

CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

Any XXVIII • Núm. 1.425 • 2 €

11 • gener • 2007

«Cosa molt odiosa és parlar
molt d'un mateix»
Giacomo Leopardi

La Comunitat de Sant Egidi aplega més de 600
persones en el seu tradicional àpat de Nadal

Nadal solidari al costat dels més desfavorits

Foto: Sergi Vila

Més de 600 pobres de Barcelona, Manresa i Tarragona van poder gaudir el 25 de desembre passat d'un veritable àpat de Nadal. Hi havia escudella, pollastre rostit, torrons, regals per a tothom... i compartint taula, la gran família de la Comunitat de Sant Egidi. Aquesta escena es va repetir a nombroses ciutats de més de 70 països d'arreu del món, des de Roma fins

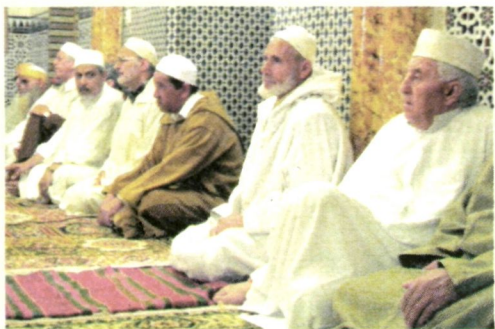
a Djakarta, passant per Budapest, Cochabamba, Maputo, Moscou, Nairobi o Berlín. La Comunitat de Sant Egidi posa així de manifest el seu compromís evangèlic amb els més desfavorits, amb els quals no només comparteix els seus problemes del dia a dia, sinó també les festes més representatives i joioses de l'any.

Pàg. 20 i 21

en primer pla

Estrènyer llaços d'unió entre religions

Catalunya és des de fa dècades terra d'acollida i en els darrers anys s'ha intensificat el nombre d'immigrants arribats a la recerca de millors condicions de vida. Amb ells arriben noves llengües, cultures i confessions. La religiosa Teresa Losada, vinculada a la comunitat musulmana i a la població immigrant en general a través del treball al Centre Bayt Al-Thaqafa, veu «la immigració com una riquesa i una possibilitat, però és cert —afegeix— que hi ha unes pors tremendes en molta gent». Precisament per trencar la por i estrènyer llaços d'unió s'ha creat el Grup de Treball Estable de Religions, un grup de trobada de representants oficials de les confessions religioses majoritàries a Catalunya, amb el Dr. Antoni Matabosch com a representant de l'Església catòlica.

Pàg. 3 i 4

La comunitat de Taizé congrega més de 40.000 joves a Zagreb

La capital de Croàcia va acollir del 28 de desembre passat a l'1 de gener una nova edició de la trobada europea de joves que cada any anima la comunitat ecumènica de Taizé. Més de 40.000 joves procedents de tot Europa es van aplegar a Zagreb per compartir la seva fe i esdevenir per al món signe d'esperança. La trobada de pregària marca una nova etapa en el pelegrinatge de confiança a través de la terra que la Comunitat de Taizé proposa als joves europeus des de fa gairebé 30 anys.

Pàg. 7

Foto: Wiesia Klemens

La Moreneta, patrona de la diòcesi de Sant Feliu

La Congregació vaticana per al Culte Diví ha aprovat la designació de la Mare de Déu de Montserrat com a patrona de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat. La petició del patronatge per part del jove bisbat ha estat el fruit de nombroses consultes en diversos àmbits de la diòcesi. Tot i que la notícia ja ha estat anunciada oficialment pel bisbe Agustí Cortés, la proclamació pública del patronatge no tindrà lloc fins al pròxim 6 de maig, en el decurs a Montserrat d'una solemne celebració de cloenda del l'objectiu pastoral diocesà 2005-2007.

Pàg. 19

Pelegrinatge en família a Terra Santa

Del 28 de desembre al 4 de gener, Terra Santa va rebre un pelegrinatge molt especial. Organitzat per l'Associació Amics de Catalunya Cristiana, un grup de matrimonis amb els seus fills, acompanyats de l'arquebisbe de Barcelona, van poder seguir les empremtes de Jesús en un viatge ple d'emotivitat i de simbolisme cristià. Durant la peregrinació, Mons. Lluís Martínez Sistach també va tenir l'oportunitat d'entrevistar-se amb el patriarca llatí de Jerusalem, Mons. Michel Sabbah, i d'agrair-li «la presència viva de les comunitats cristianes a Terra Santa enmig de les dificultats en què viuen».

Pàg. 17

Sumari

Pàg. 9 L'Església condemna el darrer atemptat d'ETA

Pàg. 18 Barcelona: noces d'or de Mn. Francesc Raventós

Pàg. 25 Tarragona: reconeixement a la tasca de Càritas diocesana

Pàg. 30 Terrassa: curs monogràfic de sexualitat per a educadors

Pàg. 32 Benet XVI guardona l'expresidenta de Mans Unides

Editorial

Comença el 2007

Fa pocs dies que hem iniciat un any nou. Aquesta circumstància és sempre motiu d'il·lusions i d'esperances. Amb els bons desitjos que ens transmetem aquests dies els uns als altres, confiem que aquest serà un bon any, és a dir, que les coses ens aniran com a mínim una mica millor que l'any passat.

Cadascú pensa en els seus projectes, en les seves activitats particulars i s'il·lusiona pensant que les coses aquest any funcionin bé, i aquest desig s'estén al nostre món, on tantes coses no funcionen al nostre gust, però el mirem amb l'esperança que aquest any vagi tot una mica millor. Ens agradaria imaginar, quan acabi aquest 2007, un resum de l'any en què no hi hagi tantes guerres, conflictes, terrorisme, destrucció de la natura, com tristament hem d'observar en els resums de final d'any.

És una mica l'esperit del Nadal: quan arriben aquestes dates sembla que els bons desitjos i sentiments s'apoderen de les persones i vivim uns dies en què sembla que el món funciona millor, amb més pau i amor que en la resta de l'any. Però, passades aquestes entranyables festes tornem a la dura realitat, a l'anomenat «gener costerut», que no tan sols reflecteix una situació econòmica de les famílies després de les despeses nadalenques, sinó que és sobretot una tornada al món real, als problemes i conflictes quotidians, en l'àmbit personal i també mundial.

Aquest any, fins i tot, se'ns han esvaït algunes il·lusions abans d'hora, i és que finalitzàvem el 2006 amb dues notícies que no convidaven precisament a l'optimisme: l'execució de Saddam Hussein i la fi del procés de pau per part d'ETA.

L'Iraq ha estat en aquests últims anys el reflex més clar de com va, de malament, el nostre món, des de la seva invasió per part de tropes nord-americanes, cada dia ens arriben doloroses notícies d'aquest país, atemptats, explosions, venjances, i molts morts i mutilats, quelcom que ja gairebé ens sembla normal, però que ens hauria d'horroritzar, pel caràcter sagrat que té cada vida i que ha perdut tot el seu valor en territori

iraquí. El derrocat president Hussein, després de ser jutjat per alguns dels seus múltiples crims, ha estat condemnat a mort i executat a la forca. Per als cristians i en general per a tantes persones de bona voluntat, la pena de mort és una cosa horrible que en cap cas no soluciona res ni es pot considerar com una parcel·la de la justícia. Però, és que, a més, en aquest cas, lluny d'arreglar res, empitjora encara més les coses, i augmenta la tensió entre xiïtes i sunnites. Aquests últims ja consideren Saddam un heroi i un màrtir, i la seva memòria els impulsa a continuar la lluita contra els seus enemics. El perill d'una guerra civil, si és que el que hi ha ara encara no pot anomenar-se així, és molt més fort que abans de l'execució. D'aquesta manera, les esperances de pau per a aquest territori es preveuen complicades per a aquest nou any i el nou secretari general de l'ONU, Ban Ki Mun, tindrà un paper molt difícil perquè progressin les iniciatives de pau a l'Iraq. De moment, no ha volgut condemnar la pena de mort de Saddam, la qual cosa no sembla un bon començament, però cal donar-li un marge de confiança.

A Espanya, l'atemptat d'ETA a l'aeroport de Madrid ha dinamitat el procés de pau, després de nou mesos de treva. Aquesta és una altra mala notícia que provoca inquietud i preocupació en la majoria dels ciutadans. La possibilitat que ETA torni a matar i a sembrar el pànic plana de nou. És difícil fer una anàlisi exhaustiva del que ha fallat perquè no prosperés un procés que portés al final definitiu de la violència etarra. Com en altres ocasions, és probable que els uns llencin les culpes als altres sense entrar en una sana autocrítica. El que està clar és que la falta d'unitat política entre els dos principals partits estatals no ha ajudat gens a aquest procés. És preocupant observar com en aquesta, i en moltes altres ocasions, els interessos partidistes es posen per davant dels interessos generals, que són els de tots els ciutadans que havien somiat amb la fi del terrorisme a Espanya.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Consuelo Chaves, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Carles Sánchez, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Guillem Ferrer, MENORCA; Miriam Díez, ROMA; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, URGELL; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors externs: Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:
C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catcrist.com (Redacció)

a/e: administracio@catcrist.com (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catcrist.com (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Eduard Masllorens (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 100,94 €

Gibraltar i Portugal: 104,75 €

Resta d'Europa: 169,86 €

Amèrica i Àfrica: 202,57 €

Àsia i Oceania: 270,37 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«Cosa molt odiosa és parlar molt d'un mateix»

(Giacomo Leopardi. Poeta i escriptor italià. 1798-1837)

Els qui intenten ser, sempre que poden, el centre d'atenció pels seus mèrits, tot perorant d'ells mateixos com si els altres només tinguessin el paper d'oients, han viatjat molt poc o mai «cap al seu interior». Si fessin aquests viatges regularment (saludables «exercicis espirituals») s'adonarien de quants passadissos foscos hi ha a les seves consciències, coses de les quals avergonyir-se i penedir-se, i altres que no justifiquen el pedestal que un mateix s'erigeix. Els papagais d'ells mateixos obliden que «la conversa és un edifici

on es treballa en comú», com va dir encertadament el cèlebre literat francès André Maurois. I qui no ho entén així i s'erigeix en l'únic «dòmine parlant» es fa molt odiós, com diu Leopardi. El prestigiós dramaturg i poeta Jacinto Benavente té un poema distingit que comença així: «En el meeting de la Humanidad / millones de hombres gritan lo mismo: / ¡Yo, yo, yo, yo, yo, yo!» I acaba així: «Sólo los que aman saben decir: ¡Tú!»

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

Convivència respectuosa amb l'islam

■ «Veig la immigració com una riquesa i una possibilitat», afirma la religiosa Teresa Losada

Es calcula que a Catalunya resideixen unes 300.000 persones que professen l'islamisme, provinents la majoria dels països del nord d'Àfrica. Tot i que els magribins fa més de 30 anys que viuen a les terres catalanes, cercant condicions de vida més

bones, en la darrera dècada el nombre d'immigrants s'ha multiplicat i han sorgit noves necessitats. Les institucions i òrgans mitjancers es fan indispensables per a la bona convivència de tota la societat catalana.

Uns 170 oratoris a Catalunya

«El desenvolupament dels moderns mitjans de transport facilita cada vegada més el trasllat de persones d'un país a un altre, d'un continent a un altre. Entre les conseqüències d'aquest fenomen social rellevant es dona la presència de prop de cent cinquanta milions d'emigrants distribuïts per diferents parts de la terra. Aquesta és una dada que obliga la societat i la comunitat cristiana a reflexionar per respondre adequadament, a l'inici del nou mil·lenni, a aquests reptes emergents en un món en l'interior del qual són cridats a conviure els uns al costat dels altres, homes i dones de cultures i de religions diferents.

»Perquè aquesta convivència es desenvolupi d'una manera pacífica és indispensable que caiguin, entre els que pertanyen a les diferents religions, les barreres de la desconfiança, prejudicis i pors, malauradament encara existents. Es demana diàleg i tolerància recíproca a l'interior de cada país entre els que professen la religió de la majoria i els que pertanyen a les minories, constituïdes sovint per immigrants que segueixen diferents religions. El diàleg és el camí real a recórrer i per aquest camí l'Església convida a caminar per passar de la desconfiança al respecte, del rebuig a l'acollida.» Aquesta és una part del discurs pronunciat per Joan Pau II per a la LXXXVIII Jornada Mundial de l'Emigrant i del Refugiat l'any 2002 i que continua avui dia vigent i necessari.

Catalunya és des de fa dècades terra d'acollida i en els darrers anys s'ha intensificat el nombre d'immigrants arribats per buscar condicions de vida més bones. Amb ells arriben llengües, cultures i confessions noves. Dins de les religions amb més fidels, després de la catòlica hi ha la musulmana, a la qual diuen que pertanyen unes 300.000 persones residents en terres catalanes. Després de l'obertura fa més de trenta anys del primer oratori islàmic, avui es presenten necessitats noves i reptes que s'han d'afrontar des del diàleg tal com el Sant Pare indicava ara fa un lustre.

El portaveu del Consell Islàmic Cultural de Catalunya, Mohammed Halhoul, no dubta ni un instant en preguntar sobre com són les relacions amb els representants de l'Església a Catalunya: «Molt

Imatge de l'exterior i de l'interior del Centre Islàmic Camí de la Pau, situat al barri barceloní del Raval.

veritat que hi ha unes pors enormes en molta gent. La gent no estava preparada per a la quantitat d'immigrants arribats en els darrers cinc anys. Si no hi ha formació, si no hi ha coneixement mutu, no hi ha convivència i és molt difícil acceptar la nova situació perquè comporta grans canvis. Cal tenir en compte, a més, a on van a viure aquestes

persones: a les zones més deteriorades de les ciutats on també viu la població més pobre autòctona. I aquesta gent veu com a adversaris els immigrants.» I davant d'això Teresa Losada veu una única solució: «Hi ha d'haver moltes institucions mitjanceres i l'estat de benestar s'ha de multiplicar no només qualitativament sinó quantitativament.»

Un dels conflictes habituals entre veïns i acabats d'arribar són els oratoris islàmics, davant dels quals, segons la franciscana, cal molta intermediació i servei de proximitat. «La civilització és creure que l'altre és igual que jo. Mentre no fem aquesta experiència, mentre tu no preguntes a l'altre per què emigres, per què vens, mentre tu no entris en la pell de l'altre, no podem conviure. Quan tractes una persona i veus que té les teves aspiracions, que creu que Déu el salvarà, que no ens morim aquí sinó que hi ha vida més enllà després de la mort, veus que pensa com tu. I la cultura, la llengua i la religió de l'altre han de tenir un espai igual al teu.» (C.Ch.)

Fotos: Esther Taboada

Garatges, baixos sense reformar, espais reduïts... així són molts dels oratoris on els musulmans assisteixen, com a mínim cada di-vendres, per fer la pregària. Actualment hi ha comptabilitzats a Catalunya uns 170 oratoris. D'aquests, uns 65 formen part del Consell Islàmic Cultural de Catalunya i el diumenge 10 de desembre aquesta entitat va organitzar el II Congrés d'Imams i Presidents de Mesquites de Catalunya, «davant del creixement de l'islam a Catalunya i donada la confusió i els prejudicis que genera». Per això des d'aquest òrgan, en funcionament des de l'any 2000, es va convocar totes les associacions i mesquites amb la intenció de «donar a conèixer la realitat de l'islam a Catalunya a partir de les experiències actuals» i (...) «principis i mecanismes per enfortir el projecte de diàleg de civilitzacions a partir del treball islàmic i associatiu a Catalunya i a l'Estat espanyol».

Hi van assistir prop de 250 persones entre representants polítics, de les administracions, especialistes i antropòlegs de les realitats immigrants islàmiques a Catalunya, a més de portaveus d'associacions de diferents creences religioses, un nombre important d'imams i membres de juntes directives d'associacions religioses musulmanes de Catalunya.

Davant d'aquest auditori es van posar en relleu les principals problemàtiques que afecten el col·lectiu musulmà de Catalunya. La situació dels oratoris n'ha estat una: «Demanem la dignificació dels llocs de culte. També una flexibilitat per part dels ajuntaments quan la comunitat musulmana opta per ampliar aquest espai de culte i es trasllada a un altre espai més gran. Davant de les reticències dels veïns a aquesta ampliació i a la regularització, les administracions han de defensar la legalitat i la llibertat de culte i no cedir a les peticions d'alguns veïns per interessos electoralistes», afirma Mohammed Halhoul, portaveu del Consell Islàmic, que reconeix que en la majoria dels casos s'han trobat amb l'oposició dels veïns a l'hora de muntar un oratori en un local. I conclou: «La petició més destacada dels musulmans és que es faci complir la llei, des del dret i el deure que tenen tant els ciutadans autòctons com els ciutadans provinents d'altres orígens.»

L'ENTREVISTA

El Dr. Antoni Matabosch és el representant de l'arquebisbat de Barcelona en el Grup de Treball Estable de Religions

«L'arquebisbat ajudarà en tot el que pugui perquè tinguin llocs de culte adequats i dignes»

—Està d'acord amb les principals reivindicacions que han fet els imams de Catalunya en el segon congrés celebrat?

—Jo crec que les seves reivindicacions són justes. Ells bàsicament diuen: nosaltres pertanyem a una altra religió i necessitem tenir llocs de culte, de pregària. Això és la llibertat religiosa: parlen del dret que té tothom a tenir llocs on poder reunir-se, en el seu cas, els divendres de cada setmana. En aquest mateix congrés jo vaig dir que l'Església catòlica i, concretament, l'arquebisbat de Barcelona, ajudarà en tot el que pugui perquè puguin tenir llocs de culte adequats i dignes.

—Vostè ha vist o ha estat en alguns dels oratoris musulmans que hi ha a Barcelona?

—Sí. N'hi ha que estan bé, però d'altres es troben en baixos petits que, fins i tot, en algunes ocasions no reuneixen les condicions higièniques adeqüades.

—Preveu la possibilitat de cedir espais per al culte islàmic en cas que la comunitat musulmana ho necessiti?

—Si tenim un espai que pugui ser convenient per a ells i nosaltres no el necessitem per a coses urgents, no tindriem cap problema a cedir-lo. Però de moment no s'ha donat aquesta possibilitat. A més, crec que els musulmans no estan gaire d'acord que se'ls cedeixin els espais per al culte perquè consideren que el lloc de pregària ha de ser un lloc exclusivament per a ells, no únicament que algú els cedeixi l'espai per a la pregària del divendres, és a dir, de forma ocasional.

—I a l'hora de fer la declaració de la renda, també tindrien dret a rebre la part corresponent dels impostos que els ciutadans els assignessin?

—Fins ara tan sols es pot optar per posar la creu a la casella de l'Església catòlica o en la d'altres finalitats socials. Per la qual cosa la resta de confessions religioses no hi tenen cabuda. Som de l'opinió que altres religions puguin tenir l'assignació que vulgui la gent perquè si no, l'Església catòlica tindria un privilegi. Els privilegis o són dolents, i llavors no els vol ningú, o són bons, i llavors cal ampliar-los. Una cosa que és bona només per a uns pocs ja no és tan bona. De totes maneres, és l'Estat qui ha d'idear la manera de gestionar aquesta qüestió.

—Com ha estat la seva relació amb els imams i musulmans que ha tractat al llarg de tots aquests anys? Són oberts? Estan disposats a integrar-se?

El Dr. Matabosch aposta pel diàleg entre cristianisme i islam.

El sacerdot, periodista i professor d'ecumenisme i d'antropologia teològica, el Dr. Antoni Matabosch és un dels membres de l'Església catòlica més actiu i coneixedor de les relacions entre islam i cristianisme a l'arquebisbat de Barcelona. A més de representar l'arquebisbat al GTER, és al capdavant de dues de les entitats que ofereixen formació sobre el món de l'islam: l'Iscreb i la Fundació Joan Maragall. Tot i que ja havia estat convidat al primer Congrés d'Imams i Presidents de Mesquites, en el segon li van demanar que hi participés activament. Hi va exposar la posició de l'Església catòlica de Barcelona pel que fa a les reivindicacions exposades.

—Les relacions són magnífiques. En la mesura que s'acull bé la gent, la gent s'integra més bé. Si ve algú d'un altre país i li estàs dient contínuament que aquí molesta, que no vols que visqui al mateix lloc que tu, etc., aquesta persona farà la seva vida a part o marxarà. Si tractes malament la gent, la gent es defensa. En la mesura que tractes bé les persones, aquestes tendeixen menys a tancar-se. Una persona que ve d'un país estranger, que prové d'una cultura diferent i que té una llengua diferent, ho té tot en contra. Si no facilites que sigui ben acollit, aquesta persona no s'integrarà. Per exemple, una bona iniciativa és la que ha posat en marxa el Consell Islàmic de Catalunya juntament amb la Generalitat: fan cursos de coneixement de Catalunya i de la llengua catalana i castellana per a imams.

Cal anar convenint la gent, sobretot des de les parròquies, que cal acollir la gent de fora segons les seves necessitats.

—Després de gairebé tres anys d'existència del GTER, creu que ha contribuït positivament a les relacions entre islam i cristianisme a Catalunya?

—Sí. Abans no hi havia un instrument de diàleg, de coneixement i col·laboració com el GTER. És un lloc on ens trobem cada mes; organitzem trobades, reflexions conjuntes, pregàries, etc. I així, com que ens coneixem, quan hi ha un problema és molt més fàcil parlar i intervenir.

Exercim una tasca important de mediació. Per exemple, en aquests moments estem dialogant amb l'Ajuntament de Barcelona per veure com podem resoldre el tema dels llocs de culte. També vam anar plegats a parlar amb l'Ajuntament de Badalona i amb alguns dels veïns. Allà, diferents associacions de veïns, i fins i tot algun partit polític, es van mostrar en contra que hi hagi oratoris musulmans. Intentem que s'elabori una normativa municipal referent als llocs de culte que sigui accessible per a totes les religions.

O també quan es va produir el problema del discurs del Sant Pare, em vaig entrevistar amb membres del Centre Islàmic de Catalunya. Ja ens coneixíem i molt cordialment, ells van exposar el que els semblava i nosaltres també. Entre tots vam arribar a la conclusió que quan hi ha una ferida val més no gratar sinó guarir-la. I és el que intentem tots.

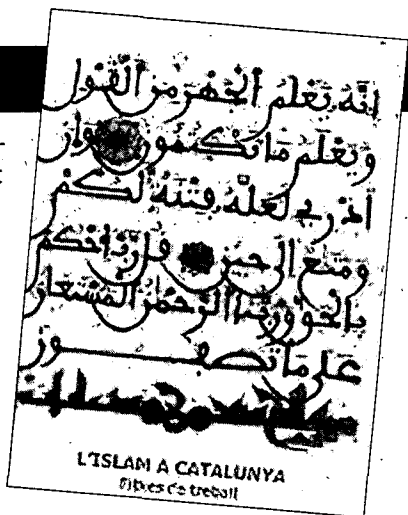
Reportatge: Consuelo Chaves

Nivells de relació en l'arquebisbat de Barcelona entre cristians i musulmans

1. En l'àmbit formatiu, intel·lectual o d'ensenyament. Entre altres coses, el curs sobre *Introducció a l'islam* en el segon cicle de la llicenciatura de l'Institut Superior de Ciències Religioses; els seminaris de la facultat de Filosofia de la Universitat Ramon Llull, de la Fundació Joan Maragall i de la Fundació Migra Studium.
2. En l'àmbit de la col·laboració a través del Grup de Treball Estable de Religions (GTER): grup de trobada de representants oficials de les confessions religioses majoritàries a Catalunya (la comunitat jueva, l'Església catòlica, comunitat musulmana, Església ortodoxa i Església protestant). És una aposta capdavantera de treball interreligiós creada el 2004.
3. En l'àmbit de la solidaritat a través d'entitats socials com Càritas, les mateixes parròquies, la Comissió d'Immigració de l'arquebisbat de Barcelona, la Delegació de la Pastoral Penitenciària, etc.
4. En l'àmbit dels mitjans de comunicació social: «Intentem que l'ambient sigui acollidor i es doni a conèixer què és l'islam, què fan els musulmans i com són», afirma el mateix Matabosch.

L'islam a Catalunya

L'any 2003 la Fundació Joan Maragall, Càritas diocesana de Barcelona amb el suport de la Delegació diocesana de Pastoral Obrera de Barcelona i de la Fundació Pere Tarrés van elaborar i publicar tota una sèrie de fitxes de treball per reflexionar sobre la presència de l'islam a Catalunya. Amb elles es pretén aportar una eina d'ajuda per als cristians de les parròquies, moviments i ONG que faciliti una metodologia que prioritza el diàleg entre els membres del grup.

Vaticà

església en el món

El Papa defensa la dignitat de la persona

■ Celebració de la solemnitat de Maria, Mare de Déu

CIUTAT DEL VATICÀ.— Una gernació de persones va sentir una advertència de Benet XVI: «Actualment parlem molt de drets humans, però tot sovint oblidem que necessiten un fonament estable, no relatiu, no opinable: la dignitat de la persona.» Acabava de presidir a la basílica vaticana la celebració eucarística de la solemnitat de Maria, Santíssima Mare de Déu, quan, abans de resar l'Angelus amb els pelegrins a la plaça de Sant Pere, va recalcar que «el valor de la persona humana és la columna de tot el gran edifici de la pau».

Respectar la dignitat de la persona «comença pel reconeixement i per la tutela del seu dret a viure i a professar lliurement la seva religió», va subratllar el Papa. «Avui renovo el meu desig de pau als governants i als responsables de les nacions i dels organismes internacionals i a tots els homes i les dones de bona voluntat.» «Ho faig particularment —va dir— amb el missatge especial que vaig preparar juntament amb els meus col·laboradors del Pontifici Consell Justícia i Pau, i que enguany té com a tema: *La persona humana, cor de la pau*.»

Va insistir Benet XVI que aquest missatge afirma el punt essencial del «valor de la persona humana». «Estic profundament convençut», havia dit moments abans en la seva homília en l'Eucaristia, «que respectant la persona promovem la pau». «Davant de les amenaces a la pau, malauradament sempre presents, davant de les situacions d'injustícia i de violència que persisteixen en diverses regions de la terra, davant de la permanència de conflictes armats, freqüentment oblidats per la gran opinió

pública, i el perill del terrorisme, que pertorba la serenitat dels pobles, es fa més necessari que mai treballar plegats per la pau», va expressar el Papa a la basílica vaticana, on s'havien congregat ambaixadors del cos diplomàtic acreditat davant de la Santa Seu.

I és que la pau no únicament és un do, sinó també una tasca, recorda l'esmentat missatge. El Bisbe de Roma també va adreçar el seu pensament a Terra Santa i va recalcar: «Un acord de pau, per ser durador, s'ha de sostenir en el respecte de la dignitat i dels drets de cada persona.» «El desig que formulo davant dels representants de les nacions aquí presents —va afegir— és que la comunitat internacional uneixi els seus esforços perquè en nom de Déu construïm un món on els drets essencials de l'home siguin respectats per tothom.»

«Perquè sigui així —va aclarir— cal que el fonament d'aquests drets sigui

El Papa, defensor de la pau.

reconegut no en simples acords humans, sinó en la mateixa naturalesa de l'home i en la dignitat inalienable de persona creada per Déu.» I és que «si els elements constitutius de la dignitat humana es confien a les opinions humanes canviants, inclosos els seus drets, encara que estiguin proclamats solemnement, acaben per fer-se febles i interpretables de forma diversa», va alertar. Benet XVI va encomanar a Maria l'any nou «que rebem de les mans de Déu com un talent "preciós" per fer fructificar». (Zenit)

La família, cèl·lula viva de la societat i de l'Església

CIUTAT DEL VATICÀ.— En presidir l'Angelus del diumenge 31 de desembre, festa de la Sagrada Família, el Papa va destacar que la família ha de ser promoguda com a cèl·lula bàsica de la societat i de l'Església, especialment davant de les actuals pressions culturals. El Pontífex va explicar que el passatge de Jesús extraviat al temple «revela la més autèntica i profunda vocació de la família: la d'acompanyar cadascun dels seus membres en el camí de descobrir Déu i el disseny que Ell ha disposat per a cadascú». Benet XVI va assenyalar que «la Sagrada Família de Natzaret és certament el "prototip" de tota família cristiana que està cridada a realitzar l'extraordinària vocació i missió de ser cèl·lula viva no únicament de la societat, sinó de l'Església, signe i instrument d'unitat per a tot el gènere humà». El Pontífex va acabar demanant la intercessió de Maria i de sant Josep perquè «sapiguem resistir les pressions de certa cultura contemporània que minva les bases mateixes de la institució familiar». (ACI)

El Vaticà rebutja l'execució de Hussein

CIUTAT DEL VATICÀ.— El Vaticà va reaccionar a l'anunci de l'aplicació de la pena capital a l'expresident d'Iraq, Saddam Hussein, mitjançant un comunicat del director de la sala de premsa, el P. Federico Lombardi, s.j., que va reiterar la posició de l'Església contra la pena de mort i va auspiciar l'inici d'un temps de reconciliació i de pau per al país. «Una execució capital és sempre una notícia trágica, motiu de tristesa, fins i tot quan l'executat ha estat culpable de greus delictes», deia la nota del P. Lombardi. «La posició de l'Església catòlica, contrària a la pena de mort, ha estat reiterada en diverses ocasions. La mort del culpable no és el camí per reconstruir la justícia i reconciliar la societat. Hi ha, per contra, el perill que això alimenti el desig de venjança i que se sembri nova violència.» (ACI)

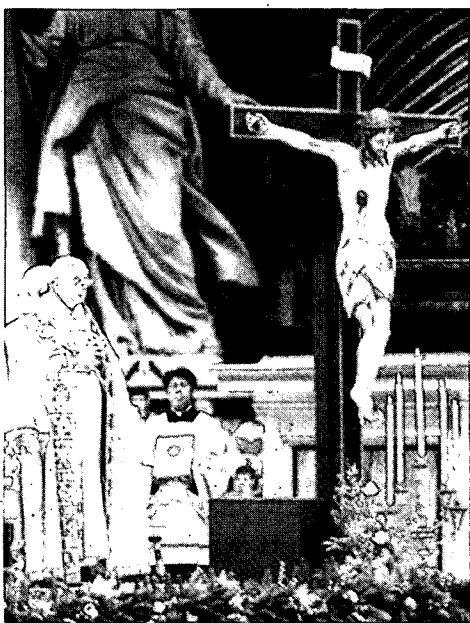
Gairebé 3 milions i mig de pelegrins el 2006

CIUTAT DEL VATICÀ.— La Prefectura de la Casa Pontificia ha publicat un informe sobre el nombre de pelegrins que van participar en esdeveniments públics amb Benet XVI el 2006, i ha destacat que els fidels van arribar a 3.222.000. Segons l'informe, les trobades inclouen les que es van fer al Vaticà o a la residència d'estiu de Castelgandolfo, i no compten els quatre viatges apostòlics fets pel Papa l'any passat. El nombre més gran de pelegrins a les audiències generals dels dimecres es va registrar al maig (207.000), mentre que el mes que més fidels va registrar en audiències especials (fetes amb grups que vénen a esdeveniments eclesials auspicats per organitzacions catòliques o dicasteris del Vaticà) va ser al juny (156.600). El juny va ser el mes que també va registrar el nombre més alt de fidels que van participar en celebracions litúrgiques (125.000), mentre que el desembre va registrar el nombre més alt de pelegrins que van participar a l'Angelus (260.000). (ACI)

Acció de gràcies per l'any finalitzat

CIUTAT DEL VATICÀ.— El 31 de desembre el Papa va donar les gràcies a Déu per l'any 2006, durant la cerimònia de vespres d'any nou celebrada a la basílica de Sant Pere, a Roma. Durant l'homília, el Pontífex va posar èmfasi en la seva visita recent a Turquia, que va catalogar d'«inoblidable». Com és tradició, a l'inici de la cerimònia, va ser escoltat el *Te Deum*, interpretat pel cor de la Capella Sixtina.

Benet XVI va dir que en les últimes hores de l'any es repeteixen alguns «ritus mundans, marcats sobretot per la diversió i viscuts sovint per evadir la realitat». Segons el Papa, aquests «ritus» només serveixen per «exorcitzar els aspectes negatius i proporcionar fortunes improbables». En aquests moments de final d'any, per a Benet XVI, el comportament dels cristians «ha de ser diferent» i, així, va instar a presentar a la Mare de Déu «les

El Pontífex va demanar viure el final d'any de manera diferent.

alegries, les esperances, les tristeses i les angixes de l'home modern, dels pobres i de tots els qui pateixen».

En el *Te Deum* d'agraïment pel final d'any, el Papa va voler recordar que se celebrava, a més, l'anomenada «Octava de Nadal», dedicada a la Mare de Déu. Per això, la seva homília va estar centrada a ressaltar «la maternitat de Maria» i com Déu va escollir néixer «d'una dona». El Bisbe de Roma va acabar desitjant que la fe dels creients sigui com la de Maria: «Neta, humil i valerosa alhora.» Després va fer, durant un parell de minuts, una pregària davant del gran pessebre aixecat a la plaça de Sant Pere als peus de l'arbre monumental de Nadal. El Pontífex es va concentrar i amb les mans juntes i agenollat va restar uns minuts en silenci per després pujar, juntament amb Mons. Giovanni Lajolo, president de la Governació de la Ciutat del Vaticà, a la cova del pessebre. (C.C.)

Pelegrinatges a **TERRA SANTA**

*Especial solidaritat
amb els nostres germans*

«Pelegrins de la Paraula» al país de Jesús

- Del 21 al 28 de maig
- Del 15 al 22 d'octubre
- Del 27 de desembre al 3 de gener del 2008

Panoràmica de Jerusalem facilitada per un pelegrí de l'associació Amics de Catalunya Cristiana.

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

G.C. 612

De l'11 al 18 de juny

ATENES i creuer per les illes gregues

“una incursió
al món clàssic,
bressol
del saber
humanístic”

Del 2 al 14 d'agost

Viatge als ESTATS UNITS (Costa Oest)

Califòrnia
Gran Canyon

Amb estada al
Parc Nacional
del Colorado

Del 10 al 21 de setembre

Pelegrinatge pels camins de la **TERRA PROMESA**

Imatge del Sinai guanyadora del I Concurs de Fotografia organitzat per l'associació Amics de Catalunya Cristiana.

Del Nil a les
fonts del
Jordà per la
ruta de
l'Èxode

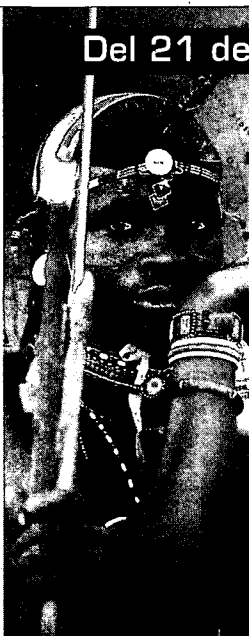
- EL CAIRE
- SINAI
- JORDÀNIA
- JERUSALEM

Del 21 de novembre al 4 de desembre

Viatge a les missions d'Àfrica

**TANZÀNIA
I
ZANZÍBAR**

Amb safaris fotogràfics al
Serengeti i Ngorongoro

Amics de Catalunya Cristiana

Per a més informació:
(per telèfon, per correu o bé personalment):

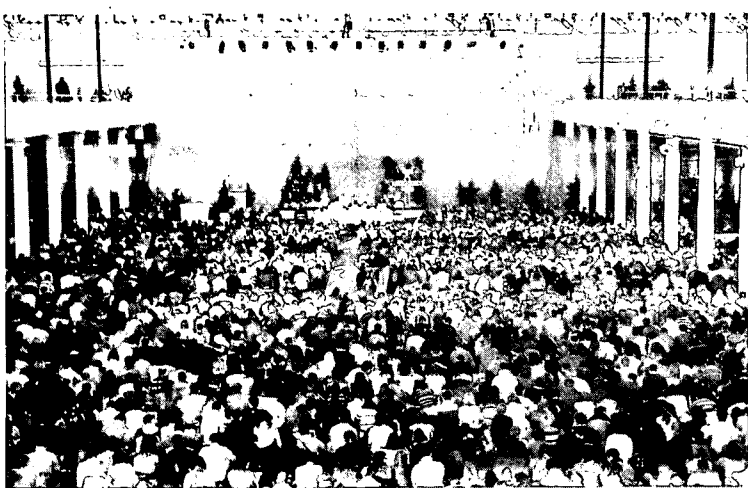
Croàcia

Taizé convida els joves a triar l'esperança a Zagreb

■ La capital croata va acollir del 28 de desembre a l'1 de gener la XXIX Trobada Europea de Joves

ZAGREB.— Més de 40.000 joves d'arreu d'Europa es van aplegar del 28 de desembre a l'1 de gener a Zagreb per participar en una nova edició de la trobada europea de joves que cada cap d'any organitza la comunitat ecumènica de Taizé. La capital de Croàcia va esdevenir per uns dies un potent focus d'espiritua-

litat cristiana animat per l'esperança dels joves en la construcció d'un futur de pau. La trobada de Zagreb, que pren el relleu de Milà l'any passat, marca una nova etapa en la peregrinació de confiança a través de la terra que des de fa gairebé 30 anys proposa amb entusiasme i radicalitat la comunitat de Taizé.

Pregària vespertina al Parc d'Exhibicions.

El Germà Alois va fer una crida a l'esperança.

Joves cristians provinents de tots els racons d'Europa, juntament amb representants dels altres continents, es van congrega del 28 de desembre a l'1 de gener a Zagreb per compartir la fe i esdevenir per al món signe d'esperança. Era el primer cop que la capital de Croàcia acollia una trobada europea de joves animada per la Comunitat de Taizé. Per això un dels grans reptes dels organitzadors era oferir als milers de joves participants la possibilitat de conèixer més profundament el poble croat. «L'escolta d'aquest poble és important—assegurava a l'agència Zenit el Gmà. Alois, prior de la Comunitat—. Perquè, com podem continuar construint Europa sense sortir al pas dels pobles que demanen entrar en la comunitat europea i que formen part d'Europa per la seva història? Si no els escoltem sobre el terreny, prevaldran la por, els prejudicis i les reticències, i tancarem les fronteres.»

Durant cinc dies, els més de 40.000 joves congregats a Zagreb i allotjats en famílies i parròquies de la zona, van participar activament en una trobada de pregària centrada en la Carta que el Germà Alois va escriure fa uns mesos des de Calcuta, d'on del 5 al 9 de novembre es van donar cita prop de 6.000 joves asiàtics. En la seva carta el prior de la comunitat fa una crida constant a la confiança i a la doble necessitat, cada vegada més urgent, tant de «revifar l'atenció a Déu com el respecte per l'home». «Els immensos problemes de les nostres societats—sosté Alois— podrien alimentar un derrotisme. Si escollim estimar, descobrim un espai de llibertat per crear un futur per a nosaltres mateixos i per a aquells que ens són confiats (...) Escollim estimar, escollim l'esperança. Si perseverem per aquest camí, descobrim amb sor-

Ginebra acollirà la propera trobada europea

La propera edició de la Trobada Europea de Joves tindrà lloc a la ciutat de Ginebra (Suïssa). Així ho va anunciar el Germà Alois, prior de la Comunitat ecumènica de Taizé, el 30 de desembre passat durant una de les pregàries vespertines de la trobada de Zagreb. La designació per primer cop de Ginebra com a seu d'aquest important esdeveniment eclesial respon a la invitació conjunta de les Esglésies protestant, catòlica romana i catòlica cristiana de Ginebra i del cantó de Vaud. Tot apunta, a més, que la de Ginebra serà una trobada especialment emotiva, perquè es tracta de la ciutat on va néixer el difunt Germà Roger Schutz, fundador de la Comunitat de Taizé.

El Germà Alois també va anunciar la celebració d'una trobada llatinoamericana de joves, en la línia de la celebrada recentment a Calcuta, que tindrà lloc del 10 al 14 d'octubre del 2007 a Cochabamba, a Bolívia.

presa que, abans de començar-lo, Déu ens ha escollit, a cadascú i cadascuna de nosaltres.» Per arribar a aquest punt, la proposta del prior de la Comunitat de Taizé és ben clara: «Com més ens aproximem a Crist i al seu Evangelí, més ens apropem els uns als altres (...). Arrelats en Crist, descobrim una capacitat d'obertura als altres, també cap als qui no poden creure en Ell o als qui són indiferents.»

d'esperança i mostreu que vosaltres, els joves, voleu una humanitat nova, fundada sobre el reconeixement de totes les persones, independentment de la seva nacionalitat o religió.»

De la seva banda, el patriarca ortodox Alexis de Moscou va centrar la seva missiva en la necessitat, cada vegada més urgent, de caminar cap a Déu: «El camí cap a Déu no és fàcil i requereix sacrificis i treball dur. Però només aquesta vida és digna d'éssers humans, aquestes criatures prodigioses de Déu. Només aquest camí condueix cap al Creador en qui les nostres ànimes troben la pau. Val la pena deixar de banda les nostres preocupacions mundanes i acceptar la càrrega lleugera de Crist.» El líder anglicà Rowan Williams també va animar els joves i els va convidar a confiar-se totalment a Déu: «L'Esperit de Déu, el Sant alé de Déu, és el que necessitem per veure'ns els uns als altres amb una mirada nova i confiada.»

Frescor espiritual

Les llargues i intenses jornades viscudes pels joves a Zagreb es van vertebrar amb l'element més característic de la Comunitat de Taizé: la pregària. Al matí tenia lloc a les parròquies, per grups, i a la tarda, de forma multitudinària, al gran Parc d'Exhibicions de Zagreb, on es podien arribar a congregar més de 50.000 persones. Al més pur estil

Taizé, amb cants meditatis, lectura de l'Evangelí i temps per al silenci... els joves aprofitaven l'ocasió vespertina per sedimentar tot el que havien viscut durant la jornada. També va haver-hi durant la trobada espais per a la reflexió, per compartir experiències i fins i tot per visitar la rica herència cultural de la ciutat. Com reconeixia el bisbe auxiliar de Zagreb, Mons. Vlado Kocić, «aquesta trobada ha representat frescor espiritual, una experiència de pregària i de comunió de fe». I afegia: «Pregar i cantar amb milers de joves d'arreu d'Europa i del món és una experiència veritablement inoblidable, una cosa que els joves necessiten avui dia. Representa, sens dubte, un fort ànim en la fe i una motivació per a noves recerques espirituals.»

Els monjos de la Comunitat de Taizé, que han organitzat la trobada en estreta col·laboració amb l'arquebisbat de Zagreb i les comunitats parroquials de la zona, han valorat molt positivament la celebració a Croàcia d'aquesta nova etapa de la peregrinació de confiança a través de la terra. Han volgut destacar, especialment, la calorosa acollida i l'hospitalitat del poble croat, marcades per «una gran generositat i una tradició de fe que encara es manté molt més intacta que en altres països europeus».

Samuel Gutiérrez

Fotos: Wiesia Klemens

Donada l'aposta que des de fa gairebé 30 anys fa Taizé per l'ecumenisme, els principals representants de les confessions cristianes a Europa també es van fer presents en la trobada a través de diferents missatges de suport als participants. Destacaven, entre ells, el del papa Benet XVI, el del patriarca Alexis de Moscou o el de l'arquebisbat de Canterbury, Rowan Williams.

Experiència ecumènica

Benet XVI expressava en la seva carta el desig que «tots vosaltres, aplegats a Zagreb, en continuar la peregrinació de confiança a través de la terra iniciada per l'estimat germà Roger, prengueu consciència cada vegada més de la importància de la fraternitat entre les persones i de l'obertura necessària a tots els que ens envolten». El Pontífex també va convidar els joves a contribuir en «l'establiment de relacions més frateres, perquè sobre tot el planeta la família humana arribi a ser una realitat concreta, en la qual s'és acollit i estimat per un mateix, reconegut i respectat com a fill i filla de Déu». De manera particular Benet XVI no va poder evitar recordar la història recent de Croàcia i va fer una crida a la reconciliació: «En aquesta terra croata, marcada en els anys passats pels conflictes, sou un signe

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

per a grans persones grans

Descobreix la nova web

NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net
Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867

Israel

Signes d'esperança a Terra Santa

■ Inaugurats dos immobles per a famílies cristianes

BETLEM.— Recentment el custodi de Terra Santa, Pierbatista Pizzaballa, va inaugurar dos immobles de set pisos, que formen la residència de Santa Caterina, amb 24 apartaments destinats als cristians de ritu llatí de la ciutat de

Betlem. Aquestes construccions s'inscriuen en el programa de renovacions i de construccions emprès per la Custòdia. Aquests projectes responen a diversos objectius: crear habitatges per a les famílies cristianes de la ciutat; oferir oportunitats de feina; limitar l'emigració de famílies cristianes; unir fidels i Església; invertir amb anticipació en l'immobiliari dins del país, i preservar i mantenir la propietat a Terra Santa per al bé de la societat.

tunitats de feina; limitar l'emigració de famílies cristianes; unir fidels i Església; invertir amb anticipació en l'immobiliari dins del país, i preservar i mantenir la propietat a Terra Santa per al bé de la societat.

Actualment, a la ciutat de Betlem hi ha prop de 70 habitatges en procés de construcció i més del doble de famílies en seran les beneficiades. Hi ha una comissió encarregada de decidir les atribucions establertes en els criteris objectius, per la qual cosa cada família compta amb un expedient complet on se n'indiquen les fonts d'ingressos, el nombre de persones a càrrec, etc. La comissió aplega cinc persones, entre les quals hi ha l'ecònom de la Custòdia, el P. Abd-I-Masih Fahim, *o.f.m.*; el rector, P. Amhad Sabbara, *o.f.m.*; el director de l'escola de la Custòdia, el P. Marwan Di'Des, *o.f.m.*, i dos membres de la comunitat local.

Tots els apartaments tenen 115 metres quadrats, tres dormitoris, dos banys, una sala espaiosa, cuina i terrassa. Sense ostentacions, la residència està feta a la mida d'una família mitjana. La Custòdia de Terra Santa s'ha lliurat a la tasca de proveir els pobres d'habitatges d'excel·lent

El P. Pizzaballa va inaugurar els habitatges.

qualitat i força bellesa. Per la gran qualitat de les infraestructures, ha estat felicitat l'arquitecte palestí Nayib Nasser. El cost dels treballs a la residencial Santa Caterina puja a 5 milions de dòlars, que van ser

finançats per la Custòdia de Terra Santa ajudada per recaptacions fetes a Europa i Amèrica. Moltes més obres es troben en curs a Jerusalem, Betfagé, Jericó, Natzarèt, Jaffa i Betlem. La renda que cobrarà la Custòdia serà de 200 dòlars mensuals. El cost mitjà a la ciutat és de 400 a 600 dòlars mentre que el salari d'un policia palestí és de 400 dòlars

mensals i el d'un professor, d'entre 700 i 800 dòlars.

Un pare de família de Betlem afirma: «Si podem sobreviure amb 250 o 300 dòlars a Betlem, amb 1.000 dòlars podem viure decentment.» Actualment, poques famílies perceben aquesta remuneració: «Fins a la segona intifada, quan la situació econòmica permetia que tots dos pares treballassin, la vida era suportable.» La ciutat de Betlem l'any 2006 tenia una taxa d'atur del 60% sobre la població activa, i l'absència de l'Estat palestí i d'estructures suficients al si de l'Autoritat Palestina han provocat la inexistència de qualsevol sistema d'assegurances per malaltia o per al retir. Les necessitats dels habitants són moltes. D'aquí, els esforços fets per la Custòdia per ajudar-los.

La Custòdia de Terra Santa viu i obra en gran part gràcies als donatius que fan cristians d'arreu del món el Divendres Sant. Enguany, els cristians del món han ofert als cristians de Betlem un nou habitatge. Un bell obsequi de Nadal a la ciutat que va veure néixer el Salvador i el Príncep de la Pau. (CTS Notícies)

ITALIA

Vint-i-quatre missioners assassinats el 2006

ROMA.— L'agència Fides ha elaborat, un any més, la llista dels missioners assassinats el 2006. Segons Fides, l'any passat van morir 24 preveres, religiosos, religioses, laics i laiques, un menys que l'any anterior. Aquest informe no únicament es refereix als missioners i missioneres *ad gentes* en sentit estricte, sinó a tot el personal eclesial que ha mort de manera violenta o que ha optat per sacrificar la vida, conscient del risc que corria, abans que abandonar el seu compromís de testimoni i d'apostolat. Alguns cossos van ser trobats hores o dies després de la mort, sovint víctimes d'agressions, atracaments i robatoris perpetrats en contextos socials de particular violència, deteriorament humà i pobresa.

En relació amb els continents, l'Àfrica és el que registra un nombre més gran de

Els missioners i les missioneres continuen lliurant la vida.

víctimes amb nou preveres, una religiosa i una voluntària segle. La nació amb el nombre més gran de preveres assassinats és Kenya, amb tres preveres, seguida de Nigèria, amb dos. El segon continent és Amèrica, on han mort sis preveres, una religiosa i un laic. L'Àsia ha estat banyada amb la sang de dos preveres, una religiosa i un laic. També Oceania registra la mort d'un religiós a Papua Nova Guinea. (C.C.)

Roma ret homenatge a Joan Pau II

ROMA.— Poc abans del Nadal l'estació central de trens de la ciutat de Roma, la més gran d'Itàlia i una de les més grans d'Europa, va ser rebatejada com a «Stazione Termini - Giovanni Paolo II», en homenatge i memòria del papa Joan Pau II. La cerimònia va tenir lloc el 23 de desembre passat al pavelló central de la gran estació ferroviària romana, on s'han erigit dues columnes de pedra per commemorar el Pontífex que, segons va explicar l'alcalde de Roma, Walter Veltroni, «va robar el cor dels romans». Juntament amb Veltroni, van assistir a l'esdeveniment el secretari d'Estat, el cardenal Tarcisio Bertone, i el vicari del Papa per a la Ciutat de Roma i president de la Conferència Episcopal Italiana, el cardenal Camillo Ruini. (ACI)

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposem d'un nombre de places benèfiques per ajudar persones amb pocs recursos econòmics.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

**FUNDACIÓ B. NOSTRA
SENYORA DE FÀTIMA**
Carretera de Vallvidrera a
Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundacionntrasra
fatima.org

Espanya

L'Església condemna l'últim atemptat d'ETA

MADRID.— Després de l'atemptat de la banda terrorista ETA a l'aeroport de Madrid-Barajas, l'Església espanyola va emetre una sèrie de notes i declaracions en què posava de manifest el seu rebuig, un cop més, de la violència i demanava pregàries per la conversió dels terroristes. Els bisbes de Madrid i del País Basc van lamentar profundament l'atemptat i van expressar la seva proximitat a les famílies de les víctimes.

La Conferència Episcopal Espanyola, en una nota de premsa, va expressar el seu afecte i solidaritat amb les víctimes i, recollint les paraules de la instrucció pastoral *Orientacions morals davant de la situació actual d'Espanya*, reiterava que el terrorisme és «intrínsecament pervers, totalment incompatible amb una visió moral de la vida, justa i raonable», i que «no tan sols vulnera greument el dret a la vida i a la llibertat, sinó que es mostra de la intolerància i el totalitarisme més dur». Segons la nota, «el govern, els partits polítics i totes les institucions estatals han de treballar conjuntament, amb tots els mitjans legítims al seu abast, perquè arribi com més aviat possible la fi del terrorisme. Tots estan obligats a anteposar la unió contra el terrorisme a les seves legítimes diferències polítiques o estratègiques».

Els bisbes van recordar que la instrucció adverteix que «una societat que vulgui ser lliure i justa no pot reconèixer explícitament ni implícitament una organització terrorista com a representant polític legítim de cap sector de la població, ni pot tenir-la com a interlocutor polític». En condemnar l'atemptat, «constatem una vegada més que el terrorisme constitueix una estructura de pecat i demanem a les comunitats cristianes que perseverin en la pregària per les víctimes del terrorisme i pels seus familiars, per la conversió dels terroristes i la fi de la violència, i perquè Déu atorgui saviesa i fortalesa als governants en les seves decisions i accions, encaminades a la desaparició del terrorisme».

També l'arquebisbat de Madrid va emetre un comunicat en el qual condemnava l'acció terrorista i assegurava que «novament s'ha trencat el sagrat manament diví: "No mataràs!"». Segons la nota, l'arquebisbe de Madrid, el cardenal Rouco M. Varela, i els seus bisbes auxiliars insistien «als fidels cristians a demanar per la conversió del cor dels qui atempten impune contra la vida i la dignitat de les persones». Així mateix, van recordar «a tota la comunitat diocesana l'obligació d'in-

cloure un cop més en la pregària dels fidels, amb fervor renovat, tant la petició per la pau a l'Estat espanyol com l'esmentada fi del terrorisme».

Per la seva banda, el bisbe de Sant Sebastià, Juan M. Uriarte, va lamentar l'atemptat, «que ens ha omplert de tristesa i preocupació. No podem deixar de condemnar moralment aquest acte que ha sembrat novament terror en la població afectada, vulnera greument el dret a la vida i a la integritat de les persones, i és signe d'una intolerància que intervé violentament en la vida d'un poble i que se n'erigeix indegudament en intèrpret».

«Ningú no pot sotmetre a cops tan rudes i a ensurts tan greus l'esperança d'un poble que vol ardentment la pau i la necessita sense demora. El que actua així no respecta la voluntat immensament majoritària d'aquesta comunitat que de mil maneres reclama i exigeix, gairebé cada dia, la fi de tota violència. Volem pensar que aquesta urpada no tancarà del tot el ja laboriós camí cap a la pau. El retorn a la incomunicació i a la violència seria una regressió humana i moral intolerable. Per aconseguir la pau i la reconciliació no hi ha un altre camí que l'entesa. Tard o d'hora cal recorre'l.»

També el bisbe de Bilbao, Mons. Ricardo Blázquez, en l'homilia pronunciada amb motiu de la Jornada Mundial de la Pau, es va referir a l'atemptat «que ha ferit greument l'esperança de la societat que vol ardentment la desaparició d'ETA i l'alliberament de les seves amenaces». Segons Mons. Blázquez, aquesta acció «atempta

contra la dignitat humana i contra la pau i enfosqueix el futur. Tot i que l'atemptat ens produeix tristesa i preocupació, no cedim al desànim ni perdem l'esperança de veure'ns alliberats del terrorisme». Per això, demanava «al Déu de la pau

que concedeixi a les autoritats de l'Estat encert en les seves decisions. Demanem també que el dit de Déu toqui el cor dels terroristes perquè recapacitin sobre la greu immoralitat de les seves accions, renunciïn definitivament a la violència i escoltin el clam d'aquest poble que busca sense defallir la convivència en la llibertat i el respecte. Cal el treball conjunt dels responsables del govern, dels grups polítics i socials, dels educadors, dels mitjans de comunicació, de cadascú de nosaltres. Tots volem una societat democràtica, civilitzada i respectuosa de tots els drets humans». (C.C.)

«Ningú no pot sotmetre a cops tan rudes i a ensurts tan greus l'esperança d'un poble que vol ardentment la pau»

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 202,57 €** ☐
Àsia i Oceania: 270,37 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐
 Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934-092 820

CASA D'ESPIRITUALITAT del Santuari del Miracle

EL MIRACLE

1r trimestre del 2007

FEBRER

del 12 al 16

Exercicis espirituals, per a preveres (Organitza la diòcesi d'Urgell)
 Obert a altres preveres que els interessi
 Director: a determinar

MARÇ

Del 10 a l'11

Recés, per a vidus i vídues

Del 24 al 25

Recés de Quaresma, per a tothom
 Director: P. Josep M. Henríquez, monjo

PER A INFORMACIÓ, INSCRIPCIONS I RESERVES

CASA D'ESPIRITUALITAT,
 Tel. i Fax 973 480 002 (de 5 a 7 de la tarda)
 25287 EL MIRACLE (El Solsonès)
<http://personal.redestb.es/elmiracle>

Perú

L'opció pels més pobres

■ Les Missioneres Combonianes viuen a la perifèria de la diòcesi de Lurín

LURÍN.— Després de 17 anys de presència a la comunitat de la Mare de Déu de Lourdes a la diòcesi de Lurín (Perú), les Missioneres Combonianes van decidir traslladar-se a una altra part de la perifèria de la diòcesi, on hi havia més necessitat d'una presència

pastoral missionera. Així van començar un camí nou a La Chanchería, a la parròquia Sagrat Cor de Jesús, a Pamplona Alta. La situació d'extrema pobresa i la falta d'agents pastorals van animar les combonianes a fer el pas.

Ja fa cinc anys que les Missioneres Combonianes viuen a La Chanchería. La raó que les ha dut allà, ens explica la germana Amine Abrahão da Costa, «va ser voler viure en plenitud l'opció pels més pobres, assumint l'opció de Jesús quan ens diu: "M'ha enviat a portar la Bona Nova als pobres" (Lc 4,18-19). Assumint la radicalitat de la nostra vocació, com a Missioneres Combonianes: la de fer causa comuna amb els més pobres, com ho va fer Comboni». Les germanes recorden molt bé com va ser la seva arribada al nou destí: «Vam arribar com a hostes, en silenci, atentes a com trepitjar aquesta terra sagrada, amb les sandàlies a les mans, atentes per descobrir la brisa, el pas del Senyor. Ens va impressionar la pobresa de la gent, la precarietat dels habitatges.»

El primer impacte que va causar la presència de les missioneres va ser el fet que totes eren estrangeres. Àfrica, Amèrica i Europa estaven presents en els primers temps d'aquesta aventura. «Es preguntaven qui érem i per què de tant lluny havíem anat a viure a Pamplona Alta», comenta la Gna. Amine, «s'admiraven que siguem de diverses nacionalitats i visquem juntes en comunitat. Crec que aquest va ser el primer testimoni evangèlic que hem donat. És possible des de la diversitat viure la comunió i anunciar el Regne de Déu amb la simple presència, fraterna i solidària». Aquestes missioneres s'esforcen per no crear dependències, per entaular una relació «pedagògica amb el poble de manera que no esperis que per ser estrangeres tenim diners i que els resolrem els problemes. Volem que ells siguin subjectes i protagonistes de la seva història».

Les Missioneres Combonianes són companyes de camí.

La realitat de la zona en què viuen les Missioneres Combonianes és de gran pobresa, però tot i això, l'esperança sempre hi és. «Una constatació d'aquesta esperança és que gairebé tots els assentaments humans tenen noms que inspiren esperança: Nuevo Amanecer, El Paraíso, El Alborada, Los Girasoles, Vista Alegre, La Cumbre... i molts d'altres. En el nostre camí amb el poble cerquem alimentar aquesta esperança explicitant la Paraula de Déu que alimenta la fe i la vida, i viure solidàriament enmig d'ells.»

La fe dels senzills

La Gna. Amine afirma convençuda que entre els habitants de La Chanchería «hi ha una fe implícita a creure en la vida, de superar-se, de lluitar perquè demà sigui

millor, de viure en situacions infrahumanes. Al mateix temps hi ha una fe en un Déu que els acompanya, que els cuida, els protegeix, que camina amb ells. Això no es manifesta necessàriament en una voluntat de celebrar comunitàriament, de complir amb les orientacions de l'Església. La religió funciona moltes vegades com a acte social, però això no els pren la fe en el Déu de la Vida. I que estima els pobres».

Les missioneres procuren viure com una veïna més: «Ens troben al carrer, al mercat. Vivim d'una manera semblant a ells. No representem el poder. No es regala res a ningú. Tot és fruit de lluita, d'organització. No som mestresses de res. Nosaltres som companyes de camí, que apostem per viure enmig dels pobres i per compartir-hi la nostra fe i la nostra vida. Creiem en el

potencial alliberador del poble.»

A aquestes dones, aquesta missió els fa replantejar-se la pròpia vocació com a Missioneres Combonianes. Com apunta la Gna. Amine, «aquesta trobada forta amb Déu, a la història del poble de Pamplona Alta, ens fa viure moltes vegades l'experiència de la contemplació dolguda i silenciosa, i com a dones de l'Evangeli, al servei el Regne, ens deixem involucrar en cos i ànima en aquesta realitat, alimentades per la Paraula de Déu que cada dia reflexionem, connectant-la amb la realitat del nostre poble, i amb el desig de fidelitat a la nostra vocació missionera comboniana, de ser mares i germanes dels pobres com ens va voler Comboni».

Cinc anys és una xifra que permet fer un petit balanç del camí recorregut. Mirant enrere, les missioneres reconeixen que han après molt, que han pogut conèixer de prop les opressions del poble i les seves pràctiques alliberadores. També tenen un somni: «Somem amb un cel nou i una terra nova que es va expressant en petites esperances: un petit centre mèdic, el reforç escolar per als nens amb dificultat d'aprenentatge, grups d'alfabetització per a dones, suport als menjadors populars, escola de catequesi, formació al lideratge comunitari, formació de grups bíblics, formació de petites comunitats de fe i vida... amb aquest procés metodològic, pensem la fe en l'Església, en la història del poble i la nostra història.»

El contacte permanent amb els pobres ofereix a les missioneres una nova sensibilitat teològica i pastoral, la possibilitat de compartir la seva taula i ser admeses per ells com a germanes i aprendre mútuament. En paraula de la Gna. Amine, «hem vingut per baixar a les situacions reals en què es troba la humanitat empobrida. Si la fe vol ser eficaç, ha de tenir els ulls oberts a la realitat històrica que vol fermentar».

Rosa María Jané Chueca

Composició de lloc

La diòcesi de Lurín abasta el Con Sud de Lima i té una població d'uns dos milions d'habitants. Gairebé tots són immigrants que han anat arribant a Lima, a partir de la dècada dels vuitanta, fugint de la pobresa i del terrorisme. Un dels llocs més oblidats és Pamplona Alta, amb unes 5.000 famílies procedents principalment dels departaments d'Ayacucho i Huanavelica. La situació de precarietat i falta d'higiene genera moltes malalties com ara tuberculosi, febre tifoïdal i hepatitis.

El visitant percep la pobresa d'un paisatge desolador, sense gens de verd, només es veuen arenals i pedres amb casetes senzilles de canyes, amb sostres de trossos de cartró, trossos de plàstic o peces d'uralita. Els més privilegiats ja tenen aigua i llum, però als altres els falten els serveis mínims i han de portar galledes i bidons a la vora del camí per, cada dos o tres dies, omplir-los d'aigua quan passa el camió cisterna. Però l'aigua s'ha de pagar i és cara.

De matí són molts, homes i dones, els que van a Lima a «buscar chamba» (feina ocasional) i així poder treure alguna cosa per als que queden a casa: nens i persones al seu càrrec. Es conformen amb el que sigui, ja que la feina és escassa, no n'hi ha per a

tothom, i està mal pagada.

Les Missioneres Combonianes van arribar al «poble jove» el 23 de febrer del 2002, i van llogar una caseta on, des de llavors, viu una petita comunitat. La comunitat dona suport al rector amb dedicació i entrega en l'anunci de l'Evangeli i en la promoció humana en els sectors de salut i educació.

La Gna. Amine, encarregada de la comunitat missionera, en ser preguntada per les condicions de vida de la gent, respon: «La pobresa que ens envolta té rostre i nom; és una realitat que podem tocar i també alleujar. Una de les nostres activitats és visitar les famílies, conèixer de prop les necessitats que tenen i establir-hi relacions d'amistat i bon veïnatge. Volem acompanyar el poble en el seu procés de desenvolupament humà i cristià. Ens anima la certesa que no estem soles en aquesta tasca: el Senyor anima la nostra fe i esperança en aquest humil servei als nostres germans del Con Sud de Lima.»

Les necessitats més urgents són donar suport als menjadors populars de La Alborada, Santa Rosa i El Paraíso; convertir la farmàcia actual en petita farmàcia per atendre les necessitats; col·laborar en el manteniment de l'escola per a nens de 3 a 5 anys;

Només s'hi veuen arenals i pedres amb casetes de canyes.

continuar amb la tasca d'anivellament escolar de nens i alfabetització d'adults, i crear un taller de costura (amb algunes màquines de cosir) per preparar les dones que desitgin superar-se en la vida.

Qui vulgui més informació sobre aquest projecte pot contactar amb les Missioneres Combonianes al Perú (Gna. Amine Abrahão, a/e: miscomne@terra.com.pe) o a l'Estat espanyol (Gna. Carmen González i Gna. Encarnita Cámara, c/Julia Balenchana, 4 - 28033 Madrid, tel. 913 002 278, a/e: animacionm@yahoo.es). Per a ajudes: Banco Popular, Missioneres Combonianes, c/Alcalá, 372 - 28027 Madrid, c/c: 0075-0167-21-070-1061947.

P. César Ruiz
Missioner Combonià

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Barcelona

L'Església i el fenomen de les migracions

L'Església catòlica celebra aquest diumenge del mes de gener la Jornada Mundial de les Migracions, que enguany té com a tema preferent «La família migrant». Acabem de celebrar les festivitats del cicle litúrgic de Nadal, en el qual hem recordat que la Sagrada Família també va haver d'emigrar a Egipte per fugir de la ira d'Herodes.

El Sant Pare Benet XVI, en el missatge que ha fet públic amb motiu d'aquesta jornada, diu que en el drama de la família de Natzaret, obligada a refugiar-se a Egipte, «hi veiem la dolorosa condició de tots els emigrants, especialment dels refugiats, dels desterrats, dels evacuats, dels pròfugs, dels perseguits. Hi veiem les dificultats de cada família emigrant, les penúries, les humiliacions, les necessitats i la fragilitat de milions i milions d'emigrants, pròfugs i refugiats. La Família de Natzaret reflecteix la imatge de Déu conservada en el cor de cada família humana; encara que aquesta imatge hi estigui desfigurada i debilitada pel fet de l'emigració».

Les migracions han existit sempre. Avui, especialment a casa nostra, les estem experimentant d'una mane-

ra molt sensible. L'Estat espanyol s'ha convertit en país d'immigració per diverses raons: per la baixa natalitat, per la necessitat de treballadors en els diversos sectors i, principalment, per la manca de treball i de mitjans materials per sobreviure d'una munió de persones en els seus països d'origen, sobretot en els països africans.

El moviment migratori per motius econòmics, per tal de cercar treball i subsistència pròpia i de la família, és cada dia més gran, especialment des del continent africà. Gairebé cada dia hi ha notícies de les persones que arriben a un país en què guanyar-se la vida i viure amb dignitat, ells i les seves famílies.

Sempre que sigui possible, sembla que hauria de ser el capital el que emigri per cercar mà d'obra, i no a l'inrevés. Fer possible el desenvolupament dels països pobres evitaria aquest flux constant i creixent d'immigrants d'aquells indrets.

Catalunya està abocada, cada dia més, a la convivència amb persones d'altres cultures, ètnies i religions. El nostre país compta amb una llarga i fecunda tradició

integradora, perquè ha estat una terra de marca, de pas.

La immigració no és només un problema; és, abans que tot, una oportunitat d'acolliment, de diàleg i d'integració per part dels qui vénen a la nostra terra.

Els cristians som cridats a aportar-hi la fraternitat generada per un Déu que és Pare de tots i regenerada per la creu de Jesucrist, el seu Fill. Benet XVI diu en el missatge per aquesta jornada, que l'Església anima la ratificació dels instruments legals internacionals proposats per tal de defensar els drets dels immigrants, i de les seves famílies, però també fa un esforç —entre nosaltres promogut especialment per Càritas i per les comunitats parroquials— per posar al servei d'aquestes persones unes iniciatives que són cada vegada més necessàries, com oficines de serveis per als immigrants i les seves famílies i centres d'acollida, i promou processos d'inserció social, amb iniciatives destinades a afavorir la integració social i cultural dels immigrants i de les seves famílies a la nostra societat i, quan sigui possible, a les nostres comunitats cristianes. Aquest fou l'ensenyament del Concili Vaticà II, ara fa quaranta anys.

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primat

La unió de tots els cristians

Com cada any, ens disposem a viure l'octavari d'oració per la unitat dels cristians, que comença el dia 18 i que acabarà amb la festa de la conversió de Sant Pau, l'apòstol dels gentils, el proper dijous 25.

Tots hem de sentir el desig de restablir la unió dels cristians com allò que és: un do de Crist i una crida de l'Esperit. Necessitem la unitat: perquè Déu la vol, i perquè la falta d'unitat és un escàndol per al món, tal com ho ha assenyalat el sant pare Benet XVI. Potser si a l'Església hi hagués més unitat, al món hi hauria més fe. No pensem que això sigui una responsabilitat única dels pastors de l'Església; és clar que per a nosaltres es tracta d'una prioritat, com tantes vegades ho han expressat Joan Pau II i Benet XVI, però hi hem de col·laborar tots els fidels, ja que la crida a fer-ho la va dirigir Jesús a tothom. A l'última cena, Jesús pregava el Pare per tots els seus deixebles: «Jo els he donat la glòria que tu m'has donat, perquè siguin u com nosaltres som u. Que jo estigui en ells i tu en mi, perquè siguin plenament u. Així

el món reconeixerà que tu m'has enviat i que els has estimat a ells com m'has estimat a mi» (Jn 17,22-23). Ell, el Bon Pastor, que havia promès a Pere: «Jo et dic que tu ets Pere, i sobre aquesta pedra edificaré la meua Església» (Mt 16,18), ja ens havia anunciat: «Hi haurà un sol ramat i un sol pastor» (Jn 10,16).

El Compendi del Catecisme de l'Església catòlica, el comentari del qual hem interromput fa unes setmanes per centrar-nos en les festes de l'Advent i del Nadal, ens indica diverses maneres d'assumir el compromís personal en favor de la unitat de tots els cristians (cf. n. 164).

La primera és l'oració. Revifem la confiança en la força de la pregària, que va portar Jesús a afirmar: «Us asseguro també que si dos de vosaltres aquí a la terra es posen d'acord per a demanar alguna cosa, el meu Pare del cel els la concedirà; perquè on n'hi ha dos o tres de reunits en el meu nom, jo sóc allí enmig d'ells» (Mt 18,19-20).

Juntament amb la pregària hi ha d'haver la conversió del cor. Cal que cadascun de nosaltres busqui, amb

humilitat i amb senzillesa, allò que cal canviar en la pròpia vida sense pensar que són els altres els qui han de canviar primer. Si tenim sempre present la vida de Jesús, si busquem conèixer cada vegada millor les seves paraules i els seus ensenyaments, meditant la seva vida tot llegint les pàgines de l'evangeli, aleshores ell posarà en el nostre cor el seu do: el gran desig de restablir la unió de tots els cristians.

La pregària i la conversió del cor estan molt relacionades, ja que, amb la caritat fraterna —la tercera de les indicacions del Compendi— que sap reconèixer en l'altre el do de Déu que també ens enriqueix, hem d'aprendre allò que pot ajudar-nos a la mútua comprensió. Penso, per exemple, en la gran tradició espiritual de les Esglésies orientals.

L'últim aspecte és el diàleg teològic. Aquest queda lluny dels fidels corrents, però amb la conversió, la comprensió mútua i, sobretot, la pregària podem ajudar molt perquè el diàleg ecumènic doni força fruits.

Missatgers de la Bona Notícia

www.catalunyacristiana.com

Més de 25 anys al teu costat

opinió

Punt de vista

Xavier Vidal

Comunitat de Sant Egidí

Una ciutat per la vida

Un any més, i ja en portem cinc, la Jornada Mundial Ciutats per la Vida - Ciutats contra la Pena de Mort va promoure iniciatives de sensibilització i la il·luminació de monuments significatius de més de 500 ciutats d'arreu del món per dir: «No a la pena de mort.» No hi ha justícia sense vida. Amb aquesta llum la foscor de moltes presons s'il·lumina d'esperança i cadascuna d'aquestes llums dona més força al somni d'un món sense pena de mort.

En el cor de les preguntes i les esperances dels homes i de les dones d'avui hi ha escrita la necessitat fonamental de restituir el valor de la vida a la seva centralitat. Cal que el valor de la vida sigui cultivat com l'arrel sobre la qual pot créixer el futur del món. Per això diem: «No a la pena de mort.»

Els horrors de la guerra, de la mort i de la violència porten perillosament a una rebaixa del valor de la vida i del respecte de la dignitat de la persona. S'instaura el costum d'acceptar el mal com una cosa inevitable fins a arribar a la justificació dels horrors. El valor de la vida s'afebleix i les lleis dures no atenuen les pors i no fan més segures les societats ni la convivència civil.

El mal només es pot vèncer amb el bé, i avui la lluita contra la pena de mort ha esdevingut una força de bé.

Avui Europa ja no està sola en aquesta batalla contra la pena de mort. Aquesta sensibilitat ha fet camí a Amèrica Llatina, i també a gran part d'Àfrica, on sovint participen nacions afligides per greus condicions econòmiques i conflictes interns. També a l'Àsia central; actualment, les Repúbliques exsoviètiques tendeixen a abandonar la pràctica de la pena capital —i hi ha la perspectiva d'una abolició de la pena de mort a l'Uzbekistan el 2008, gràcies al treball conjunt de Tamara Chikunova i la Comunitat de Sant Egidí. També recor-

dem l'abolició de la pena capital a Filipines l'any 2006.

A la Comunitat de Sant Egidí ens preocupa el gran sofriment i el perill per la vida mateixa dels més pobres a gran part de les presons del món. En aquestes hi hem trobat sofriment, injustícia i mort. Sí, la mort, no només la mort donada per condemna, per llei. Massa sovint, sobretot als països més pobres, la mort colpeja molt fàcilment a causa de la gana, la set, les malalties, l'absència de cures. És molt més fàcil ser condemnat si s'és pobre!

Que fàcil és morir, però també que fàcil és ajudar!

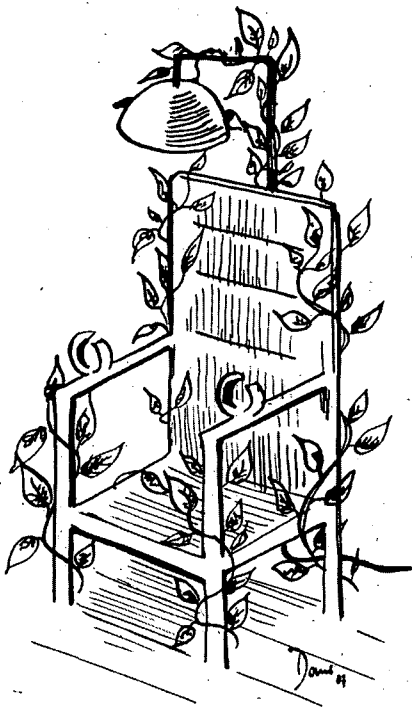
En alguns països, n'hi ha prou amb ben poc per canviar radicalment la vida de les persones. Hem creat una xarxa d'ajut que arriba a les presons més llunyanes i desconegudes, llocs de sofriment i misèria.

És una xarxa d'atenció a la vida que va creixent. Passa a través de l'ajut personal enviant simples mitjans de supervivència, però passa també per la correspondència que ja arriba a més de 1.000 condemnats a mort i que ha esdevingut un canal insubstituïble d'amistat. Un condemnat a mort a Zàmbia ha escrit: «Des que m'escriviu, la meua vida ha canviat. Ara sóc feliç.» Tots podem ajudar.

Agraïm a l'Ajuntament de Barcelona, que amb la Comunitat de Sant Egidí, organitzen des de fa cinc anys aquesta jornada, que ha fet que la nostra ciutat sigui una ciutat per la vida - ciutat contra la pena de mort.

No a la justícia sense vida.

Que la nostra ciutat il·lumini sempre els llocs foscos del món amb esperança. Que cada llum doni més força al somni d'un món sense pena de mort.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Pepetela

Pepetela, un novel·lista angolès, afirma que l'escriptor té la missió de fer pensar. Crec que aquesta afirmació és bàsica. En realitat és una tasca molt noble. Prou hi ha qui voldria ofegar la facultat de reflexionar.

El humans som racionals. Estem dotats de pensament i el nostre deure —i la nostra protecció— rau a fer ús del pensament. L'única manera de tenir criteri propi i fugir de la massificació similar a una mena de cleda on es tanca el ramat. El gregarisme ideològic no és bo. Perquè som éssers lliures, és a dir, cercadors de la veritat i del bé.

Sempre m'ha estranyat la postura acrítica de determinats pensadors davant la realitat social i política. Hi ha, tal vegada, intel·lectuals semblants a un panell que va girant d'acord amb la direcció del vent.

L'ofici d'escriure és el de fer pensar. És a dir, fornir dades per a la reflexió i per a l'obtenció del criteri realista. Per això, com em solia dir un company, qui escriu i filosofa ha de ser un adalid de la pròpia llibertat i de la dels

altres. A fi de comptes, ha de ser responsable de la seva vocació que li veda el pensament esbiaixat. La reflexió, tot i que mai no podrà ser totalment neutra, no pot donar com a veritat allò que simplement és una postura presa o una opinió.

«Pateixo», em diu en Jordi, «quan veig escriptors i pensadors que fan servir el llenguatge dels regidors de torn. Lamento que no sàpiguem prendre la distància necessària que ennobleix el pensament i l'escriptura. I que és la forja de persones que poden tenir un criteri just. Potser el que dic demana heroïs i als homes sembla, sovint, que no ens escau massa l'heroisme!»

Formar opinió és una responsabilitat gran. La pena és que moltes opinions són repetides, al peu de la lletra, d'escrius i paraules interessades a determinades posicions preses. Que sovint no van més enllà del tòpic. I que poden distorsionar l'originalitat de la persona. Opinió que no dignifiquen, sinó que només arróssequen.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Terra Santa entra pels peus

Els estudiosos de la Bíblia sovint acudeixen a textos i més textos i els donen voltes i més voltes per trobar el terme, el sentit i el contingut que els sembla més exacte, d'un fragment del Llibre Sagrat. No es pot negar el valor de tota aquesta feina, però, de vegades, els fragments s'esprenen tant i els autors s'atreveixen a llançar unes hipòtesis que podem pensar en aquella dita italiana «*si non è vero è ben trovato*».

Hi ha una altra font de coneixement que és el paisatge, les restes arqueològiques. La meua feina principal, després de la pregària, durant l'últim viatge a Terra Santa, va ser caminar. Fra Rafael em deia: «Si vols anar a un lloc, agafa un taxi.» I jo li contestava: «Hi aniré a peu, com feia Jesús.» «Però Jesús no tenia la teua edat», afegia, i amb raó. Com que no tenia cap pressa, anava a Jerusalem caminant.

Els alumnes de la universitat de la Custòdia feien sortides d'estudi amb els professors. Un dia vaig tenir la sort de poder anar amb ells al desert del Nègueb. Vam visitar, entre altres llocs, Beer Sheva i Arad i, aquí, amb més temps, el temple. Aquest monument es conserva en condicions òptimes: S'hi pot veure l'altar dels holocausts i dels perfums. Les esteles dedicades a les divinitats situades en l'àmbit corresponent i els espais dels fidels. El professor va dedicar el viatge d'anada, dins de l'autobús, a situar-nos el desert i els jaciments que anàvem a visitar, en el context històric, bíblic i teològic. Com que es va referir en diferents ocasions al Tel de Dan, vaig decidir aprofitar un dia que el meu amic Eduardo de Natzalet em podia acompanyar per anar-hi. Hi vaig tornar a trobar un lloc sagrat, conservat en bones condicions. L'excel·lència de les construccions, en tots dos casos, ens proclamaven la fe d'un poble que es mantenia en una recerca religiosa contínua, tot i patir dificultats amb els pobles veïns. Com que la datació històrica d'aquests monuments és segura, un s'adona de l'evolució de la fe d'Israel. En tots dos llocs es pot observar que ni el monoteisme, ni la monolatria, van ser absoluts, fins temps ben avançats. Han de passar segles perquè el recinte més interior del santuari, al temple de Jerusalem, estigués totalment buit, expressant així l'espiritualitat de Déu. Si els relats bíblics tenen una finalitat religiosa, sense que, de vegades, i per aquest motiu precisament, coincideixin amb la realitat històrica, els monuments sí que ens expliquen, en el seu silenci secular, la realitat social, econòmica i espiritual del poble elegit que, a poc a poc, progressa i desvetlla la història de la salvació. En les visites hom posa en paral·lel els avanços tecnològics: la utilització de la pedra, del bronze o del ferro, paral·lelament al progrés de la Revelació, entenent més bé el llenguatge utilitzat per la Sagrada Escripura, així que les ruïnes esdevenen experts mestres d'exegesi.

De Dan a Beer Sheva són els límits de la Terra Promesa. En pocs dies, he pogut estar en tots dos llocs i gaudir del desert, terra absoluta sota cel absolut i de la fertilitat de l'aigua. L'exuberància de la vegetació i el corrent d'aigua mai no els havia vist així ni enlloc. L'esplendor de Dan i l'austeritat del Nègueb et descobreixen, per exemple, el contingut de moltes expressions dels salms. Si algú vol gaudir de la riquesa espiritual d'aquest país, s'ha d'oblidar dels autocars i deixar que la terra dels patriarques i de Jesús, bressol de la nostra fe i origen de la nostra Església, el penetri pels peus.

Finestra a la vida

Victòria Molins. *s.t.i.*

L'Església, quan surt al carrer, s'arrisca

Era la nit de Nadal, la nit bona per excel·lència. Però no per a tothom. I bé prou que ens ho van demostrar aquells homes de la plaça George Orwell, al final del carrer Escudellers.

Com cada any ens havíem reunit al voltant d'un altar improvisat amb la tendresa d'unes germanetes que recorren els carrers de Ciutat Vella, la generositat dels veïns i altres amics del barri.

Tot preparat per a la missa. El músics amb els seus instruments afinaven les cordes, les salutacions i l'ambient festiu de tots els que ens coneixem perquè estimem les mateixes persones... I una «barrera» de canyís i de branques de pi, separaven d'alguna manera els que sèiem per participar en l'Eucaristia dels que continuaven la seva vida al carrer.

La separació era mínima.

Vam començar els cants, al·leluies i glòries, nades, guitarres i tambors... Tot era alegria de pau i de fe. La fe dels que l'hem rebuda com un do i la vivim agraïts, però de vegades una mica tancats.

Ben aviat les nostres veus joioses i la veu dels capellans van ser orquestrades per un grup d'homes amb una bona càrrega d'estimulants i una sèrie d'històries personals que no els deixaven participar en la nostra alegria nadalenca. Ells veien en aquell acte un símbol de tot el que per a moltes a persones és poder, benestar, intransigència, estructura... l'Església. No em vull ficar en la seva interioritat ni judicar-la; prefereixo fer una mica de judici de nosaltres, de la nostra Església que som tots els que la formem.

Deixant de banda la ràbia que pot sentir

de la felicitat dels altres aquell que s'ho passa malament, hi ha moltes coses que no entenem de nosaltres i que només coneixem a través dels mitjans de comunicació, no sempre imparcials. No podríem fer una mica d'examen de consciència per veure per què increpen els pobres i els del carrer la nostra Església com a institució?

Potser ens cal una cosa així de tant en tant. I si estem tancats no ho sentirem mai encara que ho diguin o, si més no, que ho pensin... Només sortint al carrer, a fora de les nostres muralles, podem sentir els crits de la gent, la seva angoixa, la seva ràbia i el seu ressentiment.

Jo, ho he de confessar —malgrat el patiment que suposava per a algunes de les persones que estàvem allà— em vaig sentir interpel·lada per aquella cridòria. Vaig pensar que potser era bo que aquella nit en la qual celebràvem el fet més meravellós de la història humana, que Déu formés part d'aquesta nostra humanitat, es manifestés una part que sovint no ho pot fer a la nostra Església. Aquella nit tenien veu, encara que sense educació i d'una manera grollera i descarada, els que mai no en tenen entre nosaltres.

Enmig d'aquell xivarri, un noi amb l'ampolla de vi en una mà i els ulls brillants per les seves addiccions, es va anar acostant a poc a poc, en silenci, fins a situar-se molt a prop de l'altar. Amb la mà lliure, quan cantaven una nadala i passàvem a besar el Nen, es va eixugar una llàgrima que li queia per la galta. Jo el vaig agafar del braç, i vam anar junts a fer un petó al Déu fet home enmig d'aquests barris pobres...

Zoom

Eduard Brufau

Fins al dia 28 de gener es pot visitar a la seu de la Fundació Caixa Catalunya a Barcelona, la Pedrera, l'exposició *Gargallo*. S'hi han reunit més de cent peces de l'escultor Pablo Gargallo (1881-1934), des de les que beuen de l'estètica del noucentisme fins a les que s'emmarquen plenament dins de les avantguardes de la primera meitat del segle XX. A la imatge, una de les obres més conegudes de l'artista de Maella, *El gran profeta*, de l'any 1933.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (*lluis.serra@fms.it*)

El naufragi de la identitat

Bufen vents dolents. Tenir identitat no està gens ben vist. És preferible camuflar-se, perdre's en el paisatge, no definir-se. Regna el camaleó. El color de la pell s'adapta a l'entorn. Una societat multicultural, per a les ments malaltes, exigeix la pèrdua de perfils propis. La identitat de l'altre es viu com una amenaça a la vegada que se l'acusa de prepotència. Es confon tenir fonaments amb ser fonamentalista. Ningú no s'atreveix a ser el que és, a excepció dels progressistes falsos que es constitueixen en jutges i dictaminen sense cap vergonya el que està bé o el que està malament. El mal és la identitat. El bé, tota la resta. Però hi ha trampa, una trampa gairebé imperceptible. No hi ha somnis, sinó només gestió de les impotències pròpies. Ser es transforma a deixar de ser per confondre's amb la massa. No hi ha definició sinó pèrdua de límits. No hi ha entitat, sinó adaptació. No hi ha solidesa, sinó realitat líquida.

El naufragi de la identitat comporta la mort de l'home i de la dona contemporanis. Podria ser una aplicació del budisme mal entès. Però la unitat no s'aconsegueix des de la manca de responsabilitat personal. Sense identitat, la responsabilitat cau pel seu propi pes. És el que passa. Avui la pèrdua identitària no es viu com una mancança o com una malaltia dels nostres dies, sinó com una proposta de valor. No s'ha de perdre el temps a forjar la identitat de les persones ni dels pobles. N'hi ha prou de gestionar el dia a dia i buscar la supervivència anant al supermercat dels corrents d'opinió. Tot políticament correcte. Sense pensament propi, sense possibilitat de discrepar, sense veu pròpia. La coral ofega els cantants. No es tolera els solistes. Igualtat sense llibertat.

Sense identitat, es juga sempre a guanyar. Identificar-se amb una proposta, amb un valor, amb un somni... té el seu preu. Qualsevol realitat humana té les seves llums i les seves ombres. Viure la pròpia identitat significa acceptar-ne la parcel·la d'ombra, d'error, d'equivocació, de fracàs. No tenir cap identitat permet voletejar sobre el millor de cadascú sense vincular-se amb res en concret. Hi caben totes les llums però cap ombra. El resultat és aparentment esplèndid, però en el fons hi ha frau. Tota identitat té polaritats i, per tant, llums i ombres, gràcia i pecat, triomfs i fracassos. Ser algú permet rebre acusacions dels jutges que apunten amb el seu dit acusador les ombres del present o del passat. No ser ningú permet estar lliure de crítiques i de judicis. Fins i tot, un es pot instal·lar en la superioritat del que predica però no es compromet, del que traça la línia divisòria entre bons i dolents, progressistes i conservadors...

La identitat naufraga en tots els camps de l'ésser humà. Tant en la religió com en la política. Si algú pretén afirmar-se, se'l considera agressiu, fonamentalista, prepotent, intolerant... Ho podria ser, però no té per què. Els seus acusadors potser ho són molt més. Impartir un judici no implica estar per sobre de la llei, tot i que n'hi ha que s'ho creuen. L'ambient enrarit ha fet baixar la guàrdia a moltes persones que s'avergonyeixen de la seva identitat. Deambulen per la vida, orfes de sentit. Si no puc ser el que sóc, de què em serveix viure? Titelles, els fils dels quals belluguen unes mans invisibles. Ningú pot ser algú. Els inquisidors han canviat de rostre i de bandera. Critiquen els seus antecessors però els imiten en l'essència. Encara més, els superen en crueltat, perquè ni tan sols queda la dignitat de morir per les pròpies conviccions. No es viu la vida pròpia i ni tan sols la mort és la pròpia. Trist, molt trist, però real.

Vols reconèixer la teva fertilitat?

Vols

aprendre a regular-la d'una manera natural, sense fàrmacs, ni mitjans quirúrgics ni mecànics?

Trucan's, podem ajudar-te!

PLANIFICACIÓ FAMILIAR NATURAL

RENAFER

Tel. 93 280 56 83 (secretaria RENAFER)
e-mail RENAFER: fertilidad@renafar.org
web RENAFER: www.renafar.org
Tel. 93 418 24 00 (Policlínica Tibidabo)

CARTES DEL
LECTORPrec nadalenc des
del Marroc

Escric des del Marroc on la nostra petita comunitat cristiana ha fet com cada any un pessebre humil. Les pobres figures ja estan coixes i esquerdades de tant muntar i desmuntar el pessebre durant dècades. Un munt de potes i cames s'han hagut d'ensorrar en «dunes» de sorra perquè s'aguantin.

Em pregunto si els lectors de *Catalunya Cristiana* podrien pensar en nosaltres quan desmuntin els seus pessebres i no sàpiguem on guardar les figures o si pensin a renovar-les l'any vinent. Si algú pensa en nosaltres, pot posar-se en contacte a través del tel. 00-212-66390951 o per correu postal a la parròquia de Sant Bartomeu - Av. Mohamed V, 2 - 90050 Asilah (Marroc). Ja veuríem la manera de fer-lo arribar fins aquí. Gràcies per endavant.

ENRIC ENGUIX i MORANT
Asilah (Marroc)

La vida amb simfonia
d'humor

El mes d'octubre passat vaig llegir un article sobre aferrar-se a la vida amb optimisme, signat per la Dra. Eulàlia Aries i Pujol. En aquest escrit es desglossa la importància d'aferrar-nos a la vida amb positiu, els resultats de la qual afecten tot l'aspecte global de la persona.

Entre les coses que voldria remarcar és que el sentit de l'humor és important, però té una part que ve donada per l'estructura mental de la persona—des d'una perspectiva molt personal i amb pocs coneixements mèdics—; però, també és cert que podem millorar l'humor, encara que no sigui inherent a la nostra personalitat.

És com tot: posar-hi voluntat i fer petits exercicis cada dia, des de mirar-se al mirall i somriure, encara que no en tinguem ganes; també es tracta d'encarregar els disgustos i les situacions adverses amb esportivitat i intentant considerar que tot és passatger, tant el que és bo com el que no ho és tant, ja que tot passa i el que resta és la persona i la seva postura davant de cada circumstància.

Tot això ens porta a pensar que el més important és el somriure interior, estar bé amb nosaltres mateixos i acceptar-nos amb defectes i virtuts; com a conseqüència, tindrem més bon humor.

MERCÈ MARQUÉS i AMAT
Terrassa

El bou i l'ase

Els felicito pel setmanari, però és una llàstima que cada any per Nadal incorrin en el mateix error. Em refereixo a l'exemplar del 21 de desembre passat. D'on treu l'autor de l'editorial això del bou i la mula? És que no sap que criar mules estava prohibit a Israel? (Lv 19,19). Es tracta de l'ase i del bou, i això per al·lusió: «Un bou coneix el seu propietari, i un ase, l'estable del seu amo, però a mi, Israel no em coneix, el meu poble m'ignora» (Is 1,3).

Vegeu-ho àmpliament documentat i explicat a *Diccionario de la Biblia*, de Haag, Van Den Born i Ausejo. Vegeu-ho a la mateixa *Catalunya Cristiana* del 22 de desembre del 1994, on el canonge Mn. Francesc Camprubí presentava la doble pàgina central, ben il·lustrada, amb el text encapçalat amb grans lletres: *El bou i l'ase al pessebre*. I en aquest text incloïa tota mena d'explicacions i documentació històrica.

Que uns quants escriptors famosos (Góngora entre ells) hagin incorregut en l'error no justifica res, sinó que evidencia fins a on ha arribat la ignorància i la neciesa. El bou i l'ase es porten des dels primers temps a l'escena del naixement de Jesús perquè els humans no siguem menys que l'ase i el bou; perquè, com ells, reconeguem nosaltres el nostre Amo i Senyor en l'Infant que neix. Perquè recordem i respectem Isaïes.

Si per a un dia de triomf, com va ser l'entrada gloriosa del Senyor a Jerusalem el dia de Rams, va entrar amb una somera i el pollí, com és que en la humilitat de l'escena de Betlem podem imaginar un animal de luxe i importació, la cria de la qual estava

prohibida a Israel? Que l'ase i el bou eren molt comuns a Israel ho acredita un passatge de l'Evangeli que diu: «Si a un de vosaltres li caigués al pou en dissabte el fill, o tan sols el bou, no l'en trauria tot seguit?»

VICENTE PALACIOS
Barcelona

Retrobar el Nadal

Felicito cordialment el grup Justícia i Pau pel seu escrit *Retrobar el Nadal en família*. Fa referència al «consumisme forassenyat i la disbauxa creixent que, any rere any, acompanya aquestes festes». No perd de vista el que realment celebrem «el naixement humil de l'Infant Jesús a Betlem». Recorda una dita ben nostra: «Per Nadal cada ovella al seu corral.»

Aplaudeixo la seva crida «a l'austeritat i a frenar el consum». Estic d'acord que «allò que més necessiten els menuts no són més joguines, sinó més temps i més dedicació personal. Una cosa escassa, perquè no es pot comprar amb diners».

Per tant, no ens deixem portar per l'anunci continuat de la societat de consum que aclapara els nostres dies, eduquem els infants en la sobrietat, no fem regals de cost desorbitat; recordem, i ajudem a recordar, que hi ha molts milers de persones que no tenen el més indispensable per poder viure, siguem magnànims amb la nostra ajuda a qui ho necessita.

Unim veus i esforços per «fer una crida a l'austeritat i per frenar el consum», encara que això sigui «anar contra corrent». Nadal és festa de retrobament familiar, els menuts fan el pessebre i diuen el vers, i tots junts cantem nades.

M. DOLORS PUIG i USTRELL
Terrassa

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les vint línies mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. *Catalunya Cristiana* es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

confessions per atendre la missa oficiada per l'arquebisbe d'aquella diòcesi. Com és natural, l'ambient exòtic, la roba, la música, el fons... tot era propi del lloc, però l'essència era la mateixa que a la resta del món.

Va ser un exemple d'ecumenisme pràctic i de fraternitat autèntica. Els altres dos celebrants eren nadius, de comunió vertadera. Se'ns va informar complidament de tots els detalls geogràfics, socials i culturals, la qual cosa cal agrair. L'oceà Pacífic no és prou gran per separar-nos.

ANA ROUCE CALPE
Sant Cugat del Vallès

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Infants i missa

—Aquest Nadal vaig anar a una missa molt especial. Els participants eren gairebé tots infants i se celebrava el Nadal per a ells. Em sembla una iniciativa molt interessant i que s'hauria de fer més sovint. No creu que així els infants participarien més en la missa? Per què no hi ha més misses per als nens a les parròquies? A la missa que assisteixo a la meua parròquia hi ha unes quantes mares amb nens i, de vegades, no paren de molestar amb els seus crícs... Si hi haguessin més misses per als nens això es podria evitar.

—Tinc la impressió que a vostè els nens no li agraden gaire i potser no recorda la seva infantesa. Realment, crec que aquestes experiències de misses per als nens són interessants i, de fet, la litúrgia preveu aquestes celebracions. El que ja no em sembla tan interessant és que això es proposi com una fórmula habitual per a la vivència eucarística dels infants, i encara menys com una manera d'apartar-los de les nostres celebracions habituals. El que és normal i el que hauria de ser habitual és que els nens vagin a missa amb els seus pares, que celebressin la fe amb ells i amb tota la comunitat. Aquesta és la millor manera com els pares i mares de família poden transmetre la seva experiència de fe als seus fills. I això és una cosa fonamental per a uns pares cristians, potser el més important: transmetre la fe als seus fills.

No ens hauria de molestar gens que algun nen petit faci algun crit durant la missa. A més, la majoria de les mares saben què han de fer perquè estiguin quiets. I cal educar-los i ensenyar-los a saber estar a l'església. Li asseguro que em molesten més els adults que sistemàticament arriben tard, que es queden sempre als últims bancs com si estiguessin castigats i que no callen durant la missa.

A part de tot, la seva consulta reflecteix una veritable inquietud personal. La majoria d'infants que reben la Primera Comunió i, fins i tot, la Confirmació no van a missa perquè els seus pares no hi van mai ni els interessa que hi vagin. Així de clar, però així de real. Potser les celebracions de què vostè em parla són un mitjà per atraure pares i fills a la celebració eucarística, tan important per portar una vida cristiana autèntica. Hi ha un passatge de l'Evangeli en el qual els apòstols tracten d'impedir als pares que s'apropin als fills a Jesús i Jesús els recrimina dient: «Deixeu que els infants vinguin a mi.» Avui el drama és que els apòstols volen que els pares s'apropin als seus fills a Jesús, però aquests s'hi neguen. Convido els pares i les mares de família que demanen els sagraments per als seus fills que facin el possible perquè aquests fills s'apropin a Jesús i que ells mateixos s'hi apropiïn amb els fills. Quina benedicció tan gran per a la família!

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com www.balmesiana.org apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

Televisió reconfortant

Les crítiques sobre la televisió són pràcticament unànimes. Fins i tot els que no hi entenen, ni ens agrada el futbol ens hi hem de «refugiar» per excusa. Però, hi ha excepcions i és just assenyalar-les. El dia de Nadal, totes aquelles persones que a causa de vellesa o malaltia no van poder anar a l'església van tenir la possibilitat de seguir la missa, retransmesa des de la catedral de Nostra Senyora de la Pau, a Taiohae (Illes Marqueses).

Va ser reconfortant i preciós comprovar com a 20.000 quilòmetres de distància—exactament al centre de l'altre hemisferi— es reunien els catòlics i cristians d'altres

Les noces de Canà, el tercer «miracle»

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

Els tres «miracles»

La litúrgia de l'Epifania del Senyor és més que l'adoració dels mags, encara que aquesta narració, de l'evangeli de Mateu, sigui la més popular. Repassant els textos litúrgics de la solemnitat del 6 de gener, trobem amb freqüència al·lusions a dos fets més que permeten destacar la identitat de Jesús: el baptisme en el Jordà, i el miracle a les noces de Canà. Les antífones es complauen a lligar aquests esdeveniments en una unitat superior. Així ho fa l'antífona del *Magnificat* a les segones Vespres del dia 6, posant-los tots tres sota la denominació comuna de «miracles»: l'estrella condueix els mags fins al pessebre, l'aigua es converteix en vi en el banquet de noces, Crist vol ésser batejat en el Jordà per Joan el Precursor. La paraula «miracle» té aquí el sentit de «cosa meravellosa», i sant Joan, referint-se al fet de Canà, parla de «signe».

Cadascun d'aquests fets, vistos en conjunt en la litúrgia del 6 de gener, tenen també el seu dia propi. Així, l'adoració dels mags, amb tot el seu significat de revelació de Crist a tots els pobles, ocupa sobretot el dia 6 de gener. El diumenge següent a l'Epifania, és dedicat al baptisme de Jesús, cada any. El tercer diumenge és, en el cicle C —el d'aquest any 2007— el torn del tercer «miracle», les noces de Canà.

L'evangeli de les noces de Canà no l'escoltem, en la litúrgia, només en aquesta ocasió. A les festes de la Mare

de Déu és freqüent el seu ús, i el mateix en la celebració del matrimoni. És que l'evangeli, en general, té molts «gustos», és a dir, rep actualitat en ocasions diverses. La narració de Canà pot veure's des de l'angle de les noces i la presència de Jesús en elles, o des de l'angle de la presència sol·lícita i intercessora de Maria, o des de l'angle del «signe» que posa Jesús de la seva divinitat en convertir l'aigua en vi.

«Fou el primer signe»

La narració de Joan situa les noces de Canà al terme de la primera setmana pública de Jesús, després del baptisme al Jordà i de la convocatòria dels primers seguidors al seu entorn. L'evangelista introdueix la narració fent notar que el fet es va produir «el tercer dia». Com en altres ocasions, pot ésser una referència al que s'ha explicat abans; però l'expressió «tercer dia» evoca fàcilment la fórmula simbòlica «ressuscità al tercer dia d'entre els morts». En qualsevol cas, és clar que tota la narració està en funció de l'«hora» de Jesús, i l'evangelista Joan és molt precís en aquest punt: l'hora de Jesús és la de passar d'aquest món al Pare (vegeu Joan 13,1). L'evangeli de Canà, i el signe, anuncien el misteri pasqual del Senyor.

La presència de Maria és també paral·lela amb la narració de la passió. Són les dues vegades que Jesús s'adreça a la seva mare anomenant-la «dona». A Canà

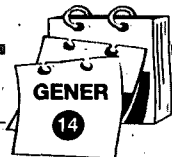
d'una manera misteriosa: vol prendre distàncies de l'àmbit humà, com en altres moments de la vida pública ha destacat el primat de l'obediència a la seva Paraula per sobre els lligams de parentiu? (vegeu per exemple Marc 3,31-34). A la Creu, en canvi, d'una manera clarament reveladora: la dona és constituïda mare del/s deixeble/s. Altra vegada, doncs, la narració de Canà apunta al misteri pasqual.

El fet mateix que això succeeixi en unes noces n'indica l'orientació. Val la pena llegir la primera lectura del diumenge segon de durant l'any d'aquest cicle. És el text d'Isaïes en què el Senyor parla al seu poble tractant-lo com una esposa que torna al seu espòs; és la millor perspectiva per interpretar la festa de les noces de Canà.

El més important de la narració, però, és el signe de Jesús quan es compleix la seva voluntat: apareix el vi millor a partir de la realitat més simple. És un món nou, enfront del qual les millors coses naturals empal·lideixen. Sant Agustí, comentant el text, ho refereix a l'Evangelí, que arriba als homes en l'última etapa de la història (les sis gerres d'aigua respondrien a les diverses etapes de la història de la salvació). Amb això Jesús va manifestar la seva «glòria»: vol dir que va manifestar la seva identitat, la presència de Déu enmig dels homes. Altra vegada això anuncia la resurrecció: en les seves aparicions, Jesús va manifestar plenament la seva «glòria», i els deixebles cregueren en ell i començaren, amb la força de l'Esperit, a anunciar-lo per tot arreu.

Per Eduard Brufau

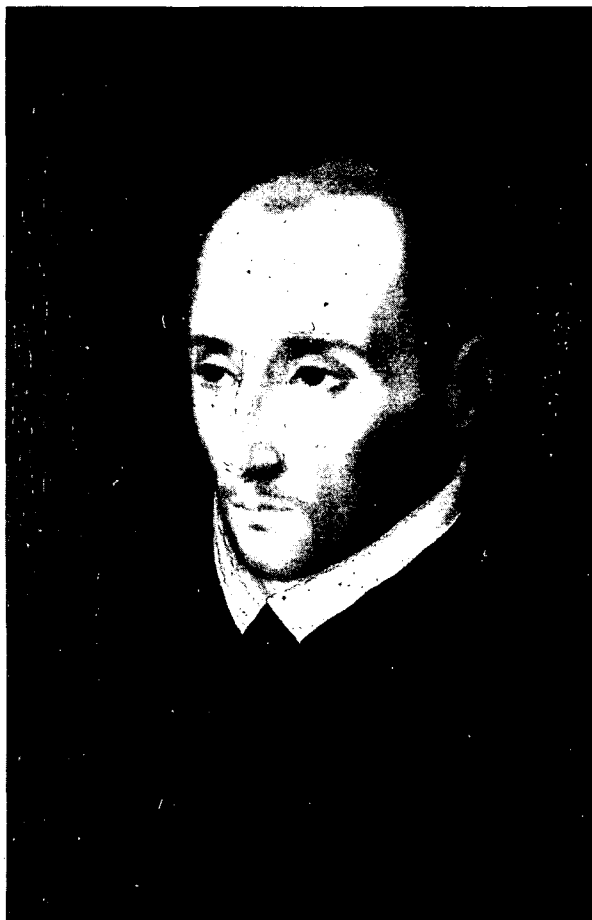
El sant de la setmana

- ☐ Nascut a Sevilla l'any 1532
- ☐ Aristòcrata, bisbe de Badajoz i arquebisbe de València
- ☐ Va treballar per una formació íntegra dels sacerdots
- ☐ Partidari de l'expulsió dels moriscos valencians
- ☐ Va morir l'any 1611
- ☐ Canonitzat per Joan XXIII el 1960

Fill del duc d'Alcalá i virrei de Nàpols, Pedro de Ribera, el jove Joan va ser enviat amb només dotze anys a estudiar a la universitat de Salamanca, on va cursar arts i teologia. A la mateixa ciutat castellana va ser ordenat sacerdot el 1557. La seva posició social juntament amb una capacitat intel·lectual notable van fer que es guanyés la confiança de bona part de la jerarquia de l'Església, i va ser nomenat bisbe de Badajoz amb només trenta anys, quan encara no tenia l'edat canònica. A la diòcesi extremenya sant Joan de Ribera va aplicar els principis del Concili de Trento i va treballar per reformar la vida pastoral.

Pocs anys després el Papa el va nomenar arquebisbe de València, diòcesi on va continuar portant a la pràctica els principis del Concili. Així, ell personalment es va encarregar de fer les visites pastorals parròquia per parròquia, i per tal d'afavorir la formació dels sacerdots va fundar el Col·legi del Corpus Christi o del Patriarca.

Sant Joan de Ribera

Com a canceller de la Universitat de València va posar al dia aquesta institució docent i va fomentar la formació dels fills dels nobles.

No obstant això, aquest sant es va trobar amb dificultats serioses al llarg de la seva vida, com ara una investigació de la Inquisició per presumptes contactes amb heretges —tot i que no es va trobar cap prova contra ell— o la dimissió del seu càrrec de lloctinent general de València per pressions de l'aristocràcia. Però el fet més polèmic va ser la seva política amb els moriscos, és a dir, la nombrosa població musulmana que no es va convertir durant la reconquesta. En un principi sant Joan de Ribera va ser partidari d'integrar-los i convertir-los, i fins i tot va fer publicar un catecisme específic amb aquesta finalitat. Però el fracàs rotund d'aquesta iniciativa va fer que l'arquebisbe s'anés decantant cap a tesis més dràstiques fins que va acabar parlant obertament d'expulsió. Aquesta mesura va arribar el 1609, per ordre del rei Felip III.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic C; ferial 2)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 2)

GENER

14. Diumenge

II de durant l'any, Verd. Lectures: Isaïes 62, 1-5 / Salm 95 / 1 Corintis 12,4-11 / Joan 2,1-11

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Joan de Ribera, b.; Fèlix de Nola, prev.; Malaquies, prof.; beat Pere Donders, prev.; Santes, Macrina.

15. Dilluns

Fèria, *Verd.* Lectures: Hebreus 5,1-10 / Salm 109 / Marc 2,18-22

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pau ermità; Maur i Plàcid, ab.; Habacuc i Miquees, prof.; Efisi, mr.; beat Francesc Fernández Capillas, prev. i mr.; beat Jaume de Villa, rel.; Santes, Secundina, vg. i mr.

16. Dimarts

Fèria, *Verd.* Lectures: Hebreus 6,10-20 / Salm 110 / Marc 2,23-28

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Marcel I, p. i mr.; Fulgenci d'Ècija, b.; Berard, prev. i mr.; Santes Priscil·la.

17. Dimecres

Sant Antoni, abat (MO), Blanc. Lectures: Hebreus 7,1-3.15-17 / Salm 109 / Marc 3,1-6

ALTRES CELEBRACIONS: Santes, Leonil·la, mr.; Rosalina de Vilanova, rel.

Festa Major: a Camarasa, Montbrió del Camp, Montmajor, el Perelló i la Pobla de Massaluca.

18. Dijous

Fèria, *Verd.* Lectures: Hebreus 7,25-8,6 / Salm 39 / Marc 3,7-12

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Volusià, b.; Santes, Prisca, mr.; Margarida d'Hongria, rel.; Vicenta-Maria López Vicuña, rel.

19. Divendres

Fèria, *Verd.* Lectures: Hebreus 8,6-13 / Salm 84 / Marc 3,13-19

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Canut, rei; Màrius, Marta, Audifà i Àbac, mr.; Gumersind i Servideu, mr.; beat Marcel Spínola, b. i card.; beats Jaume de Sales, Guillem Sautemouche, Melcior Grodecz, Esteve Pongracz, Ignasi d'Azevedo i companys, mr.; Santes, Pia i Germana, mr.

20. Dissabte

Fèria, *Verd.* Lectures: Hebreus 9,2-3.11-14 / Salm 46 / Marc 3,20-21. Si es vol: *Sant Fabià (MLI), Vermell; Sant Sebastià (MLI), Vermell.*

Festa Major: a Guimerà, Moià, Monistrol de Montserrat, Tèrmens i Torrelameu.

Lectures bíbliques

Diumenge II de durant l'any

Lectura primera

Is 62,1-5

Lectura segona

1C 12,5-11

*El teu Déu estarà content de tenir-te,
com el nuvi està content de tenir la núvia*

*L'únic Esperit distribueix a cadascú
els seus dons com li sembla bé*

Lectura del llibre d'Isaïes:

Per amor de Sió no vull callar, no vull reposar per Jerusalem fins que aparegui com un raig de llum el seu bé, i la seva salvació com una torxa encesa. Els altres pobles veuran el teu bé, tots els reis veuran la teva glòria i et donaran un nom nou que els llavis del Senyor designaran. Seràs una corona magnífica a les mans del Senyor, i una diadema reial a les mans del teu Déu. No et podran dir més «L'Abandonada», no podran dir «La Desolada» a la teva terra: a tu et diran «Jo-me-l'estimo», i a la teva terra, «Té-marit», perquè el Senyor t'estimarà, i tindrà marit la teva terra. El qui t'haurà reconstruït et prendrà per esposa com un jove esposa una donzella; el teu Déu estarà content de tenir-te com el nuvi està content de tenir la núvia.

Salm responsorial

95

Canteu al Senyor un càntic nou,
canteu al Senyor, arreu de la terra;
canteu al Senyor, beneïu el seu nom.

R. Conteua a tots els pobles els prodigis del Senyor.

Anuncieu de dia en dia que ens ha salvat;
conteu a les nacions la seva glòria,
conteu a tots els pobles els seus prodigis. **R.**

Doneu al Senyor, famílies dels pobles,
doneu al Senyor honor i majestat,
tributeu al Senyor l'honor del seu nom. **R.**

Adoreu el Senyor, s'apareix la seva santedat.
Que tremoli davant d'ell tota la terra.
Digueu a tots els pobles: «El Senyor és rei!»
Sentència amb raó les causes dels pobles. **R.**

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint:

Germans, els dons que rebem són dons diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol. Són diversos els serveis, però és un de sol el Senyor a qui servim. Són diversos els miracles, però tots són obra d'un sol Déu, que els fa valent-se de cadascun de nosaltres. Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots. Un, gràcies a l'Esperit, rep el do d'una paraula profunda, un altre, per obra del mateix Esperit, rep el do de desglossar les veritats, un altre, en virtut del mateix Esperit, rep el do de la fe, un altre, el do de donar la salut als malalts, en virtut de l'únic Esperit, un altre, el do de fer miracles, un altre el do de profecia, un altre, el de distingir si un esperit és fals o autèntic, un altre, el do de parlar llenguatges misteriosos, un altre, el do d'interpretar-los. Tots aquests dons son obra de l'únic Esperit, que els distribueix en particular a cadascú com li sembla bé.

Al·leluia

2Te 2,14

*Déu, valent-se de l'Evangeli, ens ha cridat a posseir
la glòria de Jesucrist, el nostre Senyor.*

Evangeli

Jn 2,1-12

*Així començà Jesús els seus miracles
a Canà de Galilea*

Lectura de l'Evangeli segons sant Joan:

En aquell temps, se celebrà un casament a Canà de Galilea. Hi havia la mare de Jesús. També Jesús i els seus deixebles hi foren convidats.

Veient que s'acabava el vi, la mare de Jesús li diu: «No tenen vi.» Jesús li respon: «Mare, per què m'ho dius a mi? Encara no ha arribat la meua hora.» Llavors la seva mare diu als qui servien: «Feu tot el que ell us digui.» Hi havia allí sis piques de pedra destinades a les pràctiques de purificació usals entre els jueus. Cada una d'elles tenia una cabuda de quatre a sis galledes. Els diu Jesús: «Ompliu d'aigua aquestes piques.» Ells les ompliren fins dalt. Llavors els digué: «Ara traieu-ne i porteu-ne al cap de servei.» Ells la hi portaren. El cap de servei tastà aquella aigua, que s'havia tomat vi. Ell no sabia d'on era, però ho sabien molt bé els qui servien, perquè ells mateixos havien tret l'aigua. El cap de servei, doncs, crida el nuvi i li diu: «Tothom serveix primer els millors vins i, quan els convidats ja han begut molt, els vins més ordinaris; però tu has guardat fins ara el vi millor.»

Així començà Jesús els seus miracles a Canà de Galilea. Així manifestà la seva glòria, i els seus deixebles cregueren en ell.

Barcelona

diòcesis

Peregrinació en família a Terra Santa

■ Mons. Lluís Martínez Sistach va compartir el viatge, organitzat pels Amics de Catalunya Cristiana, amb un grup de matrimonis i els seus fills

BARCELONA.— El dia 4 de gener Mons. Lluís Martínez Sistach tornava a casa després d'haver passat uns dies excepcionals a Terra Santa, no únicament per la possibilitat d'haver trepitjat de nou la terra de Jesús, o d'haver-se entrevistat amb el patriarca llatí de Jerusalem, sinó també per haver pogut compartir per

primera vegada la peregrinació, organitzada per l'Associació Amics de Catalunya Cristiana, amb un grup de matrimonis i els seus fills. Aquest viatge viscut en família, i amb els joves com a grans protagonistes, ha deixat sens dubte una empremta difícil d'esborrar en el cor de l'arquebisbe.

La celebració de l'Eucaristia el dia 1 de gener a la basílica de la Nativitat, a Betlem; la vivència del Via Crucis i la via Dolorosa fins al Sant Sepulcre de Jerusalem, amb les famílies compartint la Creu; les estones de pregària transcorregudes en «família»; la profunda vivència, en definitiva, de l'amor de Jesús justament a la terra que el va veure néixer, viure, morir i, finalment, ressuscitar, havien de deixar per força un solc profund en Mons. Lluís Martínez Sistach. Sobre tot tenint en compte dos dels objectius del Pla Pastoral diocesà 2006-2009: la transmissió de la fe als joves i l'atenció pastoral al matrimoni i a la família.

En aplicació, doncs, d'aquest Pla Pastoral de la diòcesi de Barcelona és on podem emmarcar una peregrinació formada per 54 persones, 26 de les quals eren adolescents i joves entre els 13 i els 22 anys. A més de l'arquebisbe de Barcelona, acompanyaven el grup Mn. Josep M. Turull, rector del Seminari Conciliar de Barcelona, i Mn. Robert Baró, secretari particular de Mons. Lluís Martínez Sistach.

El pelegrinatge a Terra Santa, el 82è organitzat pels Amics de Catalunya Cristiana, va partir el 28 de desembre des de Barcelona per a les famílies, però no va ser fins al dia 31 que Mons. Lluís Martínez Sistach s'hi va poder afegir, per tal de viure, com confessaria després a *Catalunya Cristiana*, «un cap d'any molt entranyable que ens ha permès reviure aquell primer Nadal que havia de donar un sentit nou a la humanitat».

En una societat on cada vegada sembla més difícil transmetre els valors de la fe

El patriarca llatí de Jerusalem va rebre la peregrinació barcelonina.

als fills, constatava l'arquebisbe, «és molt enriquidor veure que hi ha moltes famílies cristianes que continuen tenint com a principal preocupació la transmissió de la fe; famílies que, a imitació de la Sagrada Família, eduquen i s'esforcen per viure les seves conviccions religioses». Per a Mons. Lluís Martínez Sistach, aquesta peregrinació ha arribat al cor dels joves i així s'ha manifestat en tants moments d'emoció, de profunda convicció religiosa i d'agraïment a Déu per un viatge que, segons el prelat, «ajuda a anar a les arrels i a la font de la nostra fe». Perquè, si bé de vegades a occident la fe es viu amb una mica de fredor, a Terra Santa, resseguint les passes de Jesús, t'adones que la nostra és una fe històrica, «perquè creiem en una

persona, el fill de Déu fet home al si de Maria».

Peregrinar a Terra Santa, doncs, vol dir visitar la basílica de la Nativitat, on Jesús va néixer «faixat amb bolquers i posat en una menjadora»; viatjar fins a Natzaret per intuir la seva presència entre els apòstols; acudir al cenacle, on va instituir l'Eucaristia; presenciar a Getsemaní les oliveres que fa 2.000 anys van ser testimonis de l'última pregària abans de ser detingut, o traspasar la porta del Sant Sepulcre i mirar de reviuir aquella pregunta que els àngels van formular a les dones de Galilea: «Per què busqueu entre els morts aquell qui viu? No és aquí: ha ressuscitat» (Lc 24,1-7). Hi ha joves, explicava Mons. Lluís Martínez Sistach,

que és llevaven més aviat de l'hora estipulada per tal de pregar una estona al Sant Sepulcre. «Han quedat encantats i molt colpits per l'amor que Jesús els té i han pregat per tants amics i amigues que potser passen de la fe.»

Entrevista amb el patriarca llatí de Jerusalem

El dimarts 2 de gener, el patriarca llatí de Jerusalem, Mons. Michel Sabbah, acompanyat del seu bisbe coadjutor, Mons. Fouad Boutros-Twal, va rebre la peregrinació barcelonina. L'arquebisbe Martínez Sistach va aprofitar l'avinentsa per agrair tot el que fan per mantenir encesa la flama de la presència cristiana en uns moments de gran dificultat i mentre continua aixecant-se un mur cridat a separar encara més les poblacions presents a la zona.

«En aquests moments de dificultat —explicava l'arquebisbe a *Catalunya Cristiana*— valoren molt l'amistat i l'apropament dels cristians d'arreu del món, tant dels catòlics com de les altres confessions cristianes, que viuen una relació de gran germanor i d'ajuda mútua.» «Les lleis —proseguia— poden plantejar dificultats en l'àmbit polític, però les relacions són bones en l'àmbit de la religió.»

La presència cristiana a la zona no fa més que minvar i, per això, explicava Mons. Martínez Sistach, «cal potenciar els pelegrinatges a Terra Santa, però no únicament perquè són una de les seves principals fonts de sosteniment econòmic, sinó també per evitar que les runes i les esglésies quedin buides». Per molt important que sigui un monestir des del punt de vista històric i arquitectònic, què seria sense l'escalf de la presència dels monjos? De la mateixa manera, es preguntava el prelat, «què seria Terra Santa, on Jesús va fundar l'Església, sense la presència dels cristians?».

Carme Munté

Trasllat de les despulles de Joan Roig Diggle a Sant Pere del Masnou

EL MASNOU.— Finalment es fa realitat un fet esperat per molts, especialment pels Amics de Joan Roig i Diggle. El dissabte 20 de gener, a les 17 h, tindrà lloc el trasllat del servent de Déu Joan Roig i Diggle des del cementiri de Santa Coloma de Gramenet fins a la parròquia de Sant Pere del Masnou. La celebració de l'Eucaristia serà presidida per Mons. Lluís Martínez Sistach i concelebrada per Mons. Joan Carrera, bisbe auxiliar, per l'equip de preveres del Masnou, així com pels preveres de l'arxiprestat de la Cisa. L'arquebisbe de Barcelona també procedirà a la benedicció del sepulcre que a partir d'ara acollirà les despulles del

servent de Déu.

Joan Roig i Diggle va néixer a Barcelona el 12 de maig del 1917, fill de pare català i de mare anglesa. Va ser batejat a la parròquia de la Concepció de Barcelona i, més tard, va estudiar al col·legi dels Germans de la Doctrina Cristiana i el batxillerat a les Escoles Pies, també de Barcelona.

El 1934 va haver de deixar els estudis per posar-se a treballar. Juntament amb la seva família, es va traslladar a viure al Masnou, on va ingressar al grup catòlic Mar Blava, de la Federació de Joves Cristians de Catalunya, del qual va ser nomenat vocal de Pietat i delegat

dels adolescents. Escrivia sobre temes apostòlics i socials al butlletí de l'associació local i a *Flama*, publicació de la Federació. Enamorat de l'Eucaristia i sota la direcció espiritual del prevere Pere Llumà i del seu amic el beat Pere Tarrés, Joan Roig i Diggle va créixer en virtuts segons els testimonis d'aquella època.

La persecució religiosa desencadenada l'estiu del 1936 el va portar al martiri a prop del cementiri de Santa Coloma de Gramenet, el 12 de setembre del 1936, pel fet de «creure en Jesucrist, ser cristià i proclamar ben alt i cantant la seva fe incommovable». (C.C.)

Barcelona

«A la residència sacerdotal he descobert coses extraordinàries»

■ Mn. Francesc Raventós, vicepostulador de la causa de canonització del Dr. Tarrés, celebra les noces d'or sacerdotals

Mn. Francesc Raventós recorda, no sense certa nostàlgia, com aquell 22 de desembre de fa cinquanta anys, mentre baixaven pel carrer Balmes i les ràdios vociferaven els números de la loteria de Nadal, la seva mare li va deixar anar amb gran espontaneïtat: «A nosaltres sí

que ens ha tocat la grossa.» I realment era així perquè aquell jove Francesc de fa cinquanta anys, acompanyat de 34 companys més, es disposava a rebre l'ordenació sacerdotal de mans del bisbe Gregorio Modrego, a la capella del Seminari Conciliar.

A Mn. FRANCESC RAVENTÓS I PUJOL

Després de cinquanta anys
lliurant al meu Senyor tot el meu viure,
la ment, el cor, el jo,
tot viu i regalima ungit pel crisma
que hi vessa, do d'amor, l'Esperit Sant.

Després de cinquanta anys
seguint el meu Senyor per valls i prades,
em sento feble i fort
portant al meu sarró la meua gràcia,
sentint a prop dels meus passos el seu pas.

Després de cinquanta anys,
la meua creu a tantes creus unida,
vivint amb serenor
les joies i dolors, roses i espines,
m'ha fet lleial germà dels meus germans.

Després de cinquanta anys,
només brolla del cor una paraula:
gràcies, Senyor, per tot,
per ser fidel conhort en les batalles,
per ser far lluminós en tot tombant.

Després de cinquanta anys,
tot jo sóc pa vivent d'Eucaristia;
les mans vessen d'amor,
rugoses d'esbrassar camins de vida
oberts a l'esperança dels humans.

Del temps que ve i se'n va,
la fe i l'amor en fan temps de miracle,
la vida és el bressol
on neix l'eternitat en esperança.

Després de cinquanta anys,
només una paraula:
A Vós, Senyor, i a tots: gràcies!

Mn. Francesc Malgosa

—Com definiria aquella generació de capellans d'ara fa cinquanta anys?

—Érem capellans molt il·lusionats de poder servir les persones des d'un punt de vista espiritual, ajudar-les a conèixer i viure més Jesucrist. Naturalment, vam ser una generació que vam viure el Concili Vaticà II posteriorment i això ens va obrir unes portes molt més àmplies i una il·lusió molt més forta, una donació molt més gran a les persones, amb una adequació a la pastoral de tot el que el Concili ens presentava.

—Sobre la decisió d'entrar al Seminari, oi que hi ha una anècdota referida al Dr. Tarrés?

—El 1949 vaig decidir entrar al Seminari. Quan em vaig trobar a Núria amb el Dr. Tarrés i li ho vaig explicar, amb gran posat de satisfacció i sacsejant-me les espatlles, com era costum en ell, em va dir: «Entrega't del tot i dona-ho tot de tu mateix.»

—Fins a quin punt van ser significatives aquelles paraules?

—Molt, per a mi va ser més significatiu el que em va dir el Dr. Tarrés que tot el que posteriorment vaig poder estudiar. Aquella vivència d'una persona que vivia el sacerdocí amb molta profunditat, amb molta il·lusió i amb una entrega total fins a l'oblació plena de la seva vida, em va ajudar moltíssim.

—Són imprescindibles els testimonis per revifar les vocacions?

—Totalment. M'atreveiria a dir que tots els qui hem entrat al Seminari hem tingut al davant la figura d'una o més persones que han manifestat un estil de vida i una manera de fer que ens han

Mn. Raventós ha celebrat les noces d'or sacerdotals.

convidat a imitar-les i a ser com elles.

—Qui li havia de dir que anys després seria el vicepostulador de la causa de beatificació...

—Tot va començar l'any 1975, amb motiu del trasllat de les despulles del Dr. Pere Tarrés a Sant Vicenç de Sarrià. Va ser el Dr. Jubany que em va encomanar aquest servei en l'Església i certament em va il·lusionar i, a mesura que hi anava treballant, cada vegada més. L'any 2004 vam tenir la joia de viure'n la beatificació, i ara n'esperem la canonització.

—Quines altres activitats ministerials ha dut a terme al llarg d'aquests anys?

—Vaig entrar al Seminari amb la il·lusió de ser rector de parròquia, però després d'haver estat de vicari al Turó de la Peira i al Poble Nou, el bisbe em va enviar de pare espiritual al Seminari Menor de la Conreria. Vaig passar nou cursos ajudant els joves a discernir la seva vocació al sacerdocí i, en acabat, em van enviar a la residència sacerdotal Sant Josep Oriol, a l'altre extrem generacional, a tenir cura i ajudar els sacerdots grans en els últims anys de la seva vida. Al marge d'això, també he procurat fer tota una sèrie d'activitats ministerials, portant grups de matrimonis, els Grups d'Oraçió i Amistat, acudint a la parròquia de Sant Pancrac del Poble Nou o a la parròquia del Remei de les Corts, dirigint exercicis espirituals i recessos...

—Com viuen la vocació els preveres més grans?

—És de les coses que m'agradaria que la gent descobrís. La majoria la viuen amb molta il·lusió. Aquí he descobert coses extraordinàries en molts capellans, fins i tot en capellans que tenien fama de ser poc entregats. Em trec el barret davant seu per actituds que han tingut de servei als altres i que t'expliquen amb gran naturalitat. Es viu amb il·lusió, amb esperança, és un pas de la vida i el fet de la fe dona una serenitat extraordinària. La fe és una realitat. Cal tenir en compte que les persones casades tenen els esposos i els fills que en tenen cura, mentre que el prevere s'ha consagrat a l'Església i en moltes ocasions no té família. Des de mitjan del segle XIX, la diòcesi de Barcelona té aquesta preocupació i, amb tot, encara hi ha mancances. Segons quins casos de preveres molt malalts no els podem atendre, perquè no tenim els mitjans necessaris. Els busquem un lloc on puguin atendre'ls, però sap greu.

—I quan li arribarà a vostè el moment de la jubilació?

—Acabo de fer els 75 anys, però el bisbe em va demanar que continués en la meua tasca a la residència sacerdotal; això sí, vindrà algú a ajudar-me en les tasques d'administració i de gestió.

Carme Munté

L'arquebisbe, present en el centenari de l'Estel de Natzaret de Sarrià

BARCELONA.— El 23 de desembre passat, Mons. Lluís M. Sistach va inaugurar la placa commemorativa del centenari de l'«Estel de Natzaret», acompanyat per Mn. Manel Valls, rector de Sant Vicenç de Sarrià, davant d'un públic molt nombrós i entusiasta. En el transcurs de l'acte de benvinguda a l'arquebisbe de Barcelona, se li va lliurar el llibre d'or de centenari de l'Estel de Sarrià. A continuació va assistir a la primera representació del centenari i, en el primer entreacte, va pujar a l'escenari per saludar tots els actors i per dirigir unes paraules al públic assistent. L'arquebisbe Lluís Martínez Sistach va recalcar la importància del centenari, els valors catequístics i morals de l'obra, així com la necessitat de mantenir viu l'esperit participatiu i voluntari d'aquesta activitat del centre parroquial de Sarrià, que aglutina famílies senceres i que es manté per l'interès d'infants, joves i adults. La seva intervenció va ser molt aplaudida. Cal recordar que les representacions continuen els dies 13, 14, 20 i 21 de gener del 2007, a les 18.30 h al teatre del centre parroquial de Sarrià, al c/ Pare Miquel, 8. (C.C.)

Foto: Ramon Ripoll

Mons. Martínez Sistach no es va voler perdre la representació.

Sant Feliu de Llobregat

La Mare de Déu de Montserrat, patrona de la diòcesi

■ La petició del patronatge ha estat aprovada recentment per la Santa Seu

SANT FELIU DE LLOBREGAT.— La diòcesi de Sant Feliu ja té patrona. Finalment no hi ha hagut sorpreses i l'escollida ha estat la Mare de Déu de Montserrat, patrona també de Catalunya. L'anunci oficial va tenir lloc el 22 de desembre passat, en el marc de la tradicional felicitació de

Nadal que el bisbe Agustí Cortés acostuma a fer als seus col·laboradors més propers. Pocs dies abans, i després de fer les consultes i estudis pertinents, el prelat santfeliuenc n'havia rebut el vistiplau de la Santa Seu a través de la Congregació vaticana per al Culte Diví.

Amb l'aprovació concedida des de la Congregació vaticana per al Culte Diví, ha quedat definitivament «oficialitzat» el nou patronatge de la Mare de Déu de Montserrat sobre la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat. Així ho va anunciar el bisbe Agustí Cortés el 22 de desembre passat. La proclamació pública d'aquest patronatge haurà d'esperar, però, una mica més. Serà el pròxim 6 de maig del 2007, coincidint amb la celebració de cloenda a Montserrat de l'objectiu pastoral diocesà 2005-2007, dedicat a la pertinença i la corresponsabilitat diocesana. El marc de la proclamació pública ha estat escollit ben intencionadament ja que a partir d'ara la Moreneta està cridada a ser un factor aglutinador important del sentiment de pertinença i d'identitat diocesana.

La petició del patronatge de la Mare de Déu de Montserrat ha estat el fruit de nombroses consultes en diversos àmbits de la diòcesi, especialment al Consell Presbiteral i al Consell Pastoral Diocesà. Prèviament, la delegació episcopal de Pastoral Sacramental i Litúrgia, dirigida per Mn. Xavier Aymerich, va elaborar un estudi analitzant-ne les diverses possibilitats. De totes les consultes realitzades sobre el patronatge de la diòcesi, la conclusió va ser unànime: la millor candidata a patrona de la diòcesi era la Mare de Déu de Montserrat. Com explica el mateix Mn. Aymerich, «la raó fonamental ha estat el reconeixement que aquesta devoció és la més estesa i difosa en el conjunt de la diòcesi, com es reflecteix clarament en les esglésies, altars o capelles dedicades a la Moreneta, les romeries que tenen lloc cada any al santuari, o les celebracions que a tot arreu commemoren la festivitat de la Mare de Déu de Montserrat». També s'ha tingut en compte el fet que Montserrat sigui el santuari i monestir més important de la diòcesi, i que

La Moreneta ha estat confirmada com a patrona de la diòcesi de Sant Feliu.

ahora ha esdevingut emblemàtic en el procés de la seva constitució. «Des del primer moment —continua dient el delegat de Litúrgia— l'abat i els monjos s'hi han implicat de tal manera que Montserrat ha esdevingut referència diocesana.»

Símbol del bisbat

Tots aquests motius a favor del patronatge de la Moreneta s'han vist també reforçats per la inexistència d'una alternativa real. La més clara havia estat la de Ramon de Penyafort, el sant més important nascut en el territori de la diòcesi, concretament a Vilafranca del Penedès, però segons explica Mn. Aymerich, «no és un sant que tingui gaire devoció en el conjunt de la diòcesi». I afegeix: «Seria una devoció que s'hauria de promoure, mentre la

devoció a la Mare de Déu està ja prou arrelada. La Moreneta, que ja té una gran devoció entre els fidels de tot Catalunya, esdevé per al bisbat de Sant Feliu un símbol, alhora que serà sens dubte la millor intercessora per als treballs pastorals que s'hi duguin a terme.»

La candidatura de la Moreneta com a patrona de la diòcesi de Sant Feliu ha rebut també el vistiplau de la resta de bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense, atès que aquesta mateixa advocació mariana és la patrona de tot Catalunya. «Això no comporta cap dificultat —assegura Mn. Xavier Aymerich—, perquè ja tenim altres exemples en els quals es dona aquesta simultaneïtat, com ara el mateix sant Jaume, patró de la diòcesi de Santiago de Compostel·la, de Galícia i de tot Espanya. En el cas de la Moreneta, el patronatge diocesà no pren res al patronatge sobre el conjunt dels bisbats catalans, sinó que el reforça.»

En aquest sentit, la celebració d'aquest patronatge mantindrà l'esquema viscut fins ara, amb la pràctica comuna de molts fidels de participar el 26 i 27 d'abril en les cerimònies del santuari, a la vegada que també se celebra la festivitat de la Mare de Déu de Montserrat a les parròquies i comunitats. L'única variant, encara per confirmar, seria la celebració solemne que podria tenir lloc el mateix 27 d'abril al vespre a la catedral de Sant Llorenç.

Amb el patronatge de la Mare de Déu de Montserrat la diòcesi de Sant Feliu esdevé una diòcesi mariana per excel·lència. I és que la patrona de la província eclesiàstica de Barcelona, a la qual pertany Sant Feliu, és la Mare de Déu de la Mercè, també recentment aprovada per Roma.

Samuel Gutiérrez

Noves jornades diocesanes de formació

MONTSERRAT.— Del 14 al 16 de febrer Montserrat acollirà les III Jornades Diocesanes de Formació i Espiritualitat del bisbat de Sant Feliu de Llobregat. El tema vertebrador d'aquesta nova edició de les jornades formatives del bisbat és *La dimensió teològica, espiritual i pastoral de la corresponsabilitat*, a càrrec de Mn. Joan Torra, director de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic. També s'ha programat la intervenció dels monjos Hilari Raguer i Bernabé Dalmau, juntament amb la del P. abat de Montserrat, Josep M. Soler. Dalmau centrarà la seva ponència en el tema *Quatre icones del prevere amb la seva comunitat en el Triduum Pasqual*, mentre que Raguer dedicarà dues ponències a *El Vaticà II i la Guerra Civil espanyola 1936-1939*.

Els assistents a les III Jornades Diocesanes de Formació i Espiritualitat del bisbat de Sant Feliu tindran també ocasió de dialogar amb el bisbe Agustí Cortés en el decurs d'un col·loqui previst per al vespre del 15 de febrer. (C.C.)

Càritas celebra a Sant Feliu el seu tradicional concert de Nadal

SANT FELIU DE LLOBREGAT.— Amb èxit d'assistència i participació, el 16 de desembre passat es va celebrar a la catedral de Sant Llorenç, a Sant Feliu de Llobregat, el tradicional concert de Nadal de Càritas diocesana de Barcelona, en agraïment als col·laboradors i amics. Hi van actuar tres corals vinculades a la diòcesi de Sant Feliu: la coral La Perdiu del Papiol, la coral Laroc de Vilafranca del Penedès i el cor de l'Ateneu de Sant Feliu. L'acte va comptar amb la presència destacada del director de Càritas diocesana de Barcelona, Jordi Roglà, i del bisbe de Sant Feliu, Mons. Agustí Cortés. (C.C.)

Ordenacions diaconals a Sant Vicenç dels Horts

SANT VICENÇ DELS HORTS.— El bisbat de Sant Feliu ha volgut iniciar amb bon peu l'any 2007 i el pròxim 28 de gener celebrarà dues noves ordenacions diaconals. Els futurs diaques de l'Església santfeliuenc són Jordi Tres Bosch i Francesc Tirado Lara. La cerimònia, presidida pel bisbe Agustí Cortés, tindrà lloc a les 18.00 h a la parròquia Sant Vicenç Màrtir de Sant Vicenç dels Horts, on actualment exerceix el ministeri Francesc Tirado i on va néixer la vocació sacerdotal de Jordi Tres, fill de Sant Vicenç.

Els dos nous diaques de l'Església exerciran el seu nou ministeri a les parròquies on, després d'acabar els estudis filosòfics i teològics, desenvolupen actualment l'eta-

Els seminaristes de Sant Feliu amb el bisbe i les monges clarisses.

pa pastoral. Jordi Tres continuarà vinculat a la parròquia de Sant Llorenç, de Sant Feliu de Llobregat, seu de la diòcesi, mentre que Francesc Tirado continuarà col·laborant amb la parròquia de Sant Vicenç Màrtir de Sant Vicenç de Llobregat.

La consagració dels nous diaques vol ser també una nova empena a la pastoral vocacional de la diòcesi. En aquesta mateixa línia s'emmarca la trobada que el 23 de desembre passat van tenir els seminaristes amb el bisbe en el convent de clarisses de Lavern-Subirats. En el decurs d'una senzilla litúrgia de la Paraula, el mateix Francesc Tirado, que serà ordenat diaca el 28 de gener, va rebre de mans del bisbe Agustí Cortés, l'admissió a ordes. (S.G.)

La Comunitat de Sant Egidi convida al seu tradicional dinar de Nadal més de 600 persones a Barcelona, Manresa i Tarragona

Compartint el Nadal amb els més pobres

Fidel al seu compromís d'amistat amb els més pobres, la Comunitat de Sant Egidi ha tornat a celebrar el Nadal en companyia dels que considera realment membres de la seva gran família. A més de 70 països d'arreu del món, aquest entusiasta moviment eclesial fundat a Roma per Andrea Riccardi ha organitzat un any més, de forma multitudinària, els seus ja tradicionals dinars nadalencs. En ells els pobres, els rodamons, els sense

sostre, els nens de famílies desestructurades... esdevenen els protagonistes principals d'una festa plena d'alegria. A Catalunya enguany s'ha aconseguit aplegar més de 600 persones a Barcelona, Manresa i Tarragona. Amb iniciatives com la de la Comunitat de Sant Egidi, viscudes amb autèntic esperit de família i fraternitat, el Nadal mostra el seu rostre més solidari.

El dinar de Nadal amb els pobres és una tradició de la Comunitat de Sant Egidi que va néixer el 1982, quan un petit grup de persones pobres va ser acollit entorn de la taula del dia de Nadal a la basílica romana de Santa Maria in Trastevere. Enguany se celebren els 25 anys d'aquell esdeveniment que marcaria profundament aquest compromès moviment eclesial. La Comunitat de Sant Egidi és una família aglutinada per l'Evangeli. Per això al Nadal, quan arreu del món les famílies es reconeixen al voltant de la taula, la comunitat ho celebra amb els pobres, als quals considera sincerament els seus familiars i amics.

Amb el pas dels anys la festa ha anat creixent, com si es tractés d'un contagi

beneficiós, i ha arribat a molts països del món a tots els continents. El dinar de Nadal amb els pobres se celebra anualment a més de 70 nacions, des d'Itàlia, fins a Moçambic, passant per Cuba o Indonèsia. Aquesta tradicional iniciativa solidària ha esdevingut un acte de comunió i fraternitat entre ciutats tan dispars com Roma, Budapest, Djakarta, Cochabamba, Maputo, Moscou, Nairobi, Berlín... o les catalanes Barcelona, Manresa i Tarragona. El 2005 més de 4.000 persones van celebrar la festa a El Salvador, Mèxic, Guatemala i Cuba. També a Bolívia algunes joves de la comunitat van anar a la presó de dones, on hi ha molts nens presos juntament amb les seves mares. A moltes ciutats d'Indonèsia, que és el país musulmà més poblat del món, la invi-

tació al dinar nadalenc representa un moment de festa i amistat entre les diferents comunitats religioses. Però també ha arribat a molts llocs d'Àfrica, especialment Moçambic, on el Nadal se celebra a més de 20 ciutats. A Burkina Faso, Costa d'Ivori, el Camerun, Madagascar, Tanzània i Uganda, entre altres, es fa festa amb els pobres cecs i amb els nens del carrer. Avui, a través de la pàgina web de la Comunitat de Sant Egidi (www.santegidio.org), es poden contemplar les imatges de molts d'aquests dinars de Nadal celebrats arreu del món.

Qualsevol lloc és bo per celebrar el dinar de Nadal. Però molts es fan a les esglésies. La taula de l'Eucaristia té un lligam íntim amb els dinars dels pobres.

Paulí de Nola, ja al segle IV fa referència a un gran dinar amb els pobres a la basílica de Sant Pere de Roma i adreçant-se a Pammachio li diu: «Tu has aplegat els pobres, els amos de les nostres ànimes, tots aquells que a tot Roma viuen d'almoïna, tu has aplegat aquesta multitud a la basílica de l'Apòstol.» És una tradició antiga que reneix, però els dinars també es fan a les cases, a les residències per a ancians, per a nens, per a discapacitats, a les presons, als hospitals, fins i tot al carrer. El Nadal és com un miracle: és el miracle dels rostres somrients de moltes persones oprimides per la duresa de la vida, és el miracle de descobrir-se útils per a tants als quals no els manca res però que han perdut el sentit profund de la festa.

10.000 pobres celebren la Nit de Nadal a Roma

A Roma, on la Comunitat de Sant Egidi va iniciar els seus tradicionals dinars de Nadal fa 25 anys, es van habilitar enguany 38 espais diferents per celebrar juntament amb els més desfavorits la Nit de Nadal. Uns 10.000 pobres van compartir taula amb la Comunitat en un acte que ja s'ha convertit en emblemàtic per a la ciutat. El mateix alcalde romà, Walter Veltroni, va acudir el 24 de desembre a la nit a la basílica de Santa Maria in Trastevere, seu de la Comunitat, per compartir al costat dels pobres una nit tan important. A la majestuosa basílica romana es van servir aquella nit, servits per joves voluntaris, més de 2.000 menjars al més pur estil italià: lassanya al forn, mandonguilles de carn, pastís de patata i dolços de Nadal.

Celebració a Catalunya

El 25 de desembre passat, a la basílica barcelonina dels Sants Just i Pastor (i locals annexes), a l'església de Sant Llàtzer, al Casal de l'Església de Manresa, a Tarragona... es va tornar a fer realitat un any més aquest somni de la Comunitat de Sant Egidi. Es va celebrar el tradicional dinar de Nadal amb més de 600 pobres. Tots ells formen part d'una gran família: ancians, estrangers, rodamons, famílies gitanes, nens... Una gran família unida pel vincle de l'amistat amb la Comunitat de Sant Egidi.

Aquesta trobada nadalenca amb els pobres no és un fet esporàdic: cadascú té el seu nom a la taula i una història que comparteix al llarg de l'any a través d'una relació d'amistat personal. Com a qualsevol dinar de família s'acaba amb un gran brindis, un regal per a cadascú i les nades. No falta a la taula la típica escudella, els canelons, el pollastre rostit... però el més important és que cadascun dels con-

viats troba el seu nom i els amics.

Aquest Nadal es compleix el dinovè aniversari de la celebració a Catalunya —concretament a Barcelona i Manresa— d'aquesta particular iniciativa solidària. Asseure al voltant d'una mateixa taula gent tan diversa, de diferents edats, procedències, religions i cultures, esdevé per a la Comunitat de Sant Egidi una manera humana i molt original de conrear «l'art de conviure», tan necessari en la nostra societat actual. La taula del món ric s'allarga per a tots com a signe de solidaritat i concòrdia. La diversitat és una riquesa: la de compartir i alegrar-se amb qui és diferent.

Històries d'amistat

Als dinars de Nadal de la Comunitat de Sant Egidi tothom se sent membre d'una gran família. Asseguts a taula a les trobades de Barcelona, Manresa i Tarragona hi havia més de 250 «sense sostre». Molts d'ells ben arreglats, amb corbata i americana com Pepe, Manuel o Adolfo, que amb

alegria expliquen la seva peculiar història d'amistat: alguns han trobat feina, una pensió... D'altres travessen una situació més difícil i, enmig dels drames personals, troben al dinar nadalenc un respir de pau i amistat. És el cas de Guten, un alemany que cada dia es passeja per Ciutat Vella, a Barcelona, que també es va asseure a taula. Significativa és la presència d'immigrants subsaharians, arribats en cayucos a Canàries o que han saltat la tanca a Ceuta o Melilla. L'acollida de la Comunitat des del primer moment els ofereix un espai d'amistat i convivència que humanitza les dures jornades de treball que carreguen a l'espatlla.

María i Matilde acudeixen al dinar de Nadal des de fa 18 anys. La seva veterania les converteix en amfitriones i per això tenen un lloc a la taula presidencial de la basílica dels Sants Just i Pastor. Al seu costat hi ha el rector i degà de la Facultat de Teologia de Catalunya, Mn. Armand Puig, el senyor José i el jove Serge, un camerunès que fa poc més d'un any va aconseguir saltar la tanca de Melilla: «Amb la Comu-

nitat de Sant Egidi és molt fàcil fer amics i sentir-se com a casa», deia, malgrat que per la seva timidesa no li feia gaire gràcia ser a la taula principal.

Voluntaris el dia de Nadal

Més de 400 voluntaris de totes les edats van voler manifestar la seva solidaritat aportant un regal, torrons, o preparant el dinar... i el dia 25 es van fer els darrers preparatius i van servir el dinar. Un d'ells confessava en acabar de servir: «No he menjat res, però mai no m'havia sentit tan ple de goig!» Efectivament. El clima serè, amigable i respectuós amb tothom convidava a l'alegria.

Abans de les dues del migdia, les taules ja estaven preparades i tot a punt per asseure's a taula i començar el dinar: canapès, sopa de Nadal, canelons, pollastre rostit, macedònia, torrons i cava. Un autèntic menú de Nadal. Els rostres dels convidats no podien dissimular l'agraïment. Sobre tot perquè els que estan més sols podien celebrar en família la festa més important de l'any. «És el dia més gran de l'any, hem estat en la millor companyia, gràcies!», afirmava Manuel, mentre Àngel a Tarragona assegurava que hi havia anat «perquè algú pensava en mi, perquè a la Comunitat realment tinc una família».

Els gestos concrets, les mirades de complicitat, el somriure al rostre de cada convidat... eren les notes d'una gran simfonia d'amistat. La que cada any per Nadal mira de fer sonar la Comunitat de Sant Egidi arreu del món. I és que com deia emocionat Ignacio en rebre el seu regal —una bufanda i uns guants—: «Feia més d'un any que ningú no em regalava res. Aquests regals vénen de Déu!» (C.C.)

Fotos: Comunitat de Sant Egidi

Lleida

El bisbe presideix la festa de la Verge de Loreto a Llardecans

■ Mons. Ciuraneta va dir que és una gràcia de Déu que un poble tingui un santuari maria

LLARDECANS.— El diumenge 10 de desembre, Llardecans va celebrar amb tota solemnitat la festa de la seva patrona, la Mare de Déu de Loreto, presidida pel bisbe Francesc Xavier Ciuraneta. La celebració va comp-

tar amb una assistència massiva de veïns, fills del poble i altres fidels vinguts de les poblacions veïnes, que van omplir de gom a gom la capella-santuari de la patrona, ubicada al centre de la vila i molt propera a l'església parroquial.

A l migdia es va celebrar una missa solemne presidida enguany pel bisbe de la diòcesi, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, i concelebrada pel rector, Mn. Josep Cebrià, i el rector del Seminari i anterior rector del poble, Mn. Manel Mercadé.

En la celebració patronal s'hi va fer present l'Ajuntament del poble, així com totes les entitats com la Cooperativa, l'Associació de Dones Verge de Loreto i els infants de l'escola. Tots ells van participar activament en la missa i molt especialment en el moment de les ofrenes del pa i el vi per a l'Eucaristia, de les flors i dels fruits com l'oli, les olives i les ametlles.

Abans, en el moment de l'homilia, Mons. Ciuraneta va felicitar Llardecans per la seva devoció a la Mare de Déu de Loreto, venerada a la seva capella-santuari. En aquest sentit, va dir que tot poble que té una ermita «és una gràcia de Déu, perquè una ermita o un santuari com el vostre dedicat a la Mare de Déu és un

Foto: Josep Manel Prada

La capella de Loreto es va omplir de gom a gom en la festa de la patrona.

referent clar d'identitat religiosa i com a poble». El bisbe de Lleida va convidar els fidels a acudir a Maria com a Mare i intercessora davant de Déu.

Finalitzada la missa, el bisbe Ciuraneta, acompanyat pels concelebrants, va pujar fins al cambril de la patrona, on va venerar la imatge. Tot seguit, hi van pujar els fidels que omplien la capella tot cantant els *Goigs en lloança de la Verge de Loreto*.

El rector i alhora fill del poble, Mn. Josep M. Cebrià, es va mostrar molt satisfet de la festa d'enguany: «Ha estat molt participada i ha comptat amb una assistència considerable, sobretot perquè la festa ha caigut en diumenge i, així, molts fills del poble que resideixen fora han pogut venir a passar la diada de Loreto amb nosaltres.»

Ja a la tarda, seguint un antic costum, es va resar el Sant Rosari i va tenir lloc el final de la tradicional novena que havia precedit la festa.

Jordi Curcó

La Delegació de Missions felicita el Nadal als missioners diocesans

LLEIDA.— Com és costum, unes setmanes abans de l'arribada del Nadal, la Delegació de Missions de Lleida va enviar un paquet als 49 missioners de la diòcesi amb una carta del bisbe Ciuraneta on els felicitava en el temps de Nadal del Senyor, els desitjava molta pau i esperança en l'any nou i esmentava els esdeveniments més destacats de l'any que ha acabat. També s'hi incloïa una carta de la delegada de Missions, Caritat Mercadé, en què els expressava el desig de continuar units en comunió; una agenda de l'any 2007; una barra de torró, perquè recordin els gustos d'aquestes terres i, finalment, el llibre editat pel bisbat sobre el procés dels màrtirs.

L'enviament del paquet nadalenc esdevé una petita tradició de la Delegació de Missions de Lleida i un signe d'unió dels missioners amb la seva diòcesi. En paraules dels responsables de la delegació, «és un petit detall que volem mantenir com a expressió de fraternitat i que els nostres missioners agraeixen de cor». (J.C.)

El seminarista Jaume Melcior rep els ministeris de lector i d'acòlit

LLEIDA.— La tarda del 8 de desembre, solemnitat de la Immaculada Concepció de Maria, i als peus de la Mare de Déu del Blau, venerada al presbiteri del primer temple de la diòcesi, el bisbe de Lleida va presidir la missa conventual vespertina i el cant de vespres, concelebrada pel degà, capitulars i altres preveres diocesans. Tots els celebrants vestien ornaments de color blau, el color litúrgic propi de la festa de la Immaculada i d'altres solemnitats de la Mare de Déu.

En aquesta celebració, el bisbe Francesc Xavier Ciuraneta va conferir els anomenats ordes menors, els ministeris de lector i acòlit, al jove seminarista lleidatà Jaume Melcior. Abans

Foto: Josep Manel Prada

En l'homilia, el bisbe es va dirigir especialment al candidat a ordes menors.

de l'homilia, el rector del seminari, Mn. Manel Mercadé, va fer la crida del candidat. Mons. Ciuraneta, en les seves paraules dirigides al candidat, es va referir a aquests ministeris de servei a la paraula i a l'altar com un familiaritzar-se amb Crist, Paraula eterna del Pare i amb els evangelis. «Procura que la Paraula de Déu entri en el teu cor i et sigui llum i força, fent-la viva amb el teu comportament», va dir al nou lector i acòlit, que va rebre tot seguit els ministeris com un pas previ al sacerdoti.

Acompanyaven el nou acòlit la seva mare i la resta de familiars, així com els companys seminaristes. (J.C.)

Trobada del visitador dels grecocatòlics ucraïnesos amb Mons. Ciuraneta

LLEIDA.— El bisbe Hlib Lonchina, visitador apostòlic per als ucraïnesos que viuen a Espanya, Itàlia i Irlanda, es va trobar el 9 de novembre al Palau Episcopal amb el bisbe de Lleida, Mons. Francesc X. Ciuraneta. El visitador anava acompanyat per Hèctor Zimmer, sacerdot ucraïnès resident a Barcelona i coordinador dels catorze sacerdots ucraïnesos que a tot l'Estat atenen la pastoral dels immigrants grecocatòlics vinguts d'Ucraïna. El motiu de la visita va ser el de revisar la pastoral amb els ucraïnesos que viuen a la província de Lleida (bisbats de Lleida, d'Urgell i de Solsona) i que estan atesos pel P. Yuriy Svystun, sacerdot ucraïnès

des de fa gairebé dos anys. Aquest mossèn celebra l'Eucaristia amb el ritu oriental el diumenge a l'església de Sant Pere.

Al final de la visita, els bisbes Hlib Lonchina i Ciuraneta van intercanviar uns presents, icones i llibres, i es van desitjar unes bones festes de Nadal. Anteriorment Hlib Lonchina havia presidit una convivència d'una setmana a Madrid, amb els catorze sacerdots

El motiu de la visita era revisar la pastoral amb els ucraïnesos.

ucraïnesos d'Espanya, per visitar després cadascuna de les comunitats que serveixen. (J.C.)

**VOLEU DONAR
SENTIT A LA
VOSTRA VIDA?**

Us hi ajudaria
una trobada
amb Déu.

**EXERCICIS
ESPIRITUALS**

Dirigits per un sacerdot de la Unió Sacerdotal Lumen Dei. Inspirats en sant Ignasi, en règim d'internat i silenci.

20 - 21 DE GENER
(Entrant el dia 19 a la nit)

Tel. 933 013 194

c/ Xuclà, 19 - 08001 Barcelona
Recessos externs els 2ns diumenges de cada mes

Lleida

Noces d'or sacerdotals de Mn. Joan Quer

■ La població d'Aitona es va abocar en l'aniversari de l'actual rector d'Almenar

Mn. Joan Quer va presidir l'Eucaristia a l'església parroquial de Sant Antolí.

L'homenatjat va tallar el pastís de les noccs d'or sacerdotals.

AITONA.— Va passar el 19 de novembre passat a Aitona, a la comarca del Segrià. Tot un poble es va abocar en la celebració de les noccs d'or sacerdotals d'un dels seus fills: Mn. Joan Quer Camí, actual rector d'Almenar.

Amb la seva església parroquial de Sant Antolí plena de gom a gom, la presència dels seus familiars més propers i de feligresos vinguts de les diverses parròquies en què ha servit durant aquests cinquanta anys de sacerdoci, Mn. Joan Quer va presidir l'Eucaristia dominical, que va ser concelebrada pel rector del poble, Mn. Antoni Guàrdia; per Mn. Joan Boldú, que va passar la seva infància a Aitona i que va ser company seu de Seminari, i per Mn. Francesc Miret, capellà de les Germanetes de Santa Teresa Jornet. La Coral Harmonia va solemnitzar la celebració amb els cants litúrgics.

Antoni Calzada, representant del Consell Pastoral, va fer la introducció de la

celebració amb unes sentides paraules en què va assenyalar, adreçant-se a Mn. Quer, que «durant cinquanta anys has sembrat de veritat, de pau, d'amor els cors dels cristians de Binèfar, Albelda, Castellsans, Puigverd de Lleida, Albagés, Seròs, Aitona i Almenar; rep aquest homenatge del poble que et va veure néixer i que se sent orgullós de tu».

En la seva homilia Mn. Joan Quer, ple d'emoció, va donar en primer lloc gràcies a Déu i va dir que «tot ve de Déu i tot retorna a Déu». També va tenir paraules d'agraïment pels seus pares; pels superiors que va tenir al Seminari, per tot el poble d'Aitona i per tots els pobles que ha servit com a prevere.

El moment de les ofrenes va ser especialment significatiu. Amb el pa i el vi per a l'Eucaristia, també es van presentar a l'altar, en nom de tot el poble d'Aitona, cinquanta roses vermelles, símbol dels cinquanta anys de vida apostòlica de Mn. Joan. La parròquia de Sant Antolí li va lliurar els cinc volums de la història del poble i el poble de Seròs li va ofrenar un ram de vuit roses per simbolitzar els anys que hi va passar com a rector.

Abans d'acabar la celebració van tenir lloc diverses intervencions, entre elles la de Mn. Joan Boldú, que va recordar els anys d'infantesa passats a Aitona i sobretot la tasca pastoral feta pel rector d'aleshores, Mn. Lluís Rúbies, que va portar al Seminari els dos nens anomenats Joan i que avui són sacerdots.

Finalment, el rector va procedir a la lectura de la carta enviada pel bisbe de

Lleida, Mons. Francesc X. Ciuraneta, en la qual s'unia a la celebració, agraïa a Mn. Quer el seu zel exemplar i li deia: «Crec que has estat conscient del que significava ser fill d'Aitona, poble de sants.» Mons. Ciuraneta feia alhora una crida als joves: «Que el Senyor desvetlli en el vostre cor el desig de continuar, com a sacerdots, la tasca exemplar de Mn. Joan.»

Mons. Ciuraneta també feia a la carta una crida als pares de la parròquia d'Aitona: «Comuniqueu als vostres fills els ideals de santedat del beat P. Francesc Palau i de santa Teresa Jornet, dos fars ben lluminosos que haurien d'orientar el nostre camí.»

L'homenatge a Mn. Joan Quer va continuar tot seguit al pavelló esportiu del poble, on va tenir lloc una dinar de germanor.

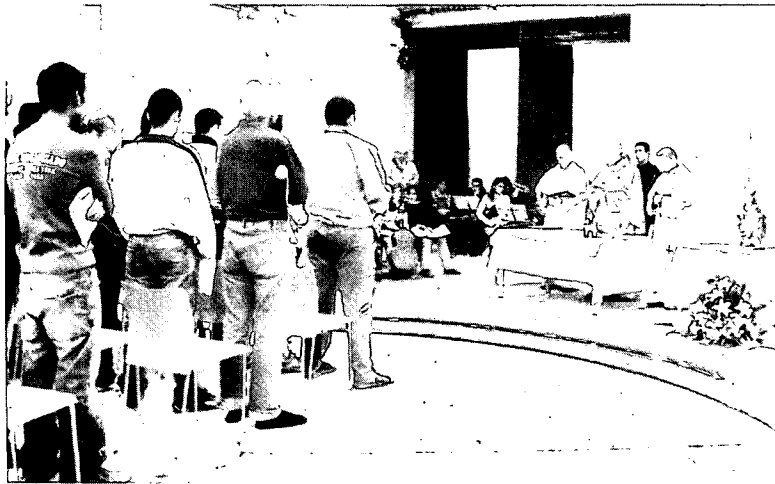
Jordi Curcó

URGELL

Tradicional visita de Mons. Vives als presos de la Comella

ANDORRA LA VELLA.— El bisbe d'Urgell, Mons. Joan Enric Vives, va fer el dia 21 de desembre la tradicional visita als presos del centre penitenciari de la Comella, a Andorra. Una setantena de persones van assistir a la celebració eucarística de Nadal, en la qual el bisbe Vives va destacar que la festa exterior que es viu a la societat aquests dies moltes vegades no ve acompanyada de la festa interior necessària al Nadal: «Volem estar a prop per compartir amb vosaltres la festa i la llum del Nadal.»

El bisbe va exhortar els presents a deixar-se acompanyar pels records positius vitals de la família i de la pròpia fe que «ens han d'ajudar a superar els moments difícils». Va recordar als presos, a més, que el missatge de Jesús és un missatge de salvació per a tots aquells que passen

El prelat va presidir l'Eucaristia al centre penitenciari.

per problemes o dificultats: perquè porta la llum de la fe. Un dels moments més emotius de la celebració va ser el de compartir la pau entre tots els assistents.

Mons. Vives va fer l'homilia combinant tres llengües, el català, el castellà i el francès, per facilitar la comprensió dels interns. Va estar acompanyat per l'arxiprest de les Valls, Mn. Ramon Sàries, i pel capellà de la presó, el P. Xavier Martínez Zazo. A més, l'Eucaristia va estar solemnitzada per la participació d'una trentena d'infants i de joves de l'Escola de Sant Ermengol, que van cantar i interpretar diverses peces. En acabar van fer un petit concert de Nadal molt aplaudit pels interns. El bisbe, com ja va fer l'any passat, va saludar personalment i va disposar d'una estona per escoltar cadascun dels interns. (M.C.O.)

«Fills estimats! També avui us porto als braços Jesús nounat. Ell, que és el Rei del cel i de la terra, és la seva pau. Ningú, fills, no us pot donar la pau com Ell, que és el Rei de la Pau. Per això, adoreu-lo als vostres cors, escolliu-lo i tindreu la seva alegria. Ell us beneirà amb la seva benedicció de pau. Gràcies per haver respost a la meua crida!»

Missatge de la Reina de la Pau, 25 de desembre del 2006

Subscripció bimestral gratuïta Eco Mª Reina de la Pau: «Amics de Medjugorje» C/ Carme, 11 - 08700 IGUALADA (Barcelona)
Pelegrinatges Medjugorje: Sandra Barisic Tel. i Fax 936 650 653

<http://www.medjugorje.hr>

<http://www.ecodimaria.net>

Vic

El rector de la Sagrada Família d'Igualada celebra les bodes d'or sacerdotals

■ Mn. Jaume Serra va ser ordenat l'any 1956 i fa més de 27 anys que és a la parròquia més gran de la diòcesi

IGUALADA.— El rector de la parròquia de la Sagrada Família d'Igualada, Mn. Jaume Serra, va celebrar solemnement el dia de Sant Esteve al migdia el 50è aniversari de la seva ordenació sacerdotal i de la seva missa nova. Les tres naus de la parròquia igualadina es van omplir en la solemne missa que va presidir i centenars de membres de la feligresia van unir-se a aquesta emotiva commemoració pel seu pastor des de fa més de 27 anys.

L'acompanyaven a l'altar l'arxiprest, Mn. Josep Massana, i una vintena de rectors, sacerdots i religiosos locals, així com diaques i seminaristes. Als primers bancs hi havia familiars directes del rector. La part musical va anar a càrrec de la Coral Xalest d'Igualada, dirigida per Miquel Mindan, que, acabada la missa, va oferir un breu concert.

Al principi de la celebració, el president del Consell Parroquial, Jaume Ferrer i Piñol, va llegir una carta signada pel bisbe diocesà, Mons. Romà Casanova, en què felicitava efusivament Mn. Jaume per aquest aniversari. També es va fer lectura del poema *Missa Nova*, de l'igualadí Mn. Josep Maria Borràs.

El sermó va ser pronunciat per Mn. Jordi Ripoll, company de promoció i amic personal del rector. En aquest va fer tot un seguit de referències personals a Mn.

El clergat que va acompanyar Mn. Jaume el dia de Sant Esteve.

Jaume: a la seva bonhomia, «sempre ha estat un bon noi, a ell mai no el vaig veure castigat al Seminari», i també al seu esperit de treball, «ens truquem cada diumenge i m'explica tot el que fa durant la setmana. I jo li dic: "Com t'ho fas, en aquesta parròquia tan gran i amb tanta feina? Jo no podria. Sóc completament incapaç."»

Mn. Ripoll va afirmar que en aquests 50 anys de sacerdocí «hem passat molts mals moments. Ens hem sentit molt atacats per mantenir-nos fidels a la fe dels

nostres pares, ens han dit de tot, de carques a antiquats, de tot. Tu mateix, Mn. Jaume, a causa d'aquests patiments vas caure greument malalt en certa ocasió, i això també és bo que se sàpiga. I uns dies després jo vaig ser ingressat a l'hospital. Per a molts estem passats de moda, però avui aquesta església està completament plena». També va destacar de Mn. Jaume que «sempre has estat fidel a Jesucrist, a l'Església i al Papa», tot i les dificultats.

Un matrimoni, joves i escolans van fer

les ofrenes de la missa, que es va oferir en sufragi de totes les persones que van ser presents en aquella missa nova de cinquanta anys enrere, a Manresa. Al final es van fer diversos obsequis, i Jaume Ferrer va anunciar que amb motiu d'aquesta efemèride es faria un projecte d'orgue per a la parròquia igualadina.

Trajectòria de mig segle

Nascut a Monistrol de Calders el 25 de juny del 1931, fill de família nombrosa, Mn. Jaume Serra va ser ordenat sacerdot el 22 de desembre del 1956 a Manlleu, juntament amb 17 companys més, per ministeri del bisbe Ramon Masnou; i per Sant Esteve va cantar missa a la capella de la Casa de la Caritat que servia de parròquia al Carme, Manresa.

Va ser nomenat vicari a la parròquia de Sant Andreu de Tona des del 20 de juliol del 1957 fins al 15 de juliol de 1960; vicari de la parròquia de Santa Maria de Manlleu des del 15 de juliol del 1960 fins al 23 de juny del 1966; regent des del 23 de juny del 1966 fins a l'1 d'octubre del 1976 a Santa Maria de Lluçà (un temps juntament amb el poble de Santa Eulàlia de Puig-oriol). També va ser arxiprest de Santa Maria d'Artés de l'1 d'octubre del 1976 fins al 4 d'octubre del 1979. Llavors va ser nomenat rector de la Sagrada Família, la parròquia més gran del bisbat de Vic, a la qual ha servit fidelment durant els darrers 27 anys.

X. Bisbal

TORTOSA

Un pessebre vivent i espectacular al Col·legi diocesà Sagrada Família

TORTOSA.— Malgrat la ressonància que han tingut algunes crítiques a la representació més genuïna del Nadal, els alumnes, pares i professors del Col·legi diocesà Sagrada Família de Tortosa no han tingut cap problema ni dificultat a celebrar aquestes dates tant entranyables amb una representació bonica i espectacular de la més tendra de les nostres tradicions.

Va ser tota la tarda del dissabte abans de Nadal quan es van posar en escena diferents representacions del Naixement de Crist. A les 16 h van començar els més petits de la casa, que van fer el seu naixement i els pastorets, adorant el Nen Jesús i celebrant la festa del Nadal amb el sentit cristià que li és propi. Acte seguit hi va haver interpretacions de nades i diferents presentacions d'escenes típiques del Nadal en les quals els mateixos nens d'infantil són els protagonistes.

Però la gran representació no va començar fins a les 19 h. Els actors van ser els alumnes de 1r, 2n i 3r de Primària del Centre. En total 150 nens i nenes que cada dia assisteixen a les classes del Col·legi

Els infants van protagonitzar el pessebre vivent.

que popularment es coneix com a Seminari perquè està ubicat a l'edifici del Seminari. L'objectiu de la representació és mostrar el veritable origen del Nadal: la Història de Salvació que Déu té pensada per a cadascun de nosaltres i que en el moment culminant es va manifestar amb la vinguda del Fill de Déu, fent-se home per a la nostra Salvació.

Aquest sentit del Nadal i tot el seu

rerefons, la Història de la Salvació, es posa en acte en dotze escenes que comencen amb un gran quadre de la creació del món, continuant l'escenificació la presentació de la figura de Moisès, com a alliberador del poble i instrument de Javé per donar els deu manaments, els profetes anunciadors immediats de la vinguda del Messies, i per fi el Naixement de Jesús en la família de Maria i Josep. La visita dels

patges de ses Majestats els Reis de l'Orient acaba la jornada plena d'il·lusió i de màgia per als més petits.

El muntatge és una conjuinació esplèndida de llum, so, projeccions, paraules, coets, fins i tot foc, que vol ser una catequesi viva i dinàmica adreçada a tota la família perquè cada membre pugui descobrir l'obra de Déu a favor de tots i cadascun dels homes per mitjà de Jesús, el Fill de Déu, que va néixer a Betlem.

Els assajos que durant tot el mes de desembre van haver de fer els actors, els teloners, els de l'equip de so, de projecció, els de la llum, etc., van veure's ben recompensats pel gran èxit de la representació i per les més de 700 persones que amb atenció i goig la van seguir.

Un atractiu que va cridar l'atenció de tots els assistents i de tots els alumnes del Centre va ser el pessebre que es va muntar a l'entrada del Seminari amb raspalls de dents reciclats i que van construir els alumnes de cinquè i sisè ajudats pels membres del Departament de Pastoral del Col·legi. (V.M.C.)

Tarragona

Càritas diocesana, guardonada per la tasca humanitària a Tarragona

■ L'entitat va ser reconeguda «per la seva trajectòria a favor dels més febles de la nostra societat»

TARRAGONA.— Càritas diocesana de Tarragona va rebre el reconeixement de la revista tarragonina *Entitats*, en la quarta edició d'una festa en la qual la publicació, com a

portaveu de l'Ajuntament de la ciutat, premia aquelles associacions i entitats que han fet mèrits a favor de la societat tarragonina. L'acte va tenir lloc al Teatre Metropol de

Tarragona, el dimarts dia 19 del mes de desembre passat, amb una sala plena de gom a gom on eren representades 900 entitats ciutadanes.

Càritas diocesana de Tarragona va ser guardonada «per la seva trajectòria a favor dels més febles de la nostra societat», tal com es va dir en el decurs del lliurament de la distinció. De la institució catòlica es va destacar, especialment, els més de quaranta anys d'assistència i de promoció dels col·lectius més vulnerables (infància, gent gran, immigrants, sense llar, etc.) i l'agraïment als gairebé més de 1.000 voluntaris i voluntàries que col·laboren en totes les Càritas de l'arxidiòcesi de Tarragona. El guardó va ser recollit per Carme Borbonès, directora de Càritas diocesana de Tarragona, i per Esther Escorza, responsable de l'àrea de Comunicació i de Sensibilització.

A banda de Càritas diocesana de Tarragona, la revista *Entitats*, de la Conselleria de Relacions Ciutadanes i l'Empresa Municipal de Mitjans de Comunicació, totes dues de l'Ajuntament de Tarragona, també va premiar la Federació de Penyes del Club Gimnàstic i, a continuació va tenir lloc un concert a càrrec del Grup de Sacs de Gemec de la Germandat del Sant Ecce Homo, que va interpretar nades i cançons tradicionals catalanes. Van presidir l'acte Joan Aregio Navarro, de l'àrea de Gestió Econòmica, i Maria Mercè Martorell, de l'àrea de Patrimoni Històric-Artístic de l'Ajuntament de Tarragona.

Joan Boronat

Carme Borbonès va agrair el guardó.

GIRONA

Felicitaçió i pregària nadalenca amb el bisbe Carles Soler

El bisbe i el personal de la Cúria van compartir una estona de pregària.

GIRONA.— «Jesús, un Nadal més, que tot trobant-nos per felicitar el bisbe Carles i per felicitar-nos mútuament, ens allarguem la mà, ens agafem i ens convida a pregar.» Amb aquestes paraules es va iniciar la felicitació i la pregària del personal de la Cúria diocesana vers el seu ordinari, en el decurs d'un acte que pretén tenir aquest doble sentit: compartir un desig i participar col·lectivament en la pregària.

El vicari general de la diòcesi, Mn. Lluís Suñer, es va encarregar de la redacció de la pregària en la qual es demanava a l'infant Jesús que ajudés els reunits a descobrir la seva tendresa «en el somriure dels petits o dels avis», es demanava per a tots els que cerquen el rostre de Déu i també per tots els que, sense creure-hi, s'hi apropen amb respecte, que el sàpiguen descobrir «no sols en els grans esdeveniments, sinó també en les petites coses de cada dia».

Finalitzava la pregària compartida amb aquestes termes: «Fes que tinguem una mica més de tu. Que, tot i ser el primer protagonista de la nostra festa, de vegades et deixem sol en el pessebre.»

El bisbe Carles va correspondre al desig i la pregària dels presents amb unes breus reflexions, tot assenyalant que havia percebut enguany unes ganes més intenses per gaudir de les celebracions del Nadal. La societat benestant, satisfeta, fins i tot rica, que ens envolta, també cerca el veritable sentit del gran misteri. Més enllà del consumisme, de l'abundor de recursos i de tota mena de productes materials, ens en calen uns altres que no trobarem en cap establiment, si no és a l'interior de cadascun de nosaltres mateixos. Era amb aquest sentiment que volia desitjar unes bones festes a tots els que fan serveis a la Cúria i que ho fessin arribar als seus familiars. (C.S.)

Planeta Directo Selección us presenta: Medalles commemoratives de Joan Pau II

HOMENATGE ALS 25 ANYS DE PONTIFICAT DE JOAN PAU II FETES EN OR MASSÍS DE PRIMERA LLEI

Joan Pau II: un viatger incansable amb destinació al nostre cor.

Des del 1978, any en què va ser escollit Papa, Joan Pau II ha destacat pel seu enorme compromís social... però no hi ha dubte: han estat els seus viatges els que més l'han acostat a l'afecte de tots nosaltres. El Papa es refereix a Espanya com «la Terra de Maria». Així la va batejar amb afecte, en el seu primer viatge. I així la va acomiadar en l'últim. «Amb gran afecte us dic, com la primera vegada... A reveure, Espanya! A reveure, Terra de Maria!» Per això, és bonic recordar el seu pas entre nosaltres. I és per això que Planeta Directo posa ara en marxa aquesta iniciativa: per a retre-li un emotiu homenatge amb l'esperit de l'agraïment.

L'art de Francesc Recasens ha donat forma a 5 medalles d'un excepcional valor artesanal

Per a aquesta iniciativa hem comptat amb un excepcional artista, Francesc Recasens, amb més de 50 anys d'experiència. Primer ha dibuixat a mà els esbossos de les fotografies i, a partir d'ells, ha esculpit també a mà els motlles de guix sobre els quals s'aboca l'or. Finalment, ha supervisat el gravat manual dels anversos per garantir-ne la qualitat com obres d'art. Destinades a ser contemplades amb orgull pels qui desitgen convertir els valors del Papa en la seva més preuada possessió.

En l'anvers, figura la imatge més representativa de cada visita del Papa...

...i en el revers, s'ha gravat a mà el lema sota el qual es va organitzar cada viatge.

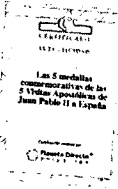
No deixeu passar l'oportunitat de recordar un dels Papes que més bé va saber acostar la religió a la societat. Sens dubte, tota una joia plena d'espiritualitat i de gran valor que només Planeta Directo Selección us podia oferir en condicions molt avantatjoses: 36 quotes de 29,95 euros i una quota final de 21,80 euros. Mai abans accedir a una col·lecció tan exclusiva havia estat tan fàcil.

Una oferta irrepelible que conté:

- L'estoig amb les 5 medalles commemoratives d'or massís
- Un estoig amb dos toms de luxe sobre la biografia de Joan Pau II
- Un adaptador banyat en or

Rebreu el certificat que acredita l'autenticitat de les medalles i la seva elaboració en edició numerada.

Aquest certificat, signat per l'escultor Francesc Recasens, autèntica que les medalles són obres d'art originals fetes a mà en or de primera llei, així com la seva elaboració en edició exclusiva i numerada per a aquesta ocasió commemorativa.

En la seva última visita, el Papa es va acomiadar dient: «Us dic a tots en el meu cor» Ara som nosaltres els qui podem dur el seu record al costat del nostre cor.

TRUQUEU ARA I INFORMEU-VOS SENSE COMPROMÍS

902 497 070

Planeta Directo Selección

Testimoni

Carta des de Betlem

■ «L'esperança no ha d'agonitzar mai: ha de renéixer sempre com un miracle, com l'aurora d'un sol futur»

Com cada any, el meu amic de la RAI (Radiotelevisió Italiana) em demana una carta des de Betlem com si fos escrita per Jesús. Cosa certament agosarada i gens

fàcil, però per tal de complaure'l a ell i també segurament a vosaltres, intentaré intuir quins podrien ser els pensaments i els sentiments de Jesús:

«Estimats amics i amigues: en aquests dies de Nadal, veig com l'atenció del cor cristià es va concentrant cada dia més en la Cova de Betlem. La litúrgia, l'ambient, la preparació del pessebre, de les nades... creen quasi un instint, com un desig espontani i descomptat no solament per a vosaltres que teniu fe, sinó també per a tants d'altres amics meus que perceben la fascinació d'aquests dies i l'encant d'aquest lloc humil i pobre, però el més estimat pel cor dels que han comprès l'amor de Déu.

«Hi ha sempre alguns de vosaltres que pensen: "Jesús, que va néixer aquí, a Betlem, què diria del nostre món d'avui? No s'haurà cansat de les nostres mesquineses, de la nostra fredor? Vindria encara un altre cop a néixer enmig nostre?"

«Són preguntes ben legítimes i que tenen una sola resposta: l'amor etern de Déu pels homes roman sempre el mateix, immutuable, immune de qualsevol contagi de pessimisme o de desesperança. Aquest foc perenne de l'amor diví fa que jo miri

aquests dies de Nadal amb la mateixa alegria de quan vaig néixer a la Cova ara fa dos mil anys. I el meu esguard per vosaltres roman també sempre el mateix esguard d'amistat, d'amor, de misericòrdia i de perdó.

«Sé que la vida és difícil, que els obstacles són molts, que problemes de tota mena bloquegen tants camins i tanquen tantes portes. A penes fa mig any, ha esclatat la guerra entre Israel i Hezbol·là del Líban que ha ferit tant els ànims de la gent d'arreu del món. Altres tragèdies en molts altres països (guerres, fam, injustícies, persecucions, violència, terrorisme, morts...) angoixen bona part dels meus amics i molts cauen en el derrotisme o en la desesperació. Comprèn aquests estats d'ànim, aquests pensaments impregnats de desfetes i de caigudes, en les quals sembla que qualsevol horitzó serà o constructiu hagi desaparegut. No, amics i germans, si a la situació difícil i trista davant de tantes desgràcies s'afegeix el buit de l'esperança, tot s'enderrocarà. Alceu,

doncs, el cor, eleveu l'esperit! Espereu, com Abraham, en contra de tota esperança.

«L'esperança no ha d'agonitzar mai: ha de renéixer sempre com un miracle, com l'aurora d'un sol futur. L'esperança són les ganes de viure, de superar els obstacles, de lluitar per al bé, per al triomf de la justícia i de la pau. Heu de ser capaços de creure en les infinites zones lluminoses que estan en vosaltres, en tots i en cadascun dels homes i dones de la terra, capaços de superar totes les immenses defallències i misèries que semblen soterrar el món.

«Veieu desencant en la política, ànsia en l'economia, temor en l'ecologia, tebior en la fe, desercions en l'Església, especialment entre els joves... Molts es troben tristos, malhumorats, desencisats. No és que jo no provi, com a home, part d'aquests sentiments. Els conec bé i pesen també sobre meu. Però en mi predomina el cant de la vida que porta en si la meva resurrecció i la constatació —us ho asseguro— de tant, de tantíssim bé que veig en el món present.

«Generositat en tantes ànimes que ho saben donar tot per Déu i per el pròxim, joves que deixen les més rosades perspectives de la vida per entrar en un monestir o fer-se sacerdots, per tal de mantenir en la meua Església la flama de la fe i de l'esperança. També avui, com en tots els segles passats, hi ha milers de màrtirs, de testimonis de la fe, de verges, de mestres de l'esperit i de teologia, gent que segueix amb fidelitat i alegria l'Evangeli, que ha escollit la vida eterna sense oblidar-se de la vida terrena, i que lluita per un món millor, més just i més humà. El món té necessitat de tendresa, de pau, de veritat, de vida, i hi ha molts homes i dones que treballen incansablement per tal de satisfer aquestes imperioses necessitats.

«També avui són molts els meus creients que moren amb aquesta confessió als llavis, la mateixa del meu apòstol Pau: "He combatut la bona batalla, he acabat la meua cursa, he conservat la fe." Ànim, doncs, amics i amigues. En el món està empès fins al fons l'amor de Déu.

«El mal existeix, és veritat, i fa soroll, però existeix també el bé, que no fa tant de soroll, però va sembrant llavors de pau i d'esperança que germinen i floreixen i que un dia donaran els seus fruits. No oblideu les meves darreres paraules abans de la Passió: "Vosaltres tindreu tribulació en el món; però tingueu confiança, jo he vençut el món!"».

Joan M. Vernet, s.d.b.
Ratisbonne (Jerusalem)

«Tu, l'Enviat de Déu»

Reproduïm ara un passatge del nou llibre de Joan M. Vernet que, si Déu vol, es publicarà pròximament sobre la vida pública de Jesús. El seu títol és «Tu, l'Enviat de Déu» i descriu l'inici de la predicació i de l'activitat de Jesús. En concret, el passatge imagina l'encontre de Jesús amb la seva mare, Maria, amb els deixebles com a testimoni, el dia de les bodes de Canà de Galilea.

«Travessàrem la fèrtil planura de Turan i vers les quatre de la tarda arribàrem a Canà. Aquells dies em demanava quin podria ser el disseny del Pare per conduir-me a aquella vila i precisament en ocasió d'un casament. Alguna cosa sens dubte hi hauria, alguna intervenció o novetat que jo no reeixia a imaginar, però hi creia.

«La presència de la meua mare a les bodes m'emplenava d'alegria. Veia en aquell particular tota la tendresa del Pare que em regalava l'oportunitat de retrobar-me amb aquella que sempre havia estat tan íntimament unida al meu esperit i a la meua vida. Estava, a més, convençut que aquell encontre era una prova que Ell havia escoltat la pregària que havia fet per la meua mare quan, partint per la meua missió, la vaig deixar sola a Natzaret. Havien passat quasi tres mesos. Segurament es trobava ja amb la família de l'espòs, conegut nostre, i no tenia dubtes que es trobaria en algun lloc on pogués fer-se útil als altres.

«El Natanael ens va conduir fins a la casa del nuvi. «Quan entràrem al petit jardí, veiem l'ambient de festa, els últims preparatius i alguns invitats. Passats uns instants, vaig veure sortir de la porta, tota joiosa, la meua mare; venia de la cuina i, deixant el davantal sobre una cadira, va venir corrent al meu encontre. Em va fer, plorant d'emoció, una grandíssima abraçada, mentre em deia:

—Oh, Jesús, fill meu, benvingut! Com t'he esperat! Quina alegria veure't de nou!

—Shalom, mare, quina alegria també per a mi! —li vaig dir anant a abraçar-la—. Com estàs?

—Molt bé, Jesús, estic sempre a Natzaret, recor-

dant-te continuament, esperant veure't, pregant per la teua missió, treballant...

—Jo també et recordo, mare, i ara, veient-te, se m'eixampla el cor.

—Ets el Jesús de sempre, fill meu! Et penso nit i dia.

—I d'ara endavant pensaràs també en aquests amics meus. Mira'ls! Són els meus deixebles.

—Benvinguts també vosaltres, estimats! Em fa molta alegria el pensar que aneu amb el meu fill. Sou ben afortunats!

—Tu ets la mare del Jesús —va interrompre Joan—. T'has de considerar molt feliç. El teu fill és un do de Déu, ens ha conquerit i nosaltres ens sentim fortament units a ell.

—Ho dius ben bé, prou que es veu! Considereu-vos també vosaltres feliços de poder estar amb ell.

«Els va saludar un a un amb una tal expressió de felicitat i de tendresa que en quedaren colpits. Aquell primer encontre va ser inoblidable. Havien sentit tots la força de l'afecte més sincer, de l'amor més generós i espontani. Joan particularment en quedà meravellat.

—Fa molts dies que aneu junts?

—No gaires, sis o set amb prou feines. Encara que amb alguns d'ells ja m'havia trobat abans, com amb Joan al Jordà.

«Noces de Canà», fresc de Giotto a la capella dels Scrovegni de Pàdua.

—Estic vertaderament emocionada, especialment pel fet que tots vosaltres sou els amics del Jesús, els seus deixebles. Que Déu us beneeixi...

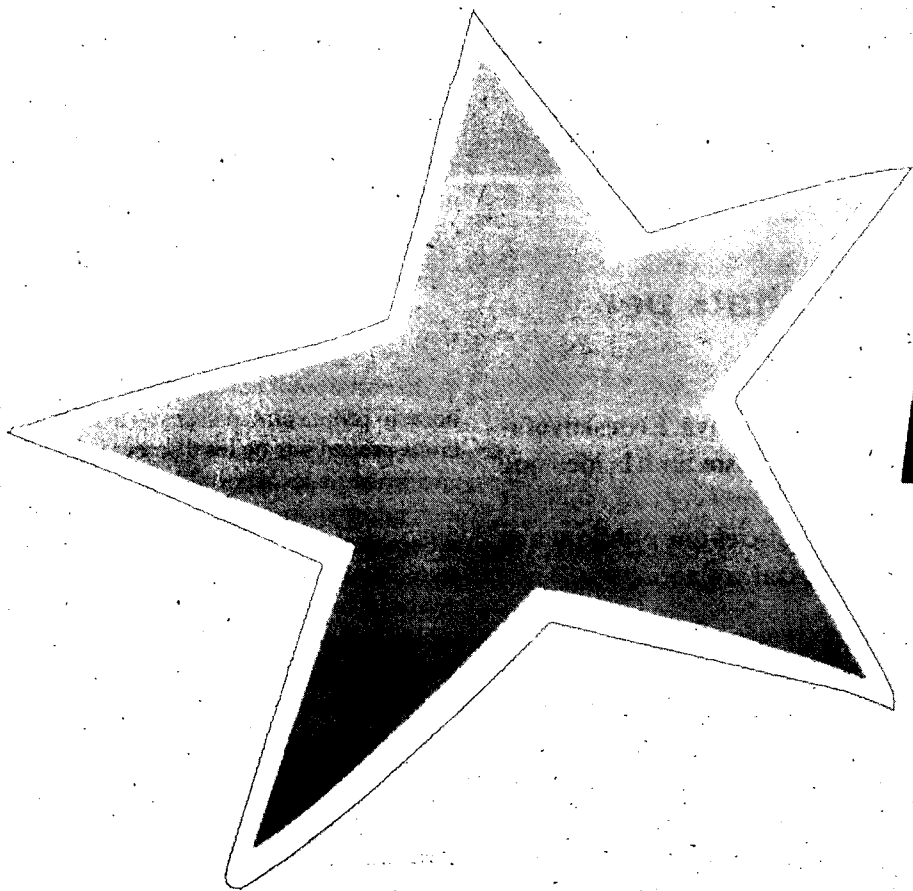
—Els porten i portaran sempre la seva benedicció, mare.

—Jesús, els veig realment molt lligats a tu, molt pendents de la teua persona... Es veu que t'estimen, que et segueixen de bon grat, i solament per això me'ls estimo com no pots imaginar, com si fossin fills meus...

—Has dit una gran veritat, mare! Ells m'estimen, som vertaders amics, i ells seran d'ara endavant per a tu com a fills teus.

—Oh, quina alegria, fill meu! Ho dius de veritat? Quina alegria més gran...!

«Els meus deixebles quedaren meravellats de la seva cordialitat, de la seva alegria, del seu afecte i, particularment, de la meua gran semblança amb ella.»

ràdio estel

la ràdio amable

- Barcelona 106.6
- Tarragona 100.6
- Catalunya Central 93.7

- Girona 103.4
- Tortosa 90.1
- Garraf 96.8
- Vic 91.3

- principat
ràdio
- Lleida 91.5
- Cerdanya 104.4
- Seu d'Urgell 105.0
- Andorra 107.5

www.radioestel.com

Què puc fer-hi jo?

■ Canal Solidari-OneWorld ofereix múltiples possibilitats per implicar la ciutadania en iniciatives solidàries

Canal Solidari-OneWorld és un projecte de comunicació que, des del 1999, ofereix, a través d'un portal d'Internet, notícies, serveis i recursos sobre solidaritat, cooperació, pau, drets humans i inclusió social. Està impulsat per la Fundació Chandra, amb el suport de la

Fundació Un Sol Món de Caixa Catalunya. El desenvolupa un equip de periodistes compromesos amb la idea que la comunicació ha de ser motor de canvi vers una societat més incloent i justa. Per això les notícies que publiquen es caracteritzen per convidar a passar a l'acció.

Canal Solidari-OneWorld Espanya és el producte d'una iniciativa solidària britànica que es va fer planetària. Alhora que la globalització prenia cos, amb ella ho feia també la solidaritat. Així, el 1995 neix a Londres OneWorld On Line, impulsat per l'ONG OWBT, amb divuit organitzacions britàniques afiliades. El 1999 es crea la Fundació One World International, amb centres a Holanda, Itàlia, Àustria, l'Índia, Zàmbia, Costa Rica, els Estats Units, Finlàndia i el Regne Unit.

En aquell mateix any comença a caminar a Madrid la Fundació Chandra, amb la intenció de posar les noves tecnologies al servei de l'acció social i del desenvolupament. El seu primer projecte va ser, justament, el llançament de Canal Solidari. El 2000 la Fundació Chandra posa alhora, en funcionament, Hacesfalta.org, portal d'Internet destinat a promoure el voluntariat i facilitar els processos de recerca i de selecció d'ofertes de feina voluntària i remunerada entre les ONG i les persones.

Un any després, la Fundació Un Sol Món de Caixa Catalunya presenta OneWorld Espanya, en castellà i català, amb 21 organitzacions afiliades. Per a l'any 2003, OneWorld compta amb nous centres i edicions al Canadà i als Balcans, i més de 1.500 organitzacions d'arreu del món afiliades al portal. I el mateix any la Fundació Chandra llença un nou projecte conjuntament amb la Fundació Luis Vives: Solucions ONG, espai d'Internet per compartir el coneixement i les bones pràctiques en acció social i en desenvolupament.

El desembre del 2003 s'arriba a un acord de col·laboració entre la Fundació Un Sol Món i la Fundació Chandra per unir els portals i crear Canal Solidari-OneWorld Espanya. I finalment el maig del 2004 es produeix el llançament del

portal Canal Solidari-OneWorld Espanya, impulsat per la Fundació Chandra amb el suport econòmic i institucional de la Fundació Un Sol Món.

Actualment la xarxa internacional One World compta amb dotze centres locals

cions socials. Volen que el portal serveixi per promoure i facilitar la generació d'aliances, xarxes i l'intercanvi de coneixement entre organitzacions i agents socials perquè comparteixin la seva visió com a via per impulsar el paper, el reconeixement i la participació de la societat civil organitzada en els fòrums de decisió política, econòmica i social.

Com a professionals de la comunicació defensen la pràctica d'un periodisme que assumeixi la seva responsabilitat social, més compromès amb les persones i amb el respecte dels drets humans, el desenvolupament sostenible i la justícia social. Per consegüent, consideren que els professionals de la comunicació han de treballar per aconseguir que els col·lectius més desfavorits, les organitzacions i altres actors socials que treballen per una societat més justa, puguin accedir amb veu pròpia a espais d'informació i de comunicació.

Per això, l'accés a aquests espais s'ha de sostenir en la dotació d'instruments, sobretot en l'àmbit educatiu, per permetre una comprensió crítica de la realitat i promoure una participació social conscient i compromesa.

Entre els seus principis editorials destaca el seu afany d'independència. Segons afirmen, «Canal Solidari-OneWorld és un projecte independent, no sotmès a cap interès polític, governamental, religiós ni comercial, ni de cap ONG en particular. Una de les condicions bàsiques per acceptar qualsevol mena de finançament per al projecte és que les entitats finançadores no interfereixin ni comprometin la línia editorial del portal».

Aquest mitjà de comunicació es finança gràcies a la col·laboració de la Funda-

ció Un Sol Món de Caixa Catalunya, Comunitat de Madrid, Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament i el Fons Social Europeu.

Continguts diferents

El portal combina els continguts d'elaboració pròpia amb ressenyes d'informacions procedents de les diferents organitzacions afiliades al portal, oferint un enllaç a la informació original. Els continguts reflecteixen la missió i els valors del projecte. Aborden afers relacionats amb els drets humans, el desenvolupament sostenible i la justícia social, i intenten oferir una fotografia àmplia de les diferents realitats globals i locals en relació amb aquests temes. Afirmen que es fa un esforç per incloure perspectives i fonts d'informació sovint ignorades, especialment les de les persones socialment i econòmicament més marginades i desfavorides i les d'aquelles organitzacions que treballen directament amb elles i per elles.

D'aquesta manera, per exemple, podem trobar notícies en portada sobre el nomenament del nou secretari general de l'ONU, els diners reunits per l'Olimpíada Solidària de l'Estudi, la comunitat palestina a Catalunya, l'alerta de Càritas Perol sobre la negativa dels propietaris a llogar pisos a famílies desfavorides o la denúncia de les víctimes del tsunami sobre la lentitud excessiva de les reconstruccions necessàries.

El portal també ofereix serveis com: un directori amb més de 3.800 entitats socials registrades, una zona on s'informa de diferents blogs existents així com de diversos aspectes útils de les noves tecnologies, assessoria per a la gestió de les organitzacions, un tauler d'anuncis perquè la gent conegui les ofertes i les demandes solidàries existents, una agenda d'activitats, un xat, guies temàtiques, ofertes de feina i voluntariat, un apartat per a periodistes socials, formació i diverses publicacions especialitzades.

A més, el portal es fa ressò de diverses campanyes solidàries. Durant aquest Nadal s'oferia als internautes tot un seguit de recursos per a una implicació solidària adient a les dates: viatges solidaris, postals, calendaris, agendas, voluntariat, targetes, regals, llibres...

Consuelo Chaves

www.canalsolidario.org
www.canalsolidario.org

Canal Solidari és un punt d'informació i de recursos per al món de les entitats socials.

arreu del món i més de 1.700 organitzacions afiliades.

Informació per passar a l'acció

Concretament, Canal Solidari-OneWorld és un projecte de comunicació que està en actiu des del 1999 i que ofereix a través d'un portal d'Internet notícies, serveis i recursos sobre solidaritat, cooperació, pau, drets humans i inclusió social. «La nostra intenció és informar a través de notícies que convidin a passar a l'acció, que responguin a la pregunta de "què puc fer-hi jo?". Som un mitjà de comunicació per animar la implicació social», explica Mar Vallecillos, responsable de continguts. Assegura que un altre dels seus principals objectius és enfortir les organitza-

Generalitat de Catalunya
Departament
de Benestar i Família

xarxanet.org

XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Espai obert i
compartit

Treball en xarxa,
punt de trobada

Gran porta d'entrada
als àmbits associatius

Informació,
coneixements,
reflexió...

Persones
i entitats

Per a més informació

0126 atenció
ciutadana

www.voluntariat.org

societat

La veu del metge

com cuidar el cuidador? (11)

Amb l'ajuda de mascotes

Cura física

La dependència és aquella situació en què una persona en necessita una altra de forma permanent per a les seves tasques bàsiques. Una situació així desvetlla un seguit d'emocions en cadascun dels actors —el dependent i el qui en té cura—, que són els que donaran solidesa o dissort a la relació. Potser el dia a dia serà el mateix, però la sensació de complir amb el que cal fer serà desigual.

Aquest escenari de cuidador-dependent ha anat millorant en certs països amb l'ajuda d'elements ergonòmics i assistencials que permeten evitar en part la sobrecàrrega física —no la psíquica— del cuidador: matalassos més adients, somiers elèctrics, material antiúlceres més idoni, grues per aixecar pacients sense tant esforç, antibiòtics menys agressius, cures d'infermeria a domicili, aparells de telemedicina domiciliària, etc. Aquesta tècnica ha permès, per exemple, evitar gran part de les úlceres en pacients i lumbàlgies en cuidadors.

Cura emocional

Però les persones no són només cosos. Més modernament es va començar a

L'efecte terapèutic de la teràpia assistida amb animals és notori sobretot en els ancians.

detectar el que podia haver estat evident: els humans no estem sols en aquest planeta. Hi ha psicòlegs que van començar a detectar que algunes persones dependents milloraven psíquicament si podien compartir part del seu temps amb un animal domèstic, d'una forma controlada i que no perjudicés la higiene o la seguretat que la seva limitació necessita. A poc a poc la medicina científica va començar a mesurar aquestes millores i a detectar que molts

tipus de persones dependents per malaltia, amb el suport d'una mascota, tenen menys complicacions mèdiques, millors paràmetres d'ansietat-depressió i de vinculació amb l'entorn, a més de mantenir més activa la seva vida afectiva i emocional. I aquest efecte beneficiós no es podia substituir amb persones o fàrmacs.

Els petits animals de companyia aconsegueixen que les persones dependents oblidin els problemes per uns instants i les ajuda a sentir-se útils i estimades de manera incondicional, per la qual cosa els minva el nivell d'estrès i els pot allunyar el fantasma de la depressió. Mai no jutgen l'amo i l'estimen de manera incondicional. Progressivament es va veure que així com hi ha una teràpia amb fàrmacs —farmacoteràpia—, també hi ha una «teràpia de mascota» o més tècnicament anomenada «teràpia assistida per animals de companyia» (TAAC).

A partir dels anys seixanta als països anglosaxons, i dels noranta a Espanya, comencen a fer-se investigacions que valoren la influència dels animals de companyia en la salut humana, de manera que hi troben beneficis fisiològics (reducció de la pressió arterial, enfortiment dels músculs, recuperació més gran

dels malalts cardíacs), mentals (minven l'ansietat i l'estrès, millora l'estat d'ànim) i socials (facilita la interacció i el diàleg entre les persones).

Indicacions

L'efecte terapèutic de la teràpia assistida amb animals és més notori en els infants i els ancians, però també en autistes, malalts del cor, persones amb paràlisi cerebral, pacients amb malalties terminals, amb malalties mentals o amb trastorns de comportament, les víctimes de violacions... fins i tot hi ha noves teràpies per a la reinserció de delinqüents.

Mascota de companyia «versus» animal d'assistència

No hem de confondre la TAAC amb els «animals d'assistència». Els gossos d'assistència ajuden a contrarestar una mancança; per exemple, el gos guia esdevé els ulls de la persona cega. Aquests animals-gossos conviuen tot el dia amb les persones que els necessiten i que recuperen així una independència més gran i integració social, laboral, etc.

D'altra banda, els «gossos de teràpia» només fan visites programades per a les persones o institucions i sempre van en companyia del seu responsable, que s'encarrega d'escollir, graduar i adaptar a cada persona totes les activitats amb què s'intervé, modelant la forma i el contingut de les sessions perquè cada participant hi obtingui el màxim benefici.

La dependència no és guarible en moltes situacions, però cada vegada més es descobreixen noves maneres de mitigar algunes de les seves complicacions com la descrita: aprofitant oportunitats tan senzilles com deixar-se estimar també per una mascota.

Dr. Ferran L. Tognetta

(22324fta@comb.es)

Membre del consell consultiu de l'Acadèmia de Ciències Mèdiques de Catalunya i les Balears

Manolo Escobar obté el premi Família per la seva carrera cinematogràfica

BARCELONA.— El cantant i actor Manolo Escobar (Almeria, 1932) ha estat guardonat amb l'Ona d'Or del XI premi cinematogràfic Família per la seva trajectòria cinematogràfica. Tot i que és més conegut per la música, Manolo Escobar ha interpretat una vintena de llargmetratges, la majoria dels quals van ser en el seu moment èxit de taquilla, com *Mi canción es para ti*, *El padre Manolo*, *¿Dónde está mi niño?* o *Todo es posible en Granada*.

El premi està convocat per Cinema-

Net, amb la col·laboració del Grup d'Entitats Catalanes (GEC) de la Família. El director de CinemaNet i president del GEC, Daniel Arasa, ha manifestat que el jurat del premi ha decidit per unanimitat reconèixer la llarga trajectòria professional i la qualitat humana de Manolo Escobar, així com el seu gran sentit ètic i dedicació als altres. En anys anteriors van ser premiats personatges com Francesc Rovira-Beleta, Toni Leblanc, Asunción Balaguer, María Isbert, Mary Carrillo, María Galiana, Alfredo Landa o Conrado San Martín. (C.C.)

La pàtria espiritual i la terrenal

Hola, amics! Els cristians sabem que la nostra pàtria espiritual és el Paradís amb Déu, però aquí, a la terra, totes les persones guardem al cor un afecte especial per l'indret on hem nascut. Recentment vaig viure una experiència molt entranyable. A la parròquia de Sant Joan M. Vianney, de Barcelona, vaig ser present un diumenge a l'eucaristia de les 13.30. Va estar oficiada pel P. Rómulo, de nacionalitat panamenya. Entre els fidels hi havia molts compatriotes seus. Celebren el Dia del Panamà. Quina emoció de veure aquelles persones entonant cànecs religiosos del seu país natal i donant-se la pau amb tanta alegria! En aquells moments vaig recordar les paraules de Jesús: «On n'hi ha dos o tres de units en el meu nom, jo sóc allí enmig d'ells» (Mt 18,20).

Cecília Aranés Mallol

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Cardenal Rodrigo de Castro

Espanya va dedicar el 2001 un segell de 0,24 euros per commemorar el 400 centenari de la mort del cardenal Rodrigo de Castro. Nascut el 1523, era el segon fill de Beatriz de Castro, tercera comtessa de Lemos, i del comte Álvaro Osorio. A Salamanca va estudiar Dret i es va graduar a Cánones el 1552. Set anys més tard va ser ordenat prevere i destinat a Galícia. Va exercir com a jutge de la Inquisició. El 1573 va ser nomenat bisbe de Cuenca i, vuit anys després, de Sevilla. El 1583 va ser creat cardenal. Va ser conseller d'Estat de Felip II i de Felip III. Va peregrinar a Santiago de Compostel·la el 1594 i va visitar Monforte de Lemos, i es va hostatjar al convent de Sant Antoni, on va redactar el seu testament. Va morir a Sevilla el 1600. Les seves despulles mortals descansen al Col·legi de Nostra Senyora de l'Antigua, a Monforte de Lemos (Lugo).

Coses de la vida

Coses de la vida

Aposta decidida per l'educació sexual dels joves

■ El bisbat de Terrassa promou un curs monogràfic de sexualitat per a educadors

SANT CUGAT DEL VALLÈS.—La Fundació Desenvolupament i Persona i l'associació Charles Péguy, en estreta col·laboració amb el bisbat de Terrassa, oferiran a partir del proper 10 de febrer a Sant Cugat un curs monogràfic

sobre sexualitat i afectivitat humana. La iniciativa, que assoleix ja la segona edició, té com a gran objectiu la capacitat de pares i educadors en un camp tan important, alhora que poc treballat, com el de l'amor de parella. El curs no

només oferirà contingut teòric, sinó que també comptarà amb molts elements pràctics i facilitarà als assistents materials per treballar després amb els joves la seva educació afectiva i sexual.

Des de l'any 2000, la metgessa i psicòloga Nieves González, presidenta de la Fundació Desenvolupament i Persona, dirigeix a Catalunya diferents cursos anuals sobre sexualitat i afectivitat humana. També ha participat en sessions amb joves i s'ha reunit amb pares i educadors. L'èxit de les diferents convocatòries celebrades en aquests darrers anys ha motivat l'associació Charles Péguy, en col·laboració amb el bisbat de Terrassa, a convidar-la a celebrar enguany un curs monogràfic per a monitors sobre aquesta temàtica. Convençuts de la importància d'una bona educació afectivosexual dels adolescents, els organitzadors volen posar a l'abast de pares i educadors una proposta concreta d'educació sexual inspirada en l'humanisme cristià.

El curs, que serà impartit per la mateixa Nieves González juntament amb la també doctora Begoña Ruiz, s'iniciarà el proper mes de febrer i constarà de 30 hores dividides al llarg de tres caps de setmana sencers: 10 i 11 de febrer, 10 i 11 de març, i 14 i 15 d'abril. Cadascuna d'aquestes tres sessions es dedicarà a un tema —desenvolupament afectiu i sexual, l'art de comunicar-se, l'amor i la sexualitat humana— segons l'esquema i els continguts del projecte educatiu «Aprendre a estimar», nascut en la línia de les propostes de la subcomissió Vida i Família de la Conferència Episcopal Espanyola.

A més d'oferir una informació com-

L'educació afectiva i sexual als joves és avui un repte per a l'Església.

pleta sobre sexualitat humana, segons el Magisteri de l'Església, un dels grans reptes del curs sobre sexualitat és donar resposta a la recerca de significat que té tot ésser humà i, que com assegura Nieves González, «és el més pròpiament catò-

lic». En paraules de Giorgio Chevallard, president de l'associació Charles Péguy, «de vegades caiem en la temptació de reduir l'anunci cristià, ric però exigent, al que pensem que la gent està disposada a acceptar, i ens adaptem a la cultura dominant hedonista; d'altres es presenta com només una ètica, un conjunt de regles, que limiten la llibertat i impedeixen la felicitat que cadascú cerca en l'amor». «Estem convençuts, però —afegeix Chevallard—, que només una aproximació integralment humana al fenomen de la sexualitat, oferint una proposta de significat com a lliurament d'un mateix en l'amor que assoleix el transcendent des de la llibertat dels joves, és el que realment correspon al que el seu cor cerca.»

Església i sexualitat

Amb aquesta iniciativa en favor de l'educació afectivosexual dels més joves, l'associació Charles Péguy, vinculada al moviment eclesial Comunió i Alliberament, també vol posar en relleu que «l'Església no està barallada amb la sexualitat». «Al contrari —afirma el seu president—, l'anunci cristià exalta el valor de la sexualitat. La complementarietat home-dona és una gran riquesa, l'amor humà és imat-

ge del misteri mateix de la vida trinitària de Déu i implica la totalitat del lliurament d'ells mateixos, la fidelitat, la indissolubilitat, fins a obrir-se al miracle de la fecunditat: de la unitat de l'amor neix la vida i és així per naturalesa, estem cridats a col·laborar amb l'obra creadora de Déu.»

A través de sessions molt pràctiques en forma de xerrades-col·loqui, tallers o dinàmiques de grup, el curs sobre sexualitat que s'iniciarà a Sant Cugat el proper 10 de febrer fa una aposta clara per la comunicació, pel diàleg i per l'escolta de l'altre. També hi haurà espai per a l'intercanvi d'experiències i perquè els assistents puguin plantejar obertament els seus dubtes i preguntes. Adreçat especialment a educadors, el curs pretén capacitar-los per fer més tard ells mateixos tallers d'educació afectiva sexual per als joves a les escoles, parròquies o centres de formació. Per a l'associació Charles Péguy avui hi ha un gran buit educatiu en aquest aspecte tan important per al futur de la nostra societat. «Estem fets per estimar —acaba dient Giorgio Chevallard—, però necessitem aconseguir l'equilibri a través de la integració de la dimensió sexual i afectiva en la personalitat.»

Més informació i inscripcions: tel. 935 830 088 - 934 269 167 o giorgio.chevallard@ati.es - claravv82@gmail.com

Samuel Gutiérrez

La bona notícia...

Vita Mundi

Entre la multiplicitat d'ONG, m'alegra informar com una bona notícia la creació de l'associació que porta per nom Vita Mundi. Ha estat aprovada recentment i segons els seus estatuts, té capacitat jurídica i plena per actuar sense afany de lucre.

Vita Mundi ha estat fundada per un grup de professionals de la medicina i d'altres disciplines que en els seus anys d'estudiants universitaris pertanyien al Servei Social i Sanitari, ubicat a Barcelona sota l'empara i vinculació dels frares menors franciscans.

Avui, pot ser soci o associat de Vita Mundi qualsevol persona que manifesti interès per les finalitats altruistes d'aquesta institució. La col·laboració pot ser econòmica, amb quotes voluntàries, o amb la prestació personal i professional durant un temps determinat en països del Tercer Món.

Vita Mundi específicament desenvolupa campanyes d'ajuda a Guatemala, Ghana i l'Índia. Al l'Índia ha col·laborat en la construcció i equipament d'un hospital de la ciutat de Kanyakumari. Alguns metges de Vita Mundi han exer-

cit la cirurgia en aquest centre sanitari durant els mesos d'estiu. A Ghana i Guatemala, l'associació col·labora en centres de nutrició i d'oftalmologia; també en un programa d'apadrinament d'adolescents per oferir-los el coneixement de determinats oficis i evitar així el món de la prostitució i la sida.

Als estatuts de Vita Mundi destaca un article ben original: «L'associació contrau el compromís que la integritat dels recursos econòmics obtinguts serà únicament per finançar les despeses dels projectes que duguï a terme d'acord amb les seves finalitats» (art. 3). I no a despeses alienes, com poden ser els viatges al Tercer Món o a la burocràcia administrativa.

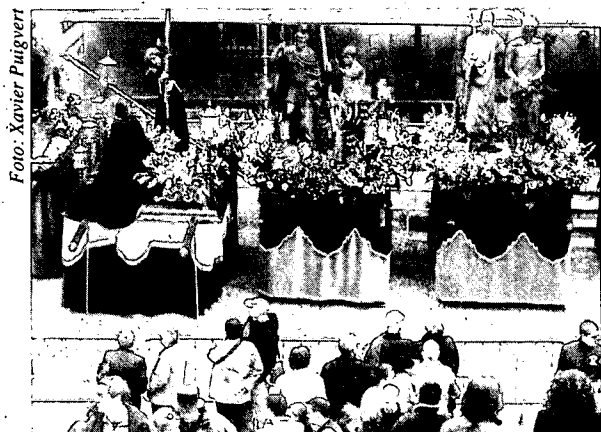
Un percentatge significatiu de la població mundial viu amb menys d'un euro al dia, i aquest percentatge pertany a la població civil dels països en els quals Vita Mundi ajuda.

Per a més informació: Dr. Carles Algara, tel. 932 181 660.

Francesc Gamissans

Les confraries catalanes preparen un nou congrés nacional

BARCELONA.—El tercer congrés nacional de confraries i germanats de Setmana Santa ja és a les portes. Els propers 9, 10 i 11 de febrer Barcelona acollirà una nova edició d'aquesta trobada confrare singular. Aquest congrés bianual ha esdevingut ja un important punt de trobada i fraternitat entre les germanats catalanes que aprofiten la seva celebració per conèixer-se més bé, intercanviar experiències i millorar l'organització dels actes i processons de Setmana Santa. La celebració del III Congrés Nacional de Confraries i Germanats de Setmana Santa espera acollir a Barcelona prop de 300 participants provinents d'arreu de Catalunya. L'acte central de la trobada tindrà lloc el diumenge 11 de febrer, amb la celebració d'una eucaristia solemne al Seminari de Barcelona presidida per l'arquebisbe de Barcelona, Mons.

Les confraries catalanes es tornen a aplegar en un congrés nacional.

Lluís Martínez Sistach. Els dies precedents, el congrés oferirà un bon nombre de ponències i comunicacions, actes de fraternitat i diferents mostres de proveïdors i d'artesans. També se celebrarà el dissabte 10 de febrer a la nit, a les 20.00 h, una pregària comunitària juntament amb un espectacle d'exaltació de la Setmana Santa. (S.G.)

cultura

La complexitat de l'ésser humà, traduïda en pregària

■ Ediciones STJ presenta el llibre «Soy yo, Señor», de Joan Zapatero Ballesteros

BARCELONA.— La petita família formada entorn d'Ediciones STJ i de la llibreria Claret va tenir una cita el 13 de desembre passat al vespre. L'editorial teresiana, encapçalada per la seva directora, Victòria Molins, va presentar al públic el llibre *Soy yo, Señor. Rostros de la vida y plegarias del corazón*, amb Joan Zapatero Ballesteros. L'autor, que ja ha publicat algunes de les seves obres a Ediciones STJ, pretén reflectir en aquest llibre la complexitat de l'ésser humà a través de la pregària. Prop de quaranta pregàries reflecteixen les inquietuds, il·lusions i esperances de quaranta persones.

Joan Zapatero (al centre) va llegir una de les pregàries al final de la presentació.

Portada del llibre.

la pell del protagonista. I així, intentar identificar-nos en la mesura que sigui possible amb ell o comprendre'n la situació a la llum de la fe i fer de la nostra pregària un moment privilegiat d'intercessió, alhora que ens catapulta al compromís amb la realitat que aquella persona representa.»

Abans d'acabar la presentació llegint la pregària d'una nena amb síndrome de Down, inclosa al llibre, l'autor va expressar el desig que cadascú, «al final del llibre, afegís la seva pròpia pregària».

Consuelo Chaves

Un matrimoni, una professora, un locutor de ràdio, un homosexual, una anciana, dos joves enamorats, un tetraplègic, un terrissaire, un polític, un soldat... i així fins a quaranta pregàries diferents, de quaranta persones diferents amb realitats completament diferents. Joan Zapatero Ballesteros mira d'aprofundir en la fondària de cada persona en la seva nova obra publicada, com en el cas dels seus darrers llibres, a Ediciones STJ.

És aquesta «part desconeguda que tots tenim, el misteri que cadascú té dins» la que l'autor vol treure a la llum a través d'una pregària perquè, segons afirma, «no coneixem l'interior dels altres i ens perdem tota la seva riquesa interior». En paraules de Victòria Molins, «Joan es va posar en la pell de les persones que no tenen veu per pregar. D'aquells que tenen cor, però no paraules per pregar». *Soy yo, Señor. Rostros de la vida y plegarias del corazón* cerca reflectir la complexitat de l'ésser humà, traduïda en pregària. Els personatges, tots ells reals, assegura l'au-

tor, miren de mostrar les seves inquietuds, les seves il·lusions, les seves esperances i també els seus moments dolents, a aquest Déu a qui senten proper en la seva vida.

Pregària i espiritualitat

Joan Zapatero, nascut a Burgos, és professor a l'Escola de Formació d'Adults del Departament d'Educació de la Generalitat i, com a sacerdot, col·labora en una parròquia de l'Eixample barceloní. La pregària i l'espiritualitat protagonitzen molts dels seus llibres, publicats tant en català com en castellà. Però també són focus de la seva atenció els valors, sobretot, en els joves i nens.

Les persones que hi apareixen representen només algunes de les diferents professions, situacions o estats de vida en què normalment s'acostumen a moure els homes i dones d'avui. L'autor, però, va puntualitzar el següent: «En el llibre es presenten una sèrie de pregàries que poden, o han de servir-nos alhora de reflexió. Per

tant, no estaria de més que, cada vegada que agaféssim aquest llibre i el féssim servir com a instrument per fer pregària, ens esforcéssim una mica per posar-nos a

LES RECEPTES DE

JOAN Villaró

Les ostres

Les ostres són un molusc bivalve. Viuen a les roques o enterrades en l'arena. Es cultiven a molts països. Les aigües de la mar Mediterrània a l'estiu no són gaire aptes per a les ostres, a causa de la temperatura càlida. Avui sóc a Cadaqués i recordo els meus temps durs de cuinar a l'hotel Port Lligat, davant de la casa del pintor. Cadaqués té unes aigües molt idònies per a la cria d'aquesta «joia gastronòmica» tan preuada.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

Mons. Ambrosio Echebarria rep la medalla d'argent al mèrit penitenciari

MADRID.— La directora d'Institucions Penitenciàries, Mercedes Gallizo, va lliurar el 12 de desembre passat la medalla d'argent al mèrit penitenciari a Mons. Ambrosio Echebarria, bisbe emèrit de Barbastro i encarregat de la Pastoral Penitenciària durant molts anys. El govern va voler agrair d'aquesta manera la tasca d'Ambrosio Echebarria al capdavant de la Pastoral Penitenciària des de l'any 1975 i especialment la seva aportació activa a l'excarceració de presos amb malalties terminals, l'atenció a presos amb VIH o l'actuació del voluntariat en la intervenció social penitenciària.

A l'acte, a més del guardonat i la directora d'Institucions Penitenciàries, va ac-

dir també el bisbe de Bilbao i president de la Conferència Episcopal, Mons. Ricardo Blázquez, el qual va exaltar el treball de tots els sacerdots que dediquen el seu esforç a fer la vida a la presó més suportable i aconseguir obrir un camí de recuperació i reinserció als presos. L'ara bisbe emèrit de Barbastro-Montsó va ser l'impulsor de la Pastoral Penitenciària a la Conferència Episcopal Espanyola i va crear, el 1981, la Delegació Episcopal de Pastoral Penitenciària, de la qual va ser responsable fins al 1990. Mons. Echebarria va néixer a Zeberio l'1 d'abril del 1922. Va ser bisbe de Barbastro-Montsó des del 1974 al 1999 i membre de la Comissió Episcopal de Pastoral Social del 1978 fins al 1990. (C.C.)

El Papa recorda que Déu és «el gran compositor»

CIUTAT DEL VATICÀ.— En el marc d'un gran concert dedicat a Wolfgang Amadeus Mozart al Vaticà, Benet XVI va subratllar el paper i el compromís de l'Església de ser «instruments per comunicar als homes el pensament del gran Compositor, l'obra del qual és l'harmonia de l'univers». Amb aquesta metàfora poètica el Papa va voler recordar que el món ha de reconèixer el seu Creador. El Quartet Filharmònic de Berlín va interpretar diverses peces de Mozart a la Sala Clementina dels Palaus Apostòlics Vaticans.

El concert era un obsequi d'Alemanya al Pontífex amb motiu de la visita del seu president, Horst Köhler, al Sant Pare. Després del concert, el Papa va dir que la música remet a les fatigues de cada dia: «Cada jornada és un encreuament d'alegries i tristesses, d'esperances i desil·lusions, que s'alternen de forma agitada i que desperten en el nostre interior les preguntes fonamentals del «d'on» i «cap a on» i sobre el veritable sentit de la nostra existència.» «La música —va subratllar Benet XVI— ens permet escrutar la nostra història personal i universal, però ahora ens eleva i harmonitza el nostre interior.» (M.D.B.)

Benet XVI guardona Ana Álvarez de Lara per la seva tasca com a presidenta de Mans Unides

■ Se li ha concedit el títol de Dama de l'Orde de Sant Gregori Magne

MADRID.— Benet XVI ha concedit el títol de Dama de l'Orde de Sant Gregori Magne a Ana Álvarez de Lara «pels grans serveis que ha ofert a l'Església com a presidenta de Mans Unides». La proposta va ser realitzada a petició de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE) i d'acord amb el Consell Pontifici *Cor Unum*.

Ana Álvarez de Lara va néixer a Santander el 3 de setembre del 1948. Va estudiar al Col·legi de les Religioses de l'Assumpció, de Madrid. És llicenciada en Història de l'Art per la Universitat Autònoma de Madrid. Durant anys va col·laborar amb l'Associació de Pares del Col·legi Montealto, alhora que coordinava cursos de formació per a pares. Va treballar com a voluntària a l'Asil de les Germanes de la Caritat.

El gener del 1995 va iniciar la seva col·laboració com a voluntària a Mans Unides, on va treballar a diferents departaments com ara Operació Enllaç i Operació Enllaç Oficial, del qual va ser responsable durant dos anys. Posteriorment, va

passar a ser coordinadora del Departament de Delegacions. El 1998 va ser nomenada responsable de Projectes de Madagascar i Moçambic, dins del Departament de Projectes d'Àfrica.

El juliol del 2000 va ser elegida presidenta de Mans Unides, càrrec que va desenvolupar fins al juny del 2006, després d'haver estat reelegida el 2003. Des del mes de gener del 2002 és membre del Consell Pontifici *Cor Unum*, dicasteri de l'Església catòlica per a la promoció humana i cristiana. Des del febrer del 2003, com

Ana Álvarez de Lara ha estat sis anys al capdavant de Mans Unides.

a representant de Mans Unides, és membre fundador de la Fundació Sud, la qual, juntament amb Càritas i l'Associació CIDAF (Centre d'Informació i Documentació Africanes), es constitueix com a organització sense afany de lucre per a la cooperació al desenvolupament dels països del Tercer Món. (C.C.)

INGREDIENTS:

3 ostres
1/2 litre de fumet
de peix
gelatina

PREPARACIÓ:

Obriu tres ostres, traieu-ne la closca i tritureu-les juntament amb el seu suc. Passeu-ho pel colador. Tot seguit, afegiu-hi mig litre de brou de peix fumet acabat de bullir, coleu-lo i afegiu-hi la gelatina.

Remeneu-ho enèrgicament amb un batedor durant tres minuts. Torneu-ho a colar i introduïu-ho en motllos tipus flam.

Una vegada quallats a la nevera, desmotlleu-los i serviu-los per acompanyar el peix a la planxa o al forn.

Premi de les Acadèmies Pontífiques a la secció africana per als congressos mariològics

CIUTAT DEL VATICÀ.— El Papa ha atorgat el Premi de les Acadèmies Pontífiques a la secció africana per als congressos mariològics. Aquest secció està lligada a l'Acadèmia Pontifícia Mariana Internacional, formada per joves estudiants i professors de mariologia de diversos països africans. L'Aula Nova del Sínode, dins del Vaticà, va acollir recentment la XI sessió pública de les Acadèmies Pontífiques, organitzada per les Pontífiques Acadèmies de la Immaculada i Mariana Internacional, en el marc de la qual es concedeixen els premis i s'estudia una temàtica particular. El tema escollit va ser *La Immaculada, Mare de tots els homes, icona de la bellesa i de la caritat divina*.

Hi van intervenir, entre altres, el cardenal Paul Poupard, president del Consell Pontifici per a la Cultura i del Consell Pontifici per al Diàleg Interreligiós; l'arquebisbe

Angelo Amato, secretari de la Congregació per a la Doctrina de la Fe i membre de la Pontifícia Acadèmia Mariana Internacional, i el bisbe Stanislaw Nowak, del santuari polonès de Czestochowa i vicepresident de l'Acadèmia Pontifícia de la Immaculada.

El Papa s'hi va fer present mitjançant el seu secretari d'Estat, el cardenal salesià Tarcisio Bertone, que va atorgar en nom papal el Premi de les Acadèmies Pontífiques. El Papa encoratja qui estudia la Mare de Déu a «comprometre's i intensificar» la recerca mariològica i a «oferir una atenció particular a un mètode que respecti la relació fecunda entre la *via veritatis* i la *via pulchritudinis*, que s'integren en la *via caritatis*». També ha rebut un premi, concretament una medalla del pontificat, el P. Fidel Sotckl, o.r.c., filipí, per una obra sobre la Mare de Déu com a «model i mare de la vida consagrada». (Miriam Díez Bosch)

Es crea la «Clericus Cup», la lliga de futbol dels sacerdots

CIUTAT DEL VATICÀ.— Ja s'ha posat en marxa la *Clericus Cup*. Es tracta del primer campionat per equips de futbol formats per religiosos, seminaristes o sacerdots de Roma, una idea del secretari d'Estat, el cardenal Tarcisio Bertone. Aquesta «lliga clerical» està programada des de febrer fins a juny d'enguany. La primera edició de la Copa tindrà lloc a Roma, amb seminaristes que estudien a la Ciutat Eterna i amb sacerdots que hi desenvolupen el seu ministeri. A partir del 2008 es preveu la participació d'altres regions. (Zenit)

Gelatina d'ostres

Recordant les matines tradicionals a les Illes

■ Es van representar la «Processó dels Profetes» i «Nadal a Lluc»

PALMA DE MALLORCA.— Amb motiu de les festes nadalenques que acabem de celebrar, la Fundació Santuari de Lluc, a través de l'Associació d'Antics Blauets, van organitzar les «Matines de Nadal a les Illes Balears», que constaven de dues parts: la *Processó dels Profetes* i el *Nadal a Lluc*.

La *Processó dels Profetes*, la representació de la qual era habitual a les catedrals de la vella Europa, formava part en el segle XIV de les matines a la seu de Mallorca. Per la seva banda, cal assenyalar que el *Nadal a Lluc* es descriu al llibre *La minyonia d'un infant orat*, de l'escriptor Llorenç Riber, antic blauet i acadèmic de la Llengua.

L'acte, que es va celebrar el 22 de desembre a la seu de Mallorca, es va dividir en els capítols següents: pregó, cant solemne del martirologi, *Processó dels Profetes*, el cant de la Sibil·la, l'anunci de l'Àngel i la calenda. Hi van intervenir l'Escolania de Lluc, la Coral Universitat de les Illes Balears, l'Orfeó Universitat de les Illes Balears i el Cor de Mestres Cantaires.

La vertadera atracció de la vetllada va ser, però, la *Processó dels Profetes*. Es tracta d'una actualització escenogràfica d'un ritu medieval que portava l'esmentat títol i que tenia lloc a la seu de la ciutat de Mallorca la nit de Nadal dins de l'ofici de matines, tot just acabada la recitació de l'última lectura patristica.

Aquesta processó consisteix en una desfilar dels principals profetes de l'Antic Testament que van testimoniar sobre el Crist. A aquesta manifestació profètica no hi manca el testimoni d'alguns personatges il·lustres del paganisme que, en certa manera, van albirar i també van testimoniar el futur del Salvador de la humanitat.

D'entre tots, sobresurt la Sibil·la eritrea que, amb gran fastuositat, canta el seu oracle amb accents apocalíptics. Segueix el cant del Responsori, forma alternada entre la Schola i el poble, al qual fa ressò la *verbeta* o paràfrasi joiosa cantada del Misteri nadalenc, que conflueix

Una escena d'aquesta representació nadalenca.

Cartell del cant de la Sibil·la.

a la cantata final, a mode de doxologia festiva del misteri celebrat. La composició musical és obra del P. Antoni Martorell, mentre que el responsable de l'adaptació teatral és el P. R. Ballester.

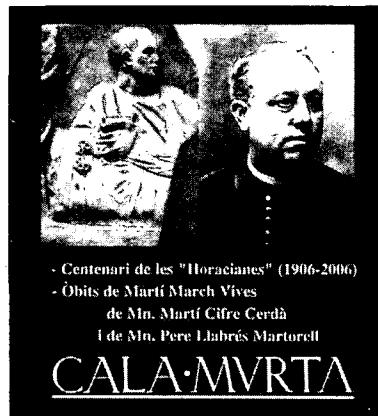
Cristina Sánchez

Nova edició de la revista «Cala Murta»

POLLENÇA.— *Cala Murta*, el butlletí que edita la Fundació Rotger-Villalonga, és un referent en la difusió de l'obra del prevere pollencí Miquel Costa i Llobera. La revista té com a tema central el centenari de la publicació de les *Horacianes*, que es tracta d'un recull líric definitiu i definitori per a la poesia catalana moderna. En aquest sentit, els escrits analitzen el fons i forma riquíssims de l'obra de Costa.

El Dr. Gabriel Seguí i Trobat, director de la Biblioteca Diocesana, realitza un estudi magnífic de la «fita més valuosa i, en el seu moment, més innovadora de Costa i Llobera». Seguí descobreix aspectes nous i interessants de la intenció del poeta en escriure les *Horacianes*. Així, afirma que «Costa s'arribà a penèdir d'haver escrit les *Horacianes* perquè la literatura clàssica era amurada de paganisme». També enumera algunes de les temàtiques d'aquesta obra: amor

i admiració pels clàssics antics, la pàtria i la tradició, el desig d'una vida humil i asserenada, el paisatge, la poesia com a ideal de vida...

Portada de la publicació.

La publicació també recorda tres personatges il·lustres morts recentment: l'advocat Martí March Vives, vocal del patronat de la Fundació Rotger-Villalonga; Mn. Martí Cifre Cerdà, un convençut costailloberista, i el canonge Pere-Joan Llabrés Martorell, un devot i tècnic de l'esmentat poeta. Tots tres són un exponent de vides lliurades a l'estudi de l'obra del prevere pollencí.

A més dels temes que toquen més de prop la figura de Costa, *Cala Murta* ofereix un apartat a la vida econòmica de la Fundació Rotger i Villalonga. En aquest sentit, s'informa de la venda, a principis de juliol, de les accions que la Fundació Rotger-Villalonga posseïa dins la societat INFORSA (Immobiliària Formentor, SA), propietària del famós Hotel Formentor. (C.S.)

S'invertiran 900.000 euros per millorar la cartoixa d'Escaladei

ESCALADEI.— La Direcció General del Patrimoni Cultural finançarà un pla de millora de la cartoixa d'Escaladei, en espera de la redacció del futur pla director que ha de regir l'espai. L'actual projecte millorarà l'aspecte visual de l'indret i l'accessibilitat. D'altra banda, s'iniciaran excavacions arqueològiques per conèixer millor l'espai i refermar les actuacions de consolidació.

Els arquitectes encarregats del projecte expliquen en el seu estudi que la darrera intervenció feta a la cartoixa s'ha realitzat a l'interior de la nau principal de l'església i en la restauració parcial de dues cúpules laterals del claustre menor. Aquesta actuació ha significat l'apuntament definitiu del tram major de la nau de l'església, donant-li la seguretat per poder emprendre la neteja de la superfície superior de la volta que es troba encara enrunada i arbrada. Així mateix, s'han consolidat els murs de la façana.

Després d'aquestes obres prèvies, es

La cartoixa d'Escaladei serà objecte de rehabilitació.

proposa destinar una partida a identificació de materials per refermar les actuacions de consolidació, tot respectant l'estructura original i refent diversos espais. La proposta inicial marca algunes línies de treball basades en tres grans eixos: millorar l'accessibilitat, el coneixement i la seguretat del monument. L'excavació arqueològica vol conèixer també quins tipus de plantes hi havia a la zona, ja que els cartoixans tenien especial predilecció per la botànica. L'obra té un cost global de 900.000 euros i un període d'execució de nou mesos, a partir del desembre passat. (Joan Boronat)

VII edició del Concurs Bíblic universitari

BARCELONA.— La Delegació de Pastoral Universitària, juntament amb la Universitat de Barcelona, la Universitat Pontifícia de Comillas i la Universitat de Deusto, ha convocat recentment la setena edició del Concurs Bíblic sota el tema *Perdonar. Històries de perdó a la Bíblia*. Enguany es proposa tractar el tema del

perdó en les diferents tradicions bíbliques. Com a actitud vital, el perdó demana una veritable reconciliació amb un mateix i amb els altres. Ressentiment, remordiment... són elements interns difícils d'apavagar. Possiblement per això els escrits bíblics proposen el perdó de Déu com a origen i model del perdó humà, en el qual

les persones són ajudades per l'Esperit.

Es podran presentar tots els treballs en forma d'assaig que tinguin relació amb històries de perdó a la Bíblia. S'hi acceptaran treballs tant fets individualment com en grup i escrits en qualsevol de les llengües de l'Estat espanyol. L'extensió mínima són vint pàgines DIN A4 i el termini de

presentació acaba el proper 20 d'abril. L'edició d'enguany incrementa les dotacions econòmiques dels premis. El guanyador d'aquesta edició rebrà 3.000 euros. El segon i el tercer guanyaran 1.500 i 500 euros, respectivament. Més informació: tel. 934 876 363, web: www.universitaties.net (C.C.)

Llibres

UNA LUZ
PARA EL OBRAR

EXPERIENCIA MORAL. CARIDAD Y ACCIÓN CRISTIANA

LIVIO MELINA
JOSÉ NORIEGA
JUAN JOSÉ PÉREZ-SOBACamí de renovació
moral

En un món cada vegada més preocupat per les qüestions morals, el primer que necessita la persona és una orientació. No n'hi ha prou amb un consell exterior, sinó una llum interior que la faci descobrir el sentit d'una vida plena. Aquest llibre —en continuïtat amb el volum anterior *La plenitud del obrar cristiano*, publicat també a Palabra— aprofundeix en el camí de renovació moral al qual convida l'encíclica *Veritatis splendor* com una tasca urgent per a qualsevol cristià en l'actualitat. (C.C.)

Livio Melina, José Noriega i Juan José Pérez-Soba, *Una luz para el obrar. Experiencia moral, caridad y acción cristiana*. Editorial Palabra, Col·lecció Pelicano, Madrid 2006, 381 pàg.

La presència de
la divinitat

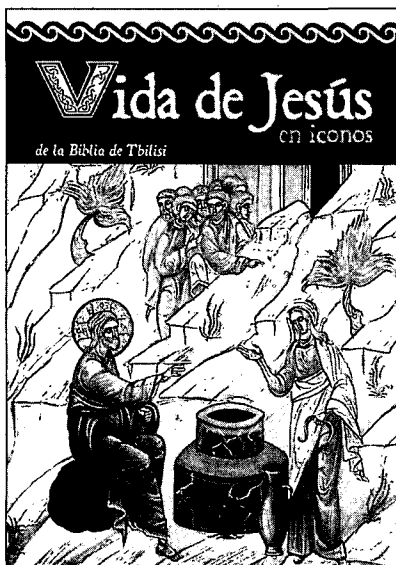
Els articles que conformen aquest llibre tenen com a objectiu ser un petit mosaic, agosarat alhora que humil, d'alguns dels espais vitals i simbòlics des dels quals poder reflexionar aquest ordit existencial de l'ésser humà que el porta a experimentar la presència de la divinitat. Les set autores formen part de l'Associació de Teòlogues Espanyoles, fundada el 1991 amb la intenció de promoure l'estudi seriós i rigorós de la teologia des de la perspectiva de les dones. (C.C.)

AA.DD., *He visto al que me ve*. Editorial Verbo Divino, Col·lecció Aletheia, Estella 2006, 247 pàg.

Contemplació
espiritual i visual

Aquest volum uneix la bellesa i la serenitat de les icones orientals —corresponent a la Bíblia de Tbilisi— amb la paraula de l'Evangeli. De l'amalgama resultant, el lector trobarà, mitjançant la contemplació de la imatge i del text bíblic, i ajudat pels encertats comentaris del P. Gabriele Bragantini, una composició nítida de la vida de Jesús. La narració s'acompanya no només dels textos bíblics sinó també dels escrits dels Pares de l'Església ortodoxa i de la tradició cristiana. (C.C.)

AA.DD., *Vida de Jesús en iconos, de la Biblia de Tbilisi*. Editorial San Pablo, Madrid 2006, 144 pàg.

Viaatge universal i íntim

Del no-res a l'ésser humà. Per comprendre més bé i penetrar en els misteris de l'eclosió de la vida, 300 fotos excepcionals desvetllen, de forma inèdita, totes les etapes de la gestació: la fecundació, la formació de l'embrió, el desenvolupament dels òrgans, els primers batecs del cor, la percepció de la llum o del soroll ambiental... Aquestes imatges magnífiques, que són extrems del documental *La odisea de la vida*, fet per Nils Tavernier, conviden el lector a un viatge universal i íntim. (C.C.)

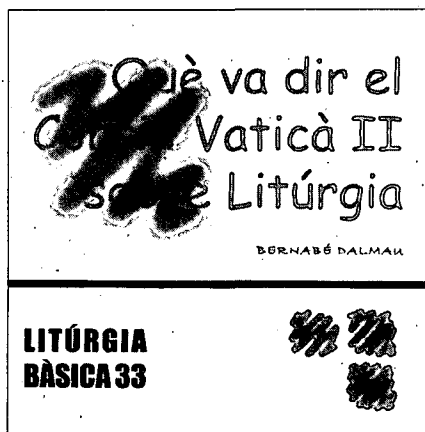
AA.DD., *La odisea de la vida*. Editorial Blume, Barcelona 2006, 223 pàg.

La importància de la litúrgia

En aquest quadern el P. Bernabé Dalmau explica, de manera senzilla i eficaç, el que va representar el Concili Vaticà II en matèria litúrgica, que va donar com a fruit principal l'elaboració de la constitució sobre litúrgia *Sacrosanctum concilium*. La frase que expressa més bé la importància de la litúrgia en relació amb la vida de la comunitat cristiana és la següent: «La litúrgia és el cim vers el qual tendeix l'acció de l'Església i, a la vegada, la font d'on prové tota la seva força» (SC, 10). (C.C.)

Bernabé Dalmau, *Què va dir el Concili Vaticà II sobre litúrgia*. Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Litúrgia Bàsica, Barcelona 2006, 24 pàg.

Eduard Márquez
La decisió de Brandes
Premi Octavi Pellissa 2005

La força dels
records

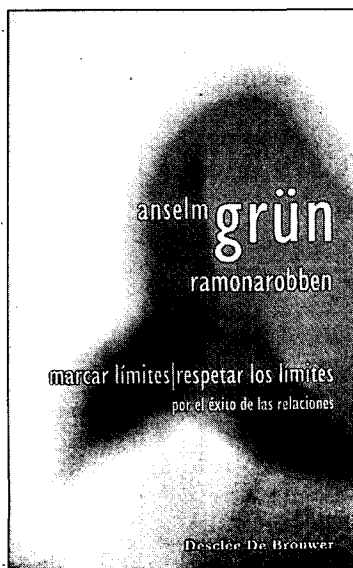
Escrita amb la contenció i el lirisme que caracteritza la producció literària d'Eduard Márquez (Barcelona, 1960), *La decisió de Brandes* és una novel·la que explora les petites formes de resistència contra l'opressió. Així mateix, revela les emocions contradictòries —riquíssimes i clarividents davant de la mort que s'apropa, imparables— i la força dels records que donen sentit a la vida que, de manera inexorable, s'acaba. Aquest llibre va obtenir el Premi Octavi Pellissa 2005. (C.C.)

Eduard Márquez, *La decisió de Brandes*. Editorial Empúries, Col·lecció Narrativa, Barcelona 2006, 125 pàg.

La base de la
saviesa humana

La relació entre Déu i l'ésser humà es fonamenta en el tracte correcte amb els límits. L'individu anhela unir-se amb Déu, però el perill radica en què, en aquest anhel, ell mateix es dilueix i destrueix la seva personificació. La fórmula clàssica «sense barreja ni separació» mostra el camí de la unió de la persona amb Déu. Segons els autors d'aquest llibre, la unió veritable supera el límit entre Déu i l'home i, alhora, el salvaguarda. Acceptar aquest límit entre tots dos és la base de la saviesa humana. (C.C.)

Anselm Grün i Ramona Robben, *Marcar límits, respetar los límites. Por el éxito de las relaciones*. Editorial Desclée De Brouwer, Col·lecció Caminos Desclée, Bilbao 2006, 168 pàg.

Jugar al gat i la
rata

Aquest llibre del periodista i escriptor Ramon Solsona aplega una cinquantena de relats d'originalitat sorprenent, la majoria dels quals du la paraula «tomba» al títol. Els escenaris de les tombes, repartits pels cinc continents, posen l'accent en el caràcter universal d'aquesta obra: la vida i la mort sempre juguen al gat i la rata. En aquesta pugna perpètua, la tragèdia ratlla el ridícul i es dissimula la vulnerabilitat amb una joie de vivre intensa. (C.C.)

Ramon Solsona, *Cementiri de butxaca*. Editorial Columna, Col·lecció Clàssica, Barcelona 2006, 153 pàg.

La crítica literària d'aquesta setmana

Educar, missió impossible?

McCourt és un home treballat per la vida. D'origen irlandès, ha passat per mil oficis abans d'arribar, gairebé com un naufrag, al món de l'ensenyament. I déu n'hi do quin món...

Dels seus primers oficis, com els de qualsevol emigrant que busca un tros de terra per sobreviure, porta a les espatlles un farcell d'experiències: descarregador al moll, empaquetador de mercaderies, vigilant nocturn... una vida de solitari que intenta avançar i que només obté el fracàs com a premi.

Però, un dia decideix trencar amb tot allò que el fa sentir un home sense futur, i creu que ha trobat la fórmula, lluint títol universitari. De moment, només li serveix per tenir un diploma penjat en un panell de la seva habitació, perquè havia oblidat el seu origen irlandès, i el seu accent li impedia sentir-se com els altres. Misteris de l'assimilació dels individus, per unes «vocals més o menys obertes».

I amb aquest bagatge d'il·lusions, de projectes i fracassos, arriba un dia en què pot entrar en una aula i ser presentat com el «nou» professor. Ja no és cap xaval, però tampoc no es pot dir que sigui una persona gran.

El professor és la narració personal d'aquest irlandès dedicat a l'ensenyament de la seva llengua als nois dels barris més desbaratats de Nova York.

No podem dir que la seva experiència sigui gaire estimulante, sobretot si la mirem d'una manera frívola, i oblidem que

Frank McCourt

El professor.

Bromera, Alzira 2006, 320 pàg.

aquesta realitat que descriu McCourt és la que ens reflecteixen des de fa bastant temps les cròniques del món de l'ensenyament en molts països. El «defensor de les persones» acaba de publicar al nostre país un informe sobre *Convivència i conflictes als centres educatius*; és l'anàlisi de la nostra realitat, que malauradament coincideix amb el que s'exposa a *El professor*.

Frank McCourt ha escrit una crònica que podríem qualificar com una mena de «novel·la picaresca», traslladada al nostre temps, a l'estil del *Buscón* de Don Pablos, de Francisco de Quevedo, o de Mateo Alemán i el seu *Guzmán de Alfarache*, o de les recents cròniques de Tom Sharpe. Però, tot això no es pot llegir com una simple diversió, ja que d'alguna manera tots aquests autors reflecteixen la realitat, amb més o menys ironia, però, certament, amb dolor.

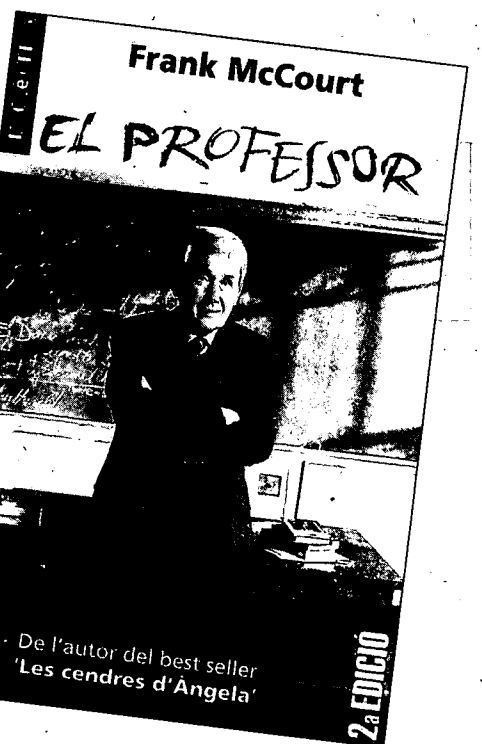
Darrere del text d'*El professor* s'endevina un estracte social conflictiu, rebel, irrespectuós per naturalesa. I no es pot arribar a dominar amb uns plantejaments que han estat superats. Les lluites contra els que anomenen «el sistema» són d'un

abast que no es poden dominar o contrarestar amb paraules senzilles, o amb mesures coercitives tradicionals. Els pedagogs tenen un camp molt concret d'investigació i de feina. *El professor* no es pot llegir sense sentir-nos interpel·lats per uns plantejaments que trenquen molts esquemes, i que ens porten cap a una societat nova, en la qual sembla que desapareixen molts valors.

Som davant d'un problema que no podem obviar perquè és el nostre, de tots els àmbits, de totes les societats a escala de l'anomenada «globalització».

Cal llegir *El professor*, no només per entretenir-nos... sinó per preocupar-nos i posar fil a l'agulla.

El mètode que fa servir aquest irlandès desembarcat en la selva educativa de Nova

York és interessant i il·lustratiu. Suposa una dedicació a l'ensenyament, que no consisteix només en titulacions, seminaris o cursets, sinó en l'anàlisi seriosa i constant de la realitat, i en el contrast de valors, emergents o caducs. La tasca no és gens fàcil.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

L'ESMUC presenta la seva cobla

Els propers 29, 30 i 31 de gener, l'Escola Superior de Música de Catalunya (ESMUC) presentarà els seus tres primers grans conjunts: la Cobla, l'Orquestra Simfònica i la Big Band, tres projectes destinats a convertir-se en formacions estables de l'escola i que esdevindran el millor exponent del nivell acadèmic assolit i un bon baròmetre de les inquietuds dels estudiants.

El concert de presentació de la cobla de l'ESMUC tindrà lloc el dilluns 29 de gener de 2007, a les 7 de la tarda, a la Sala Oriol Martorell de l'Auditori de Barcelona. La nova formació farà el seu debut amb un programa compromès, on el repertori escollit defineix clarament els esquemes que regeixen en el departament de Música Tradicional de l'escola. En el debut d'aquesta cobla, que dirigeix Marcel Sabaté, hi col·laboraran el pianista Manel Camp i el quartet de jazz de l'ESMUC.

La música de Joaquim Serra obrirà el programa del concert amb una bona mostra de l'estil compositiu d'aquest autor, del qual enguany es commemora el centenari. La cobla interpretarà la glossa de la

cançó popular *Els tres tambors*, les sardanes *Remembrança* i *A Guissona*, la *Dansa de fadrins* i el petit poema per a cobla *Puigsolíu*. A continuació, tot contrastant estils, s'interpretarà la *Suite de Primavera*, de Manel Camp, una obra per a cobla on s'amplien els registres tímbrics d'aquesta formació amb la incorporació d'altres instruments com són el piano, el contrabaix, la bateria i la percussió llatina. Finalment, s'oferirà una creació musical de Joan Albert Amargós que introdueix una línia compositiva de factura actual en el món de la música per a cobla; es tracta de *Variant de colors*, que tancarà aquesta vetllada de debut de la cobla.

El concert del 29 de gener s'emmarca dins el cicle *Els concerts de l'acadèmia* que l'Escola Superior de Música de Catalunya ha instaurat com a plataforma adreçada a donar a conèixer a la ciutat i al país l'activitat docent integral de formació de músics que desenvolupa aquesta institució. Tots els concerts del cicle són gratuïts i se celebren a les sales de l'Auditori de Barcelona (Padilla, 155), a les 7 de la tarda. (C.C.)

Catalunya Cristiana
Una xarxa per a l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 95,90€ l'any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català ☐Edició en castellà ☐Nom Cognoms Adreça Població D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 95,90€ per any

☐ Amb dos pagaments semestral de 47,95€

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data Entitat Oficina DC Compte

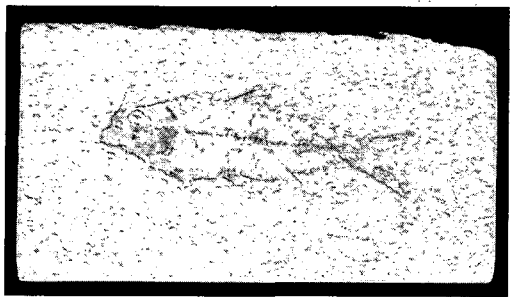
Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Debat entre neodarwinisme i «disseny intel·ligent»

Segurament que els nostres lectors ja n'han sentit parlar. Va arribar fins i tot al Parlament Europeu a principis d'octubre passat. Va ser la primera discussió sobre el tema que es feia a l'assemblea de l'Eurocambra. N'hem llegit una breu ressenya i n'hem quedat astorats. S'hi exposaren coses que, al nostre parer, mostraven ignorància tant científica com religiosa. Per això volem fer-ne cinc cèntims als nostres lectors.

Es tractava de si la teoria evolucionista (que afirma que les espècies vives actuals provenen per evolució d'uns primers vivents més simples) és compatible amb un Déu Creador. Tots sabem que sí i en aquesta plana de «Ciència» ho hem exposat més d'una vegada. Però en el debat s'afirmava que l'evolució, feta totalment per atzar, és una veritat científica i cal ensenyar-la així a les escoles i que el creacionisme no és científic i se l'ha d'excloure. Això és extralimitar el camp de la ciència: ni pot demostrar que tot sigui fruit de l'atzar ni pot arribar a la conclusió que no hi ha hagut un Creador. Però tampoc no es pot dir, com també es digué per una altra banda, que, com que la ciència no ho explica tot, s'ha d'introduir un «disseny intel·ligent» que intervingui (com un tapafors) per anar formant constantment totes les espècies, o bé afirmar que «la teoria de l'evolució és una

mentida, un error legalitzat i no hem d'ensenyar mentides» (com digué Miroslav Orzechowsky). És clar que si per «disseny intel·ligent» s'entén que Déu va crear el cosmos, donant-li la potencialitat d'arribar fins a l'espècie humana, és el que hem d'acceptar tots els catòlics; però no cal interpretar literalment el Gènesi i dir que creà les espècies una per una, o bé afirmar que intervé amb accions posteriors al llarg del curs de la natura. El que hem de dir és que Déu ha creat el món amb unes lleis i ha deixat les causes

segones que facin el seu curs. Només en té providència i les seves intervencions excepcionals són els miracles que només farà, molt rarament, en certs casos que mostrin el seu poder per a un fi determinat. És cert que l'evolucionisme és només una teoria científica (no és una veritat matemàtica) i té punts problemàtics, i és clar que això s'ha de dir, però és fora de lloc dir que és una mentida. Però més fora de lloc és admetre-la com si excloués el Creador. És ben clar que evolucionisme i fe en un Creador no són incompatibles. Més encara, és més conforme a la saviesa divina haver creat un cosmos amb unes lleis que n'han causat l'evolució que constatem, que no pas dir que s'ha entretingut a crear les espècies una per una. No us sembla?

Actualitats científiques

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Panorama actual de la Paleontologia

3 Acaba generalitzant-se la correcta interpretació dels fòssils

La solució que molts autors dels segles XVI i XVII donaven al fet dels fòssils marins trobats lluny del mar era considerar-los restes del diluvi universal de la Bíblia. Per una altra banda, ni Leonardo, ni Palissy, ni Stensen, ni Hooke aconseguiren acceptació universal. Més encara, hi ha autors com l'anglès Llwyd (1660-1709) i el suís Lange (1670-1741) que segueixen atribuint la formació dels fòssils a causes provinents de la natura inorgànica i parlen d'una *aura seminalis* o germen aeri que els pot haver produït. Entre els autors que mantenen l'origen diluvial hi ha, entre altres, el botànic i anatomista suís Gaspar Bahuin (1560-1624) que ho diu en la descripció que fa del *Wimderbades Boll* el 1598 (obra ben notable, tanmateix, per la qualitat dels gravats d'ammonits i belemnits), i John Woodward (1665-1728) en *Fossil of all Kinds* (1728). Aquest segon autor, en fer la donació de la seva col·lecció de fòssils a la universitat d'Oxford digué que ofrenava «unes restes que eren relíquia del diluvi», però, a part d'això, fou el primer que el 1695 va estudiar metòdicament els fòssils característics de cada estrat, cosa ben benemèrita per a la ciència.

Fins a principis del segle XVIII encara hi ha partidaris de la interpretació diluvial. El naturalista suís Johannes Scheuchzer (1672-1733) va publicar el 1726 que havia trobat l'esquelet «d'un dels homes infames que ocasionaren la calamitat del diluvi». Aquest fòssil, d'un metre d'alçada, es conserva ara en un museu d'Holanda amb l'etiqueta de Scheuchzer que encara posa *Homo diluvii testis* («home testimoni del diluvi»). Però en realitat és l'esquelet d'una salamandria gegant, com demostrà Cuvier més tard. Científicament s'anomena *Andrias scheuchzeri*, nom posat en honor del seu descobridor que no el va saber interpretar. Fins aquest punt havia penetrat en l'ànim

d'alguns el convenciment que tots els fòssils havien de provenir del diluvi bíblic.

Cal dir que els fòssils són restes d'organismes d'èpoques remotes

Aquesta afirmació s'hagué d'obrir pas de mica en mica. Mentre ja hi havia qui ho deia sense reticències ens trobem també amb qui se'n reia dels qui ho tenien per cert. Del mateix any 1726 de la troballa de Scheuchzer és el fet següent: uns alumnes de la universitat de Würzburg —entre els quals un exjesuïta— no creien que poguessin ser realment restes d'organismes d'altres èpoques i van decidir gastar una broma al seu professor Johannes Bartholomaeus Beringer, que ho afirmava. Li portaven pedres figurades, esculpides per ells mateixos, amb peixos, serps, insectes, petxines i altres configuracions, dient que les havien trobat. El professor, pensant que eren autèntics fòssils, en publicà un llibre exposant el que podia representar aquella col·lecció. Poc després li portaren una pedra del mateix estil amb el nom de Déu, Jahveh, i una altra amb el del propi professor. Aleshores ell s'adonà de l'engany i va voler adquirir tots els exemplars del llibre per destruir-los; es diu que s'hi arruïnà. Els pocs exemplars supervivents són un testimoni curiós d'aquella època.

A França predomina el seny. El comte de Buffon, Georges Louis Leclerc (1707-1788), en la seva monumental obra de 44 volums (publicats del 1749 al 1788) atribueix als fòssils un origen marí, però no necessàriament del temps del diluvi. Entenia que podien ser d'altres èpoques anteriors i deia que el mar havia penetrat més d'una vegada en regions que ara són terra ferma. O sigui que la postura de Buffon era *neptunista*, però no *diluvista*. Cal recordar aquí que al segle XVIII es plantejà la

qüestió de l'origen de les roques i hi havia dues tendències o teories per explicar-lo: la *plutonista* (de Plutó, déu dels inferns), ideada per l'escocès James Hutton (1726-1797) en el llibre *Theory of the Earth*, que deia que s'havien originat per solidificació dels materials expulsats pels volcans o transformats per la calor interna de la Terra, i la *neptunista* (de Neptú, déu del mar), de l'alemany Abraham Gottlob Werner (1750-1817), que afirmava que tots els estrats s'havien d'haver format per deposicions marines. I aquesta segona teoria era la que defensava el comte de Buffon.

El suís Charles Bonnet (1720-1793) també va arribar a la conclusió que el diluvi universal no podia explicar-ho tot. El 1790 defensa que molts fòssils són restes d'espècies extingides en antigues catàstrofes anteriors. Però no determina si les catàstrofes van ser originades per transgressions marines.

Cal tenir en compte que els fòssils són diferents segons els estrats

Aquesta segona afirmació la va exposar l'enginyer anglès William Smith (1769-1839). I ho va poder fer després d'estudiar les capes sedimentàries amb rigor científic. Es guanyà entre els amics el nom de Smith Stratos per la seva dedicació als estrats. Havia rebut el 1794 l'encàrrec del govern de dirigir la construcció d'un canal del carbó de Somerset. Això li va posar a la vista els perfils de terrenys en capes, en anar obrint camí seccionant turons o muntanyes. Això li va fer agafar interès pels fòssils que s'hi trobaven i aviat, seguint la idea de Woodward, va veure que calia classificar-los pels estrats, i després, considerant en bona lògica que els inferiors són més antics, afirmà que s'hi podia veure la història de la vida sobre la Terra. Va escriure les seves conclusions el 1799, però no

gosà publicar-les fins a disset anys més tard pel temor que la novetat de la idea n'impedís l'acceptació. Per fi el 1816 sortí de la impremta la seva obra, *Order of the Strata and their Embedded Organic Remains*, que posava la base de la paleontologia clàssica que després el francès Cuvier desenvoluparia amb autoritat i extensió, com veurem al pròxim capítol. Smith afirmà, a més, que la diferència entre estrat i estrat havia de provenir d'haver envaït el mar el terreny en qüestió per retirar-se'n més tard. Aquests canvis requerien molt de temps i la història de la Terra havia de ser més llarga del que hom creia a l'època. Per això veia que les seves idees podien ser rebutjades per la ciència d'aleshores i això li féu retardar-ne la publicació. Rebuig que efectivament es produí per part d'alguns pocs, però més tard William Smith era reconegut com el pare de la geologia anglesa.

A finals del segle XVIII ja és gairebé universal l'acceptació de l'origen orgànic dels fòssils. Faltava només aclarir la seva antiguitat absoluta. La tesi de considerar-los molt anteriors al diluvi universal va tenint cada vegada més adeptes. Però falta una altra cosa encara que caldrà aclarir: si són, com semblen molts d'ells, d'espècies diferents de les actuals, a quina mena d'organismes pertanyien? A això hem de dir que les solucions i interpretacions que s'hi donaren en un principi hi havia una gran dosi d'imaginació i de vegades molt poc criteri científic. Com que els coneixements anatòmics eren escassos, els ossos que es trobaven sovint eren atribuïts a animals fantàstics, com l'unicorn (semblant a un cavall amb una banya al front) o dracs estranys. Es parlà de la troballa d'un gegant que l'anomenaren *Teutobocus* rei dels Cimbris, a partir d'uns ossos que en realitat eren d'un *dinotheurium* (proboscidi, com els elefants). Recordem l'*Homo diluvii testis* de Scheuchzer, que també mostrava una ignorància enorme, confonent un esquelet de salamandria amb ossos humans. Quan s'obtingui un coneixement més complet d'anatomia comparada es podrà aclarir el significat de restes d'animals ja desapareguts. Això és el que inicià el francès Georges Cuvier.

RÀDIO

GRAELLA DE PROGRAMES

De dilluns a divendres

07.00-08.00	El tren de les set (reflexió) Evangeli Sant Rosari Espurna d'Alba Santorai
08.00-09.00	El Primer Cafè (informatiu i tertúlia)
09.00-18.00	Radiofórmula
22.00-23.00	Finestra oberta (l'actualitat de l'Església)

Dilluns

19.00-20.00	In family
20.00-21.00	Parlem de salut
21.00-22.00	Sense embuts
23.00-00.00	Planeta Blau (medi ambient)
00.00-01.00	Pregària de Completes Radiofórmula
01.00-02.00	Ressons (música en català)
02.00-02.30	Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba
02.30-07.00	Música instrumental- Radiofórmula

Dimarts

18.00-19.00	TaxiCat FM
19.00-20.00	Coneixes Jesús?
20.00-21.00	Endavant Espanya!
23.00-00.00	Paraules d'amor
00.00-01.00	Pregària de Completes Radiofórmula
01.00-02.00	Ressons
02.00-02.30	Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba
02.30-07.00	Música instrumental- Radiofórmula

Dimecres

18.00-19.00	Amb els ulls de Maria
20.00-21.00	Piscolabis

21.00-22.00	Per un grapat de pel·lícules
23.00-00.00	Persona i vida
00.00-01.00	Pregària de Completes Radiofórmula
01.00-02.00	Ressons
02.00-02.30	Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba
02.30-07.00	Música instrumental- Radiofórmula

Dijous

18.00-19.00	TaxiCat FM
19.00-20.00	Temps d'oci
20.00-20.30	Cerdanya
23.00-00.00	Mirades
00.00-01.00	Pregària de Completes Radiofórmula
01.00-02.00	Ressons
02.00-02.30	Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba
02.30-07.00	Música instrumental- Radiofórmula

Divendres

18.00-19.00	Amb els ulls de Maria
19.00-20.00	Catalunya sense barreres
23.00-00.00	Amb llum pròpia
00.00-01.00	Pregària de Completes Radiofórmula

01.00-02.00	Ressons
02.00-02.30	Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba
02.30-07.00	Música instrumental- Radiofórmula

Dissabte

07.00-08.00	El tren de les set Evangeli Sant Rosari Espurna d'Alba Santorai
08.00-10.00	Radiofórmula
10.00-11.00	A tota costa (submarinisme)
11.00-12.30	Trotamundos

12.30-00.00	Radiofórmula
00.00-01.00	Pregària de Completes Radiofórmula
01.00-02.00	Ressons
02.00-02.30	Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba
02.30-07.00	Música instrumental- Radiofórmula

Diumenge

07.00-08.00	El tren de les set Evangeli Sant Rosari Espurna d'Alba Santorai
08.00-09.00	Radiofórmula
09.00-10.00	Tot sardana
11.00-12.30	Missa de Montserrat
12.30-14.30	Rutes per Catalunya (excursions)
18.00-18.30	La taula de l'Evangeli (comentari de les lectures dominicals)
18.30-20.00	Avui és el dia del Senyor (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)
20.00-20.30	La cantata del diumenge (música de Bach)
20.30-23.45	Melodies de fe (música cristiana)
23.45-00.00	Moments a mitjanit (reflexió cristiana)
00.00-00.30	Pregària de Completes
00.30-01.00	Cova de Country Jazz
01.00-02.00	Ressons
02.00-02.30	Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba
02.30-07.00	Música instrumental- Radiofórmula

Desconnexions de
Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

09.00	Informatiu matí + el temps + agenda
10.30	Agenda
12.00	Butlletí informatiu
14.00	Informatiu migdia + el temps + agenda
16.00 i 18.00	Butlletí informatiu
18.30	Agenda
20.00	Informatiu vespre + el temps + agenda
20.30	Música Principat (Dl., Dm., Dc.) La Taula de l'Evangeli (Dj.) Església d'Urgell (Dv.)

Dissabte

08.00	Agenda
14.00	Agenda
16.00	Agenda
17.30	Agenda

Diumenge

08.00	Agenda
14.00	Agenda
16.00	Agenda
17.30	Agenda

RÀDIO
BARCELONACAPITVA
SER

RÀDIO BARCELONA (OM-666)

Diumenge - De 22.00 a 23.00h,
Objectiu, l'home
Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach. (Edita i presenta: J.M. Alimbau.)

TELEVISIÓ

2

Diumenge 14

08.45	Buenas noticias TV Programa de la comunitat evangèlica. Director: José Pablo Sánchez.
09.00	Shalom Programa de la comunitat jueva. Director: Benito Garzón.
09.15	Islam hoy Programa de la comunitat musulmana. Director: Mohamed Chakor.
10.00	Últimas preguntas «¿Estamos siendo manipulados?» Per qui i com? Com ho podem evitar? Parlem sobre aquestes qüestions amb Alfonso López Quintás, filòsof. Directora: M. Ángeles Fernández.
10.25	Testimonio «Entre los peines anda el Señor.» Testimonio entra en una perruqueria de Guadalajara. Ana ens parla de la seva fe, de la seva família i de la seva parròquia. Director: Isidro Catela.
10.30	Santa Misa Amb la participació del cor de Maria Auxiliadora de Mataró (Maresme), sota la direcció de Carme Rullo. (Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Ignasi Miranda.)
11.20	Els camins de la calma Programa de documentals que proposa itineraris per indrets de Catalunya que tenen les esglésies com a eix central. Director: Ferran González.

Dilluns 15

17.00	Pueblo de Dios «Brasil, la fortaleza de los débiles.» La ciutat de Fortaleza mostra el contrast tan brutal
-------	--

entre rics i pobres.
Director: Julián del Olmo.

Diumenge 14

10.00 Signes dels Temps
Magazín sobre temes d'Església que inclou diferents seccions com ara reportatges, entrevistes, comentaris de llibres, comentari de l'Evangeli, secció de cinema, etc. Director: Francesc Rosaura.

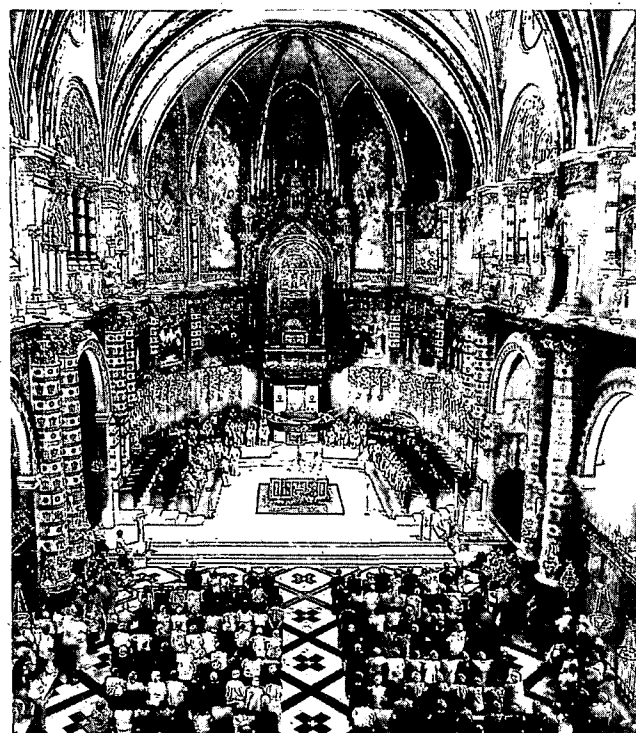
Cada divendres

20.00 Creure avui
Programa de notícies, reportatges culturals i entrevistes des del vessant religiós. Cada setmana ofereix també l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i l'espai Temps de reflexió.
El programa es repeteix el dissabte a les 12.30 h.

Canal Català Televisió Tarragona

Als quatre vents
Espai escrit i dirigit per Mons. Jaume Pujol que s'emet cada diumenge a les 10.00, 12.00 i 14.00 hores.
El programa també s'emet pel Canal Reus TV a les 8.30 i es repeteix cada quatre hores.

Camí de Vida, magazín setmanal que produeix la Delegació diocesana de Mitjans de Comunicació Social de la diòcesi de Girona i que dirigeix Carles Sánchez. S'emet per: Televisió de Girona, diumenges i dilluns, a les 9 h; Televisió de l'Escala, dissabtes i diumenges, a les 11.30 h; Televisió de Lloret de Mar, diumenges, a les 8.30 h; Televisió de Tossa de Mar, dissabtes i diumenges, a les 22.00 h; Televisió de Banyoles, dissabtes a les 8 h i diumenges a les 20.30 h; Canal Nord de Figueres, diumenges a les 11 h; Televisió Costa Brava, diumenges a les 22.45 h.

Cada
diumengeLa Missa Conventual
de Montserrat
en directe
a les 11 del matí

□ Barcelona 106.6	□ Tortosa 90.1	□ Lleida 91.5
□ Tarragona 100.6	□ Garraf 96.8	□ Cerdanya 104.4
□ Catalunya Central 93.7	□ Vic 91.3	□ La Seu d'Urgell 105.0
□ Girona 103.4		□ Andorra 107.5

www.radioestel.com

GENER ÉS EL MES CONSAGRAT AL NEN JESÚS

Internet

- **TELEVISIÓ.**— L'agència de notícies sobre el Vaticà «Rome Reports» es llança a la televisió per banda ampla a Internet (www.romereports.tv). Ofereix diàriament informacions sobre el Vaticà de tres minuts, documentals de 26 minuts un cop per setmana i un cop al mes un reportatge de 52 minuts.

Barcelona

- **FAMÍLIES NOVES.**— Les Famílies Noves, del Moviment dels Focolars, organitzen una xerrada el **13 de gener**, de 17.00 a 20.00, sobre comunicació i unitat. Lloc: Centre Cívic Ateneu Fort Pienc, ctra. de Ribes, 14 - Barcelona. Al mateix lloc hi haurà guarderia.
- **AULES EIXAMPLE.**— El **15 de gener**, a les 18.00, la Dra. M. Mercè Costa, investigadora, parlarà sobre el monestir de Jonqueres, l'avanthistòria de l'actual parròquia de la Concepció. Durant l'acte es presentarà el seu llibre *El món de les Dames de Jonqueres*. Parròquia de la Concepció, c/ Llúria, 70 - Barcelona.
- **CENTRE INTERRELIGIÓS DE BARCELONA.**— El **15 de gener**, a les 19.00, visita a l'Església ortodoxa romanesa de Barcelona, a la Gran Via de les Corts Catalanes, 406. Més informació: Gran Via de les Corts Catalanes, 958, baixos - Barcelona, tel. 933 084 878, fax 933 082 645, a/e: cib@bcn.cat, web: www.bcn.cat/centre_interreligios

- **LLIBRERIA PAULINES.**— El **15 de**

gener, a les 19.30, presentació dels llibres següents: *La utopia de hacerse persona*, d'Albert Llorca, *Relaciones humanas y relaciones con Dios*, de Xavier Melloni (tots dos de la col·lecció La Persona, ¿Qué Es?), i *La amistad. Un pensamiento para cada día del año*, de José Luis Vázquez Borau. L'acte comptarà amb la presència dels tres autors. Ronda de Sant Pere, 19-21 - Barcelona.

- **FUNDACIÓ JOAN MARAGALL.**— El **15 de gener**, a les 19.30, sessió de reflexió de l'actualitat cultural i religiosa amb Lluís Foix, periodista de *La Vanguardia*. C/València, 244, 1r - Barcelona.

- **CRISTIANISME I JUSTÍCIA.**— El **15 de gener**, a les 20.45, escola de pregària amb col·laboració amb Justícia i Pau, Càritas i el Secretariat Social de Pastoral Social, amb M. Claustre Solé sobre *Preguem amb la sensibilitat de les dones bíbliques*; el **16**, de 19.30 a 21.30, claus de lectura de les notícies del mes amb Lluís Sols, cap de l'Àrea Social de Cristianisme i Justícia. Més informació: c/ Roger de Llúria, 13 - Barcelona, tel. 933 172 338, a/e: info@fespinal.com, web: www.fespinal.com

- **COL·LEGI DE RECTORS.**— El **16 de gener**, a les 11.00, el P. Josep Enric Parellada, monjo de Montserrat, parlarà sobre *El jubileu de la Mare de Déu de Montserrat*, al Seminari Conciliar (c/ Diputació, 231 - Barcelona).

- **«TONAR A CREURE».**— El **16 de gener**, de 20.30 a 21.45, sessió de «Tornar a creure», per a qui es fa preguntes sobre Déu i cerca una vida més humana. Lloc: parròquia de Sant Ramon de Penyafort, rambla de Catalunya, 115 - Barcelona, tel. 932 150 237, fax 934 879 833, a/e: tornaracreure@yahoo.es

- **PARRÒQUIA DE SANT JUST I PASTOR.**— El **16 de gener**, a les 20.30, meditació evangèlica a càrrec d'Armand Puig. Rera Sant Just, s/n - Barcelona.

- **UNIÓ ESPIRITUAL DE MARES.**— El **17 de gener**, a les 17.30, Mn. Jaume Aymar parlarà sobre *Santa Caterina de Siena*. Prèviament, a les 16.30, missa. Riera de Sant Miquel, 1 bis - Barcelona.

- **JOVES.**— El **17 de gener**, a les 19.30, dins del «Fòrum 2006-2007, joves, religiositat i evangeli», Valerià Simon

(equip de Pastoral de Joventut de la diòcesi de Barcelona) oferirà la xerrada *Els joves cristians en el rejuveniment de l'Església: criteris i propostes*. Més informació: Obra salesiana Martí-Codolar, c/ Cardenal Vidal i Barraquer, 1 - Barcelona, tel. 934 291 801, a/e: iscr.codolar@salesians.info, web: www.marti-codolar.org

- **ESCLAVES DEL SAGRAT COR DE JESÚS.**— El **18 de gener**, a les 17.00, adoració i pregària davant del Santíssim Sagrament. C/Mallorca, 232 - Barcelona.

- **PASTORAL DE LA SALUT.**— El **18 de gener**, de 19.15 a 20.45, trobada monogràfica *Pastoral de la Salut a les parròquies*, a càrrec de Mn. Lluís Ramis, vicari de la parròquia Verge de la Pau, i Isabel Elias, coordinadora de l'arxiprestat de la Cisa. Serà al Centre d'Estudis Pastoral, c/ Ríbadeneira, 6, 3r - Barcelona. Més informació i inscripcions: tel. 933 171 597, de 10.30 a 13.30.

- **ESCOLA BÍBLICA ECUMÈNICA DE SANT MEDIR.**— El **18 de gener**, a les 20.00, celebració ecumènica dins de la Setmana de Pregària per a la Unitat dels Cristians. C/ Constitució, 17 - Barcelona, tel. 934 216 527.

- **CATEDRAL.**— Inauguració de la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians: el **18 de gener**, a les 20.00, celebració presidida per l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, amb la participació d'un representant de diferents confessions cristianes.

- **ESENCIA DE VIDA.**— El **19 de gener**, a les 21.30, presenta a l'església de Santa Maria de Badalona (c/de Dalt, 47) el concert que serà protagonista de la seva gira «Passió pel Romànic», i que el durà per les esglésies romàniques més emblemàtiques de Catalunya, Espanya i Europa. Essència de Vida ha creat un monogràfic sobre la Passió, amb música espiritual moderna.

- **ADORACIÓ NOCTURNA.**— El **20 de gener**, de 9.45 a 17.00, jornada de formació amb el lema «Vocació d'estimar, vocació d'adorar». Casa d'espiritualitat de Betània. Més informació i inscripcions: M. Dolors Taltavull, tel. 933 774 080.

- **DIAQUES PERMANENTS.**— El **20**

de gener, de 10.00 a 13.00, trobada de diaques permanents amb motiu de la festa dels sants Fructuós, Auguri i Eulogi, amb el Dr. Josep M. Rovira Belloso. C/ Ríbadeneira, 6 - Barcelona.

- **FETS DELS APÒSTOLS.**— El curs *La Missió als Fets* vol ajudar grups, comunitats i totes aquelles persones que ja treballen en l'animació pastoral, bíblica o missionera a acollir amb goig la Paraula. La propera trobada serà el **20 de gener**, de 10.00 a 13.30, al c/Ríbadeneira, 6, 3r - Barcelona. Animen: Quique Fernández i Justino Martínez. Més informació: tel. 649 906 908, a/e: quimil66@yahoo.es, i tel. 934 278 577 i 667 003 514, a/e: juspaz@combonianos.com

- **JOAN ROIG I DIGGLE.**— Trasllat de les despulles de Joan Roig i Diggle i benedicció de la sepultura a Sant Pere del Masnou: el **20 de gener**, a les 17.00, a la parròquia (pl. Església, 5 - El Masnou, tel. 935 550 706), se celebrarà una missa presidida per l'arquebisbe Martínez Sistach.

- **PAU APÒSTOL.**— El **20 de gener**, a les 18.00, conferència de Javier Velasco (laic, biblista i professor de la UB, l'ISCREB i el CEP), sobre *La figura de Pablo el apòstol*. Llibreria Paulines, ronda de Sant Pere, 19-21 - Barcelona.

- **PARRÒQUIA DE SANT PERE DE LES PUEL·LES.**— El **20 de gener**, a les 18.15, pregària comunitària per la unitat dels cristians. Hi assistirà J. Monells, pastor de l'Església evangèlica i coordinador d'Agape. Pl. Sant Pere - Barcelona.

- **CATECUMENAT.**— El **21 de gener**, de 10.00 a 18.00, recés per a catecúmens joves i adults. També per a acompanyants, padrins i sacerdots. Casa d'espiritualitat de Sant Ignasi, c/ Carrasco i Formiguera, 32 - Barcelona, tel. 934 541 898.

- **SICAR.**— Trobada de la proposta vocacional Sicar, per a joves de 18 a 30 anys, el **21 de gener**, de 16.30 a 20.30, al Casal Bellesguard (c/ Bellesguard, s/n - Barcelona). Més informació: tel. 934 541 600 (Delegació de Pastoral Vocacional), 934 121 551 (Delegació de Pastoral de Joventut), 933 024 367 (Unió de Religiosos de Catalunya), a/e: experienciasicar@gmail.com

Alba residència d'àvies

Torre de 24 places només per a dones a Sarrià-Sant Gervasi a 10 minuts del centre de la ciutat
Estades curtes i llargues
Centre de dia, també els festius
Visiteu-nos sense compromís!
Tel. 932 039 740, Isabel
web: <http://www.albaresidencia.es>
a/e: info@albaresidencia.es

天下莫柔弱於水而攻堅強者
莫之能勝其無以易之弱之勝強
柔之勝剛天下莫不知莫能行

Al món no hi ha res més dòcil i feble que l'aigua.
Però per atacar la duresa i la fortalesa no hi ha res millor.
No hi ha res que la pugui substituir.
La feblesa venç la força i la fragilitat venç la duresa.
Això ho sap tothom però ningú no ho practica.

MOVIMENT I TERTÚLIA AMB PETER YANG

Entrada lliure
el dissabte 20 de gener
a les 19.00 hores.

太極

NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TU?

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 26 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ SIGNIFICA UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la tasca humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangeli.

20 euros mensuals ho poden fer possible

DELEGACIÓ DE LA FUNDACIÓ CRISTIANA
PER A NENS I GENT GRAN

C/ Arrabal, 13, bajo A - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 544 750 - 983 545 206 - Fax 983 544 750 e-mail: fcna@fcnaes.org

• **PARRÒQUIA DE LA MARE DE DÉU DE LA MEDALLA MIRACULOSA.**—Celebra el 75è aniversari amb

els actes següents: el **21 de gener**, a les 18.00, conferència *Significat espiritual i sacramental de la dedicació de l'església parroquial*, a càrrec de Mn. Jaume González i Padrós, rector de Sant Llorenç i professor de Litúrgia de la Facultat de Teologia de Barcelona i de l'Institut de Litúrgia de Barcelona; presentació del llibre *Història de la parròquia. 75 anys en família (1932-2007)*, escrit per Borja Hidalgo Calleja; el **28**, a les 12.00, missa de dedicació de l'església parroquial, presidida per l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach; a les 18.30, concert-pregària a càrrec d'Elena Andrés, autora del disc *Gustar a Dios* i col·laboradora de la Cova de Manresa. C/ Consell de Cent, 110-118 - Barcelona.

• **NOVAHUMANITAS.**— Del 26 al 28 de gener, a Barcelona, sessions de formació humana amb Josep Font sobre *Millorar les relacions interpersonals*. Més informació: tel. i fax 933 313 072.

- **CEP.**— El Centre d'Estudis Pastorals organitza el curs *Ateisme i fe*, els dies **29 de gener, i 5, 12, 19 i 26 de febrer**, d'11.30 a 13.00, a càrrec del professor **Dr. Antoni Bentué** (teòleg laic. Xile). Més informació: c/ Rivadeneyra, 6, 3r - Barcelona, tel. 933 174 858.

• **FAMILIAFORUM.**— Els dies **1, 8, 15 i 22 de febrer**, de 20.00 a 21.30, taller sobre *L'art d'educar en valors els nostres fills/es*, a càrrec de Maria Rosa Buxarrais, doctora en Pedagogia i llicenciada en Psicologia. Més informació: tel. 934 761 450, a/e: info@fundacioclaret.org

- **EDUCACIÓ.**— Els dies 8, 15 i 22 de febrer, de 19.00 a 20.45, la Delegació de Família i el CEP organitzen el curs *Educar bé als fills. Una missió impossible?*, amb Luis Pareja (metge psiquiatra i psicoterapeuta), M. Teresa García-Die (psicòloga especialitzada en desenvolupament) i Jordi Riera (pedagog i medidor). Més informació: tel. 933 174 858.

- **GRUP UNIFICACIÓ PASQUA.**— Pregària setmanal per a la unitat dels cristians: **tots els dimecres**, a les 19.15, a la parròquia major de Santa Anna, c/ Rivadeneyra, 3 - Barcelona; **tots els dissabtes**, a les 17.00, a la parròquia de la Puríssima Concepció, c/ Aragó, 299 - Barcelona.

Girona

- **PAU.**— El 18 de gener, a les 20.00, presentació del llibre *Movién dose por la paz. De Pax Christi a las movilizaciones contra la guerra*, d'Enric Prat, doctor en història a la Universitat Pompeu Fabra. Casa de Cultura Bisbe Lorenzana de Girona. Organitza: Justícia i Pau.

- **CATEQUISTES.**— El 20 de gener, de 10.00 a 12.30, escola de formació per a catequistes amb el tema *La professió de la mateixa fe: el Credo. L'Esperit Sant, l'Església, la comunió dels sants, la vida eterna*, a càrrec de Joan Torra.

- **TEOLOGIA BÍBLICA.**— El 20 de gener, de 10.00 a 13.00, matinal de teologia bíblica al col·legi de les religioses Dominiques de Girona (c/ Pare Coll). Obert a tothom. El professor carmelita Joan Badia parlarà sobre *Les paràboles a l'evangeli de Lluc*.

Tarragona

• **DOMINIKES DE LA PRESENTACIÓ.**— Les Dominiques celebren cent anys de presència a Reus amb una conferència el **17 de gener**, a les 20.00, a l'auditori del Palau Bofarull. Sor Gemma Morató, periodista i mestra, parlarà sobre *Grups mediàtics, pluralitat i diversitat*.

Terrassa

• **PARROQUIA DE SANT FÈLIX DE SABADELL.**— El 19 de gener, a les 21.45, xerrada-testimoni de David Álvarez, sacerdot i formador del Seminari, sobre *Vocacions de nens*.

• **FEDERACIÓ DE CRISTIANS DE CATALUNYA. GRUP AVANT.**—El 20 de gener, a les 17.30, conferència *Acord anglicà i catòlic sobre Maria*, presentada per Mn. Antoni Matabosch. Sala capitular de la catedral del Sant Esperit de Terrassa.

Vic

• **COVA DE SANT IGNASI.**— Del 2 al 4 de febrer, taller *Pregària profunda*, amb Xavier Melloni, s.j., i M. Pons; en les mateixes dates, taller amb Elena Andrés sobre *Educar la interioritat dels adolescents*. Més informació: tel. 938 720 422, a/e: covae@covamanresa.cat, web: www.covamanresa.cat

«CATALUNYA CRISTIANA» ALS QUIOSCOS DE CATALUNYA

Podeu trobar-la setmanalment a:

Maria Pujades Majó	Francesc Macià, 86	08358	Arenys de Munt
La Formiga d'Or	Av. Portal de l'Àngel, 3	08002	Barcelona
Llibreria Balmes	Duran i Bas, 11	08002	Barcelona
Llibreria Claret	Roger de Llúria, 5	08010	Barcelona
Llibreria L'Escaire	Pg. Maragall, 342	08031	Barcelona
Llibreria Mateu	Santa Maria, 22	17820	Banyoles
Papereria Bitlloch	Ample, 25	17300	Blanes
Llibreria Empuries	Álvarez de Castro, 6	17001	Girona
Llibreria Diocesana	Pl. del Vi, 2	17004	Girona
Llibreria Issauna	Pg. Bell-lloc, 7	25210	Guissona
Comerç i Estanc	Ponts i Arola, 28	25240	Linyola
Llibreria Ramon Llull	La Palma, 9	25002	Lleida
L'Ossetfi	Av. Alcalde Porqueres, 32	25008	Lleida
Llibreria Moral S.C.P.	Major, 27	08783	Masquefa
Llibreria Dalmasas	Jacint Verdaguer, 5	25230	Mollerussa
Llibreria Larsa		08199	Montserrat
Llibreria Joan Fons	Jaume Fons, 13	08784	Piera
Llar del Llibre	Pg. Pl. Major, 12 34	08202	Sabadell
Llibr.-papereria Pilar Boladeras	Pl. Major, 10	43420	Sta. Coloma de Queralt
Kiosco Baldiri Bosch	Eusebi Güell, 87	08830	Sant Boi de Llobregat
Llibreria Dach	Sant Miquel, 5	25280	Solsona
Llibreria Sauret	Carme, 14	25300	Tàrraga

Reserveu el vostre exemplar, ara!

Anuncis per paraules

DIVERSOS

ADVOCADA especialista en nul·litats
matrimonials i separacions. 1a visita
gratuïta. Tel. 934 510 707.

COMPRA i VENDITA

COMPRO SEGELLS, monedes, postals, cromos, rellotges i joguines. Tel. 933 578 394.

COMPRO rellotges de qualsevol tipus, ràdios, làmpades, mobles, segells, pòstals, monedes, llibres, joies i instruments musicals. Tel. 609 230 303.

DESCOBRIU *Catalunya Cristiana*
cada setmana. Visiteu la nostra
web: www.catalunyacristiana.com

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

- Perquè els pastors de l'Església indiquin la via de la pau i de la concòrdia entre els pobles.
- Perquè l'Església a Àfrica sigui cada cop més testimoni de la Bona Nova

ENCONTRE MATRIMONIAL

«Dialogar és la base d'una bona relació»

Encontre Matrimonial us ofereix la possibilitat d'aprofundir en la comunicació de parella, en un CAP DE SETMANA, els propers 2 al 4 de febrer:

Durant aquests dos dies aprendreu una nova tècnica de diàleg, que us permetrà descobrir els meravellosos valors humans que posseeix cadascú. També està adreçat a sacerdots, religiosos i religioses que vulguin aprofundir en la seva relació amb l'Església.

Truqueu als nostres telèfons d'informació: 932 188 876 ó 936 365 970

Si voleu anunciar-vos, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadret, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho juntament amb un gir postal o xec bancari a CATALUNYA CRISTIANA c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 Barcelona.

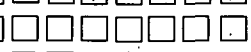
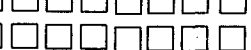
NOMBRE DE SETMANES **IMPORT TOTAL**

NOM

ADREÇA

POBLACIÓ C. P.

TELEFON **DNI/CIF**

	6 €
	12 €
	18 €

Preu mínim (IVA Inclòs): 18 € — Requadrat 25 €

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

La Marta Cantí es jubila després d'una etapa de divuit anys a l'entitat Amics de Catalunya Cristiana

Fa divuit anys que la Marta Cantí va emprendre una aventura apassionant amb els Amics de Catalunya Cristiana; una aventura que la duria a viatjar arreu del món acompanyant les peregrinacions que organitza l'entitat i a resseguir en més de seixanta ocasions el camí de Jesús per Terra Santa, una aventura en la qual no únicament ha invertit hores de treball i grans esforços perquè tot sortís a la perfecció, sinó tot el seu deversall d'energia, de vitalitat i de fortalesa d'esperit que contagia allò on va; una aventura que ara, en el moment de la seva jubilació, toca a la seva fi, però en la qual ha arrelat la solvència d'aquests anys de dedicació, i que són, sens dubte, tota una garantia de futur.

«Sempre trobo aspectes nous per descobrir a Terra Santa»

—Després d'haver peregrinat en més de seixanta ocasions a Terra Santa, continues descobrint-hi aspectes nous?

—Sempre, i tant és així que si un dia se'm plantejés el dilema d'escollir entre Terra Santa o viatjar en un altre indret del món, em quedaria amb Terra Santa, perquè sempre hi trobo coses per descobrir i que m'ajuden a aprofundir en la història bíblica. Les peregrinacions a Terra Santa ens fan prendre més consciència que la nostra és una fe històrica, la d'un Déu que es va encarnar i que es va fer home; et conviden a rellegir i a conèixer amb més profunditat la Bíblia, així com la geografia i la història de la zona.

—Com va ser, però, la primera vegada que hi vas anar com a cap de grup?

—La veritat és que no hi havia estat mai, i per tant estava una mica espantada. Les úniques referències que tenia eren a través de la lectura de l'Evangeli i quan vaig arribar a Terra Santa em va impactar moltíssim. Em va impactar molt el llac de Galilea, Cafarnaüm, les ruïnes de Natzaret i la ciutat de Jerusalem, tan impressionant. Vaig anar

de sorpresa en sorpresa i d'emoció en emoció, i, en aquest sentit, em vaig confondre molt entre els pelegrins que hi acudien també per primera vegada. Aquest record sempre reviu en mi quan acompanyo els pelegrins que arriben per primera vegada a Terra Santa.

—Com ha influït en les peregrinacions la situació de conflicte a la zona?

—En ocasions hem hagut de cancel·lar les peregrinacions, però de seguida que les condicions de seguretat ho han permès hem reprès la nostra activitat. És la il·lusió de trobar de nou tantes persones que coneixem i que quan veuen arribar els Amics de Catalunya Cristiana s'alegren perquè això demostra que ha tornat la normalitat a la zona. Això ens omple, sobretot perquè la seva situació és difícil i perquè per a Israel i Palestina les peregrinacions són una de les principals fonts d'ingressos.

—Hi ha cap testimoni que t'hagi marcat especialment?

—Coneixem molt bé la Gna. Montserrat Rovira, de les Filles de la Caritat de sant Vicenç de Paül, i el seu centre d'acollida a Jerusalem de gent gran i d'infants orfes a causa de la

guerra. El testimoni d'aquestes religioses tan sacrificades, que atenen més de 600 persones, és molt impactant, i per això des dels Amics de Catalunya Cristiana mirem d'ajudar-les econòmicament amb les captes que organitzem. També ajudem altres comunitats de Betlem, una zona que ha viscut un gran patiment, on hi ha orfenats i hospitals infantils, mares vídues que necessiten ajuda econòmica...

—Amb quina anècdota et quedes de tots aquests anys?

—El darrer viatge que vam fer va ser el de la ruta de sant Pau per Turquia i Grècia. Un dels moments més relaxats de la peregrinació va ser la visita a la Capadócia i el viatge en globus que vam fer a la matinada. Va ser molt agradable i ens ho vam passar molt bé.

—Tens cap projecte especial després de la teva jubilació?

—M'agradaria deixar escrit als nés la meua experiència a la terra de Jesús, i incloure-hi les fotografies de les ocasions en què hi he estat amb els meus fills. És un llegat que m'agradaria deixar-los.

Carme Munté

Canvi de papers

En la nostra societat pocs saben el lloc que ocupen i molts fan el paper que no els correspon. Per entendre bé de què estem parlant només cal observar el camp de la cultura popular, per exemple, el de la música tradicional. Fins a la primera meitat del segle XX la defensa, recopilació i estudi de la música tradicional als Països Catalans va ser una iniciativa majoritàriament de persones de tendència conservadora, com ara Joan Amades o Valeri Serra i Boldú. Ells veien en aquest patrimoni oral un reflex dels valors tradicionals que calia conservar pel bé del país. Per aquests mateixos motius l'esquerra de l'època renegava obertament de tot allò tradicional perquè per a ella representava precisament el món caduc, antiquat i repressor contra el qual lluitava.

Avui els papers s'han capgirat del tot. La classe conservadora, abocada d'una manera gairebé exclusiva al món econòmic, ha dimitit escandalosament de la preservació de la música tradicional, de la qual no veu que en pugui treure cap benefici. I en canvi, paradoxalment, és un sector de l'esquerra, de sentiment catalanista, qui ara ha redescobert aquesta tradició, n'ha pres el relleu i s'encarrega de difondre aquest patrimoni del temps dels nostres besavis. Tot plegat, un intercanvi de papers del qual no són conscients ni els que el protagonitzen.

Eduard Brufau

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

I tu... què li respondries a Hawking?

En aquest començament d'any, resulta suggestiva la pregunta que formulava, fa uns quants mesos, Stephan Hawking i que el jesuïta pare Mucci reprèn a *La Civiltà Cattolica* (núm. 3.756).

Hawking és prou conegut com a científic i com a divulgador. També per la seva duríssima situació física: pateix, des dels 21 anys —ara en té 64—, una malaltia degenerativa que l'obliga a estar-se en una cadira de rodes, totalment paralytitzat: només es comunica per mitjà d'un sofisticat ordinador que li permet d'escriure quinze paraules per minut. La pregunta que planteja a l'opinió pública és aquesta: «En un món on domina el caos polític, social i ambiental, com podrà sobreviure la raça humana en els propers cent anys?» Diu molt a favor seu que —com tants altres que també pateixen dolences greus— no resti tancat en si mateix, sinó que es preocupi pel futur de tots.

La quantitat de respostes obtingudes ha estat enorme: 22.507 en quatre mesos. Provenen, constata Mucci, de tots els àmbits: d'optimistes i de pessimistes, d'integrats i d'apocalíptics, de creients, d'agnòstics i d'ateus... Aquesta abundor de respostes ja ens indica, d'entrada, que hi ha un fons d'inquietud humana al qual no dona resposta la societat civil i política, acaparada per la gestió de les coses, ni la cultura dominant. I quin és el contingut de les respostes a Hawking?

Vegem-ne algunes: «vivint sota terra», «no ens en sortirem pas», «vivint el dia a dia», «la humanitat s'adapta: quan mirarem enrere, ens preguntarem com ho hem fet per viure així», «posant la confiança en Crist».

En la majoria d'aquestes respostes hi trobem una característica de la nostra societat secularitzada i immanentista: margina el discurs autènticament religiós, no està per les últimes respostes, amaga el cap sota l'ala i... qui dia passa anys empeny!

El pare Mucci cerca la clau de la resposta cristiana en la constitució del Vaticà II sobre l'Església en el món contemporani. Parla de les angoixes dels nostres contemporanis: no defuig, doncs, els problemes realment existents. I parla de les esperances: una esperança que apunta més enllà dels problemes i de les pors. (Cf. *Gaudium et spes*, 4). Els problemes i les pors són il·luminats i confortats, en definitiva, per la fe escatològica. O, com va dir Joan Pau II, «l'home no és capaç de donar sentit a la història i als seus avatars: la vida resta sense esperança. Només el Fill de Déu pot esbargar les tenebres i descobrir-nos el camí» (*Ecclesia in Europa*, 44).

No es tracta, doncs, de cap pregunta inútil... Podríem més aviat considerar-la un petit test.